

ဖရန့် (ဇ) ကာ (ဖ) ကာ န

တ

မြင့်သန်း

ဘာသာပြန်မှတ်ချက်များတည်းဖြတ်သည်

- ကမ္ဘာ့ စာပေအကြောင်း ဆွေးနွေးကြသော်
ကာ(ဖ)ကာ မပါ၍ မပြီးနိုင်ပါ။
- ယောန်ပေါ(လ)ဆာတ်က . . .
ကာ(ဖ)ကာကို Existentialist
တစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်ဖူးပါသည်။။
- အယ်လဘတ်ကမူး ကလည်း . . .
ကာ(ဖ)ကာကို ဘဝ၏ ဖြစ်ရှိနေခြင်းအပေါ်
ပြက်ရယ်မှု ပြုလိုသူ ဟု ဆိုဖူးပါသည်။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသောတာဝန် ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ခြေမှုန်းကြ။

မြင့်သန်း

မြင့်သန်းကို ၁၉၄၉ ခု ဇွန်လ ၂၃ ရက် ကြာသာပတေးနေ့တွင် မွေးဖွားသည်။ မိဘများမှာ ဦးတင်နှင့် အေးကျင်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

မြင့်သန်းမှာ ငယ်စဉ်မှ ၁၉၆၄ ခုထိ စိန့်ဂျွန် ယောက်ျားကလေးများကျောင်းတွင် ပညာဆည်းပူးခဲ့သည်။ ဒက္ခိဏာရုံတိုက်သစ် စာချဘုန်းကြီး ဦးပဏ္ဍိ၊ အောင်မင်္ဂလာ ကျောင်း စာချ ဦးအဂ္ဂ၊ ကျောက်မြောင်းကျောင်းတိုက် ဦးတေဇေမ္မနှင့် ဒဂုန် ဦးဘသန်း (သျှင်သန်းမေ) တို့မှာ မြင့်သန်း၏ ငယ်ဆရာ၊ မြန်မာစာနှင့် ဆန်းသင်ဆရာများ ဖြစ်ကြသည်။ ဘွဲ့လွန် ပညာရပ်များကို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ ဆစ်ဒနီတက္ကသိုလ်နှင့် ဆစ်ဒနီအနောက်ဘက် တက္ကသိုလ်များတွင် လေ့လာဆည်းပူးခဲ့သည်။

“လွတ်လပ်ခြင်း အယူအဆများကို နှိုင်းယှဉ်လေ့လာခြင်း” နှင့် “မြန်မာပြည်သို့ လာရောက်ခဲ့သော ကိုလိုနီ အရာရှိတို့၏ အရေးအသားအား ပြန်လည် လေ့လာချက်” ကျမ်းများ ရေးသားခဲ့သည်။ သူ၏ ဝတ္ထုတိုများနှင့် မြန်မာစာပေ အရေးအသားများမှာ သူနှစ်ခြိုက်ခဲ့သူတို့၏ အရေးအသားများအပေါ် ပြန်လည် လေ့လာချက်များကို **သူရေး၍ သူ ကြိုက်သော ဝတ္ထုတိုများ နှင့် သူ ဖတ်သောစာ၊ သူ ရေးသောစာ၊** နှစ်အုပ် ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

မြန်မာမော်ဒန်ကဗျာများကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုရန် အားထုတ်နေသည်။ “ဗမာဟု ပုံဖော်ခံရသော မြန်မာများအကြောင်း” လေ့လာချက် ကျမ်းတစ်စောင်ကို သုတေသနပြု၍ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ရေးသားပြုစုလျက် ရှိသည်။ ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားများ၊ ကိ(သ)၏ အရေးအသားများနှင့် အဂ္ဂိရတ်စာများ အကြိမ်ကြိမ်ဖတ်ခြင်း၊ မိုးရွာထဲ လမ်းလျှောက်ခြင်းနှင့် ဝိစကီသောက်ခြင်းများမှာ သူ့ဝါသနာများ ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ မိခင်ကြီး ဒေါ်အေးကျင်၊ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်သန်းသန်းရည်၊ ကြောင်ကလေး “တိုင်လာ” တို့နှင့်အတူ ဆစ်ဒနီမြို့ အနောက်ဘက် တောင်ရိုးပေါ်တွင် နေထိုင်လျက်ရှိသည်။

**၂၀၀၀ ထုတ်
ရာပြည့်စာအုပ်များ**

- ၁၃၄။ ရွှေဥဒေါင်း၏ သူရဲကောင်းသုံးယောက် (The Three Musketeers
by Alexandre Dumas)
- ၁၃၅။ စာရေးဆရာများ၏ စိတ်နယ်လွန်ပညာနှင့် စိတ်ပညာပဒေသာ
- ၁၃၆။ ဦးရွှေအောင်၏ ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ်
- ၁၃၇။ ဇော်ဂျီ၏ မဟာဆန်ချင်သူ
- ၁၃၈။ ဗိုလ်အေးမောင်၏ လူလော၊ နာနာဘာဝလော (Invisible Man by H.G. Wells)
- ၁၃၉။ တင်မောင်မြင့်၏ မဒမ်ကျူရီ (Madame Curie by Eve Curie)
- ၁၄၀။ ဒေါက်တာခင်လေးမြင့်၏ မင်းသားလေး (Le Petit Prince
by Antoine de Saint-Exupe'ry)
- ၁၄၁။ ရွှေဥဒေါင်း၏ ဝသုံးလုံး
- ၁၄၂။ မြတ်ငြိမ်း၏ တီထွင်တွေ့ (Creative Thinking By Michael Le Bocuf)
- ၁၄၃။ မောင်ပေါ်ထွန်း၏ ယက်ဗ်တူရှင်ကို (A Precocious Autobiography
by Yevgeny yevtushenko)
- ၁၄၄။ ရွှေဥဒေါင်း၏ ရုပ်ခွဲ နာမ်ခွဲနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ
- ၁၄၅။ ခင်မျိုးချစ်၏ မိုင်ကယ်အိန်ဂျယ်လို (The Agony and the Ecstasy
by Irving Stone)
- ၁၄၆။ ကျော်အောင်၏ ဆမ်းမားဆက်မွမ်၏ ဝတ္ထုတိုများ
- ၁၄၇။ တင်မောင်မြင့်၏ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း အနုပညာ (The Art of Being Happily
Married by Andre' Maurois)
- ၁၄၈။ ဦးရွှေအောင်၏ ဗုဒ္ဓဝါဒ ပေါ်ထွန်းခြင်း

၂၀၀၀ ခုနှစ် စက်တင်ဘာနှင့် အောက်တိုဘာတွင် ထုတ်ဝေမည့်စာအုပ်များ

- ၁၅၁။ မောင်သိန်းအောင်၏ ဟစ်တလာ၏ အမာခံလက်ရုံး ဂိုးဘဲလ်
- ၁၅၂။ မြသန်းတင့်၏ လွမ်းမောဖွယ် ကမ္ဘောဇ
- ၁၅၃။ စာရေးဆရာများ၏ ဂေဘရီယယ်ဂါစီယာ မားကွတ်စ်၏ လက်ရွေးစင် ဝတ္ထုတိုများ
- ၁၅၄။ မောင်ထင်၏ ဂါလီဗာ၏ ခရီးစဉ်
- ၁၅၅။ မောင်သန်းဆွေ(ထားဝယ်)၏ ကုန်းဘောင်ရှင်းတမ်း

ရာပြည့်စာအုပ် ၁၄၉

ဖရန့်(ဇ) ကာ(ဖ)ကာ န
စာ

မြင့်သန်း

ဘာသာပြန်၊ မှတ်ချက်ရေး၊ တည်းဖြတ်သည်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အမှတ် ၃၈၊ ၁၀၉ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း။ ၀၁-၂၉၆၆၇၁(အိမ်)၊ ၂၅၂၇၉၈(ဆိုင်)

[၁၊ ဩဂုတ်၊ ၂၀၀၁]

စာမူခွင့်ပြုချက် [၂၄၇/၂၀၀၁ (၃)]
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၅၁၂/၂၀၀၁ (၇)]

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

အုပ်ရေ [၁၀၀၀]

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းစာသား ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ခင်အေးမြင့် [၀၅၉၀၁]၊ ရာပြည့်အောင်ဆက်
အမှတ် ၁၉၉၊ လမ်း ၅၀၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးလှကြိုင် [၀၂၃၃]၊ လောကစာပေ

အမှတ် ၃၊ ငါးထပ်ကြီးဘုရားလမ်း၊ ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံများ

Sketches by Kafka

စာအုပ်ချုပ်

ကိုမြင့်နှင့် ညီဝင်းမြင့်

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

Introducing Kafka စာအုပ်မျက်နှာဖုံးနှင့် Sister Mariposa
by Robert Vickrey တို့ကို ဇေလတ် ဒီဇိုင်းဖွဲ့စည်းသည်။

တန်ဖိုး

၂၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

- အမှာစာ
- နိဒါန်း
- (က) ကာ(ဖ)ကာ၏ ဘဝ ၁၂
- (ခ) ကာ(ဖ)ကာ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ၂၃
- (ဂ) အခြားသော ပြဿနာများ ၂၆

အပိုင်း (၁)

ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားများ (ဝတ္ထုတိုနှင့် အပိုင်းအစများ)

- ၁။ မြို့တော်ရဲ့ တံဆိပ် (The City Coast of Arms) ၃၂
- ၂။ ပိုဆိုက်ဒွန်း (Poseidon) ၃၆
- ၃။ အသင်းအပင်း (Fellowship) ၃၉
- ၄။ ည၌ (At Night) ၄၁
- ၅။ စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်း (The Test) ၄၂
- ၆။ ဂျင် (The Top) ၄၅

၇။	ယေဘုယျကျသော အမှန်တရားသာပါသည့် ဇာတ်လမ်းတိုတစ်ပုဒ် (A Little Fable)	၄၇
၈။	အိမ်အပြန် (Homecoming)	၄၈
၉။	ထွက်ခွာခြင်း (The Departure)	၅၀
၁၀။	ရှေ့နေများ (Advocates)	၅၁
၁၁။	ဇနီးမောင်နှံ (Das Ehepaar)	၅၅
၁၂။	မှတ်ချက်တစ်ခု (A Comment)	၆၄
၁၃။	အရိပ်ပြ အကောင်ထင်စေသော အဆုံးအမ (On Parable)	၆၅

အပိုင်း (၂)

ကာ(ဖ)ကာ၏ “စီရင်ချက်”

၁၄။	စီရင်ချက် (The Judgment)	၆၉
-	“စီရင်ချက်” အရေးအသားနှင့် ပတ်သက်၍-	၈၈

အမှာ

ကျွန်တော်သည် ခပ်ငယ်ငယ်ကပင် ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားများကို ကြိုက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က နားလည်၍ ကြိုက်ပုံမျိုး မဟုတ်ပါ။ ခပ်လွယ်လွယ် ရေးရသော် ဖတ်ကောင်းသဖြင့် ကြိုက်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ အနှစ်သုံးဆယ်ကျော် ဖတ်ရှုလာသောအခါ အထိုက်အလျောက် သဘောပေါက်လာသဖြင့် ပို၍ နှစ်ခြိုက်လာမိပါသည်။ ကမ္ဘာ့စာပေအကြောင်း ဆွေးနွေးကြသော် ကာ(ဖ)ကာ မပါ၍ မပြီးနိုင်ပါ။

နှစ် အတော်စောစောကပင် ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားများကို မိမိဘာသာ ဘာသာပြန်ကြည့်မိပါသည်။ မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်မျှ မရှိသော ဘာသာပြန်နည်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ များမကြာမီကမူ ထိုဘာသာပြန်ချက်များကို ပုံနှိပ်စာလုံးများအဖြစ် ပြောင်းပစ်ရန် စိတ်ကူးရပါသည်။ ထိုသို့ စိတ်ကူးဖြစ်စေရန်မှာ အကြောင်းနှစ်ရပ် ရှိပါသည်။ ပထမအချက်မှာ မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ထားသော ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသား တစ်ခုကို မဂ္ဂဇင်းအဟောင်းတစ်ခုတွင် ဖတ်ရပါသည်။ ကျွန်တော် များစွာ ဘဝင်မကျမိပါ။ ဘာသာပြန်ရုံသာ ပြန်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး ထိုဘာသာပြန်ချက်တွင် ကာ(ဖ)ကာ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သည်ဟု မြင်မိ၍ ဖြစ်ပါသည်။ အခြား အချက်တစ်ခုမှာ ယခုအခါ ပါမောက္ခ ပတ်စလေ (Malcolm Pasley) ကြောင့် ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသား အများအပြားကို လေ့လာလိုသူများ ဖတ်ရှုလေ့လာခွင့် ရလာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကြိုက်သည် မကြိုက်သည်၊ လက်ခံ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သည် လက်မခံသည်ကို အပထား၍ ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားများမှာ လေ့လာဖတ်ရှုသင့်ပါသည်။

စပ်လျဉ်းနေသဖြင့် ဤနေရာတွင် အကျဉ်းမျှ ရှင်းပြလိုပါသည်။ ကာ(ဖ)ကာ တိမ်းပါးသွားခဲ့ပြီးနောက် သူ၏မိတ်ဆွေ မက်(စ်)ဗရော့(ဒ) (Max Brod) လက်တွင်း ကာ(ဖ)ကာ၏ လက်ရေးမူ အလုံးစုံ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ မက်(စ်)သည် ထိုလက်ရေးမူ အထောက်အထားများကို အများကြည့်ရှုလေ့လာခွင့် မပေးခဲ့ပါ။ ၁၉၅၆ ခုနှစ် ရောက်သောအခါ အရှေ့အလယ်ပိုင်းဒေသတွင် စစ်ငွေများ သမ်းလာသောကြောင့် မက်(စ်)သည် သူ့ လက်ဝယ်ရှိ စာရွက်စာတမ်းများကို ဆွစ် အာမခံကုမ္ပဏီ တစ်ခုတွင် အပ်နှံထားလိုက်တော့သည်။ ဤသည်ကို သိသော အောက်စဖို့မှ ဂျာမန်စာပေ လေ့လာနေသည့် ပညာရှင် မယ်လကမ်ပက်စလေ က ကာ(ဖ)ကာ၏ သားချင်းများထံမှ ခွင့်တောင်းကာ အောက်စဖို့ရှိ ဗောဒယ်လေယံ စာကြည့်တိုက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ထားခွင့် တောင်းခံခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါမှစ၍ ကာ(ဖ)ကာ၏ မူရင်း အရေးအသားများကို လေ့လာလိုသူများ လေ့လာခွင့် ရခဲ့ကြပါသည်။

၁၉၇၀ ခုနှစ်မှစ၍ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာမှ ကာ(ဖ)ကာဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်သူ တစ်စုသည် ဂျာမန်ဘာသာစကားဖြင့် ရေးသားခဲ့သော ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားများကို ပြန်လည်စိစစ်ခဲ့ကြသည်။ ဂျာမန်အစိုးရ၏ ထောက်ပံ့မှုဖြင့် ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသား မူသစ်ကို ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ပက်စလေ တည်းဖြတ်သော မူများမှာ ၁၉၈၂ ခုနှစ်မှ စတင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပြီး၊ ကာ(ဖ)ကာ၏ မူရင်းအရေးအသားကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ် လာနိုင်ခဲ့သည်။ ဤစာအုပ်တွင် ကျွန်တော် ပြန်ဆိုထားသည်မှာ ပက်စလေ၏မူနှင့်ညှိ၍ လည်းကောင်း၊ အခြေခံ၍ လည်းကောင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့အတွက် ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားကို ဘာသာပြန်ရုံသာ မဟုတ်၊ တည်းဖြတ်ရသည့် သဘောပါ ဆောင်နေခဲ့သည်။ ထပ်မံတွေ့ရှိရသော ကာ(ဖ)ကာ၏

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

မူရင်းအရေးအသားနှင့် ယခင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးသော ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားများ အကြား ကွဲပြားမှု ရှိနေကြောင်း တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားကို ဖတ်သော်၊ သူ၏ နေ့ရက်များကို လည်း မမေ့စေချင်ပါ။ အချို့သော အမြင်များကို ယနေ့များ၏ ပေတံတစ်ချောင်းဖြင့် လိုက်လံ မတိုင်းထွာစေချင်ပါ။ ဖတ်ရှုသူများနှင့် ရင်းနှီးစေရန် လည်းကောင်း၊ အကြိမ်ကြိမ် ပြန်ဖတ်နိုင်ရန် လည်းကောင်း ရည်၍ ၁၉၂၀-၁၉၂၂ အတွင်း ရေးသားခဲ့သော (တိုသော) အရေးအသားအချို့ကို ပြန်ဆိုထားပါသည်။ သို့ရာတွင် အတော်အတန်ရှည်သော ကာ(ဖ)ကာ၏ ကျော်ကြားသော အရေးအသားတစ်ခုကို ဒုတိယပိုင်းတွင် မြည်းစမ်းကြည့်နိုင်ကြရန် ရှင်းလင်းချက်နှင့်အတူ ထည့်သွင်းထားပါသည်။ ၁၉၂၀-၁၉၂၂ ကာနောက်ပိုင်းတွင် ရေးသားထားခဲ့သော ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားအချို့မှာ အနက်ယူ လွဲမည်စိုး၍ ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့ခြင်း မပြုပါ။

ဘာသာစကား အနေအထား မတူညီခြင်း၊ ယဉ်ကျေးမှုပုံစံ ခြားနားမှု ရှိနေခြင်းတို့ကြောင့် ဘာသာပြန်ရာတွင် ခက်ခဲသည်သာမက၊ ဘာသာပြန်များကို ပြန်လည် ဖတ်ရှုသူများတွင်လည်း နားလည်သဘောပေါက်မှု အခက်အခဲများ ရှိမည်ဟု မျှော်လင့်ထားမိပါသည်။ သို့အတွက် အချို့အချို့သော ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားများကို မူ နှစ်ခု သုံးခုနှင့် ညှိ၍ အနက်ပေါ်နိုင်ရန် အားထုတ် ကြိုးပမ်းထားပါသည်။ တတ်နိုင်သရွေ့ ကာ(ဖ)ကာ၏ လေကို ရရန်၊ အရေးအသားအတွင်း ကာ(ဖ)ကာကို သတိပြုမိကြရန် အားထုတ်ထားပါသည်။ ဘာသာပြန် ချွတ်ယွင်းချက်ရှိသော်၊ အလုံးစုံမှာ ကျွန်တော်၏ ညံ့ဖျင်းချက်သာ ဖြစ်ပါသည်။

မြင့်သန်း

ခေတ္တ၊ ဒဗ္ဗလင်္ကျီ၊ ဇူလိုင် ၁၉၉၉၊

နိဒါန်း

က ကာ(ဖ)ကာ၏ ဘဝ (၁၈၈၃-၁၉၂၄)

ဖရန်(ဇ) ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားများကို မဖတ်မီ ကာ(ဖ)ကာ၏ အကြောင်းကို အထိုက်အလျောက် သိထားသင့်ပါသည်။ ကာ(ဖ)ကာ၏ အကြောင်းဟု ဆိုသော်လည်း သူ၏ အကြောင်းချည်းသာမဟုတ်၊ သူနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းများဟူ၍လည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ တစ်ခါက ယောန်ပေါ(လ)ဆာတ် က ကာ(ဖ)ကာကို Existentialist တစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်ဖူးသကဲ့သို့၊ အယ်လဘတ်ကမူး ကလည်း ကာ(ဖ)ကာကို ဘဝ၏

ကာ(ဖ)ကာ၏ မိဘများ- ဖခင် ဟာမန်း(ဝဲ)၊ မိခင် ဂျူလီယာ(ယာ)

ဖြစ်ရုံနေခြင်းအပေါ် ပြက်ရယ်မှုပြုလိုသူ ဟု ဆိုဖူးပါသည်။ ဤတွင် ကာ(ဖ) ကာကို မည်သို့သော အမျိုးအစားတွင် ပါဝင်သည်ကို မျိုးတူစု သတ်မှတ်ခြင်းထက် သူ၏ အရေးအသားတွင် ပေါ်လွင်နေခြင်းများနှင့် ဖော်ထုတ်ခဲ့ခြင်းများကို သတိပြုစေလိုပါသည်။ ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားများကို ဖတ်ရှုရာတွင် သူနှင့် သူ့ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားများကိုပါ အထိုက်အလျောက် သိထားသင့်ပါသည်။

ကာ(ဖ)ကာကို ၁၈၈၃ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၃ ရက်နေ့တွင် ချက်နိုင်ငံ ပရာ(ဂ)မြို့တွင် မွေးဖွားခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါ ကာလ၏ ပရာ(ဂ)မြို့မှာ ကာ(ဖ)ကာ ကဲ့သို့ပင် အထိုက်အလျောက် နားလည်ရန် ခက်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဘာသာစကား မတူညီကြသော လူမျိုးစုံနှင့် တိုင်းရင်းသား လူမျိုးစုအများနေထိုင်ကြပါသည်။ ထိုကာလ (၁၉ ရာစု) တွင် ကာ(ဖ)ကာမှာ ချက်နိုင်ငံ ဖွား ဂျာမန်ဘာသာ စကားပြော ဂျူးလူမျိုးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကာလ၏ လူမှုဆက်ဆံရေး ပုံစံတွင် ဂျူးလူမျိုးများမှာ အထိုက်အလျောက် အနှိမ်ခံနေကြရပါသည်။ ကာ(ဖ)ကာ၏ အဖေ ဟာမန်းမှာ မိမိ၏ ဘဝကို မိမိဘာသာ

A Jackdaw(Kafka), Hermann Kafka's trademark

အောင်မြင်အောင် တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့သော လူလတ်တန်းစား ကုန်စုံဆိုင် ပိုင်ရှင် တစ်ဦးဖြစ်သည်။ မိခင်ဖြစ်သူ ဂျူလီမှာ ရှေးဆန်သော အစဉ်အလာ ဂျူးဘာသာဝင်မှ ဆင်းသက်လာသူ ဖြစ်ခဲ့သည်။ မိခင်ဘက်မှ ပညာတတ် များ၊ ရှေ့နေရှေ့ရပ်များ ဖြစ်ခဲ့ကြသော်လည်း၊ ဖခင်ဘက်မှမူ သာမန် လုပ် လုပ် စားစားများသာ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ကာ(ဖ)ကာ ဟူသော စာလုံး/စကား လုံး၏ အနက်မှာ (ချက် ဘာသာစကားအရ) ကျီးကန်းတစ်မျိုး၏ အမည် ဖြစ်သည်။ ၁၇၈၈ ခုနှစ်က ဩစတီယန် ဧကရာဇ် ဒုတိယမြောက် ဂျိုးဇက်၏ အမိန့်အရ ဂျူးလူမျိုးတို့မှာ အစဉ်အလာ မျိုးရိုးအမည်များမှ အမည်သစ် များသို့ ပြောင်းကြရာတွင် ကာ(ဖ)ကာ မိသားစု ရယူထားခဲ့သော အမည်သာ ဖြစ်သည်။ နောင်သောအခါတွင် ထိုကျီးငှက်အရုပ်ကို ဖရန့်(ဇ)ကာ(ဖ)ကာ၏ ဖခင်ကြီးက စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများ၌ အမှတ်တံဆိပ်အဖြစ် သုံးခဲ့လေသည်။

ကာ(ဖ)ကာနှင့် သူ၏ ဖခင်အကြား ဆက်ဆံရေးမှာ ပြေပြစ်လှသော ဆက်ဆံရေးတစ်ခု မဟုတ်ခဲ့ပါ။ အဓိကမှာ ဟာမန်းသည် ကိုယ်ထူကိုယ်ထ ကြိုးစားရင်း (စီးပွားရေးအရ) အောင်မြင်လာခဲ့သူ ဖြစ်၍၊ သူ၏အမြင်တွင် ကာ(ဖ)ကာကို အောင်မြင်သူ တစ်ဦးအဖြစ် မမြင်နိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကာ(ဖ)ကာကို အားထုတ်ခြင်း ကင်းမဲ့သော ဘဝ-အဖြစ် အတွင်း သာယာသူ ဟူ၍သာ မြင်ထားသည်။ သူ့ဖခင်က အခွင့်ကြုံလေတိုင်း ကာ(ဖ)ကာ ကို နှုတ်အားဖြင့် ဖော်ကားမော်ကား ပြုခြင်းများ ရှိခဲ့သည်။ ထိုပုံရိပ်သည် ကာ(ဖ) ကာ၏ အရေးအသားများတွင် ပေါ်လွင်နေတတ်လေသည်။ သို့ရာတွင် မှတ်စုမှတ်တမ်းများအရ ကာ(ဖ)ကာသည် သူ့ဖခင်အပေါ် အာခံခြင်း၊ တော်လှန်ခြင်းများ ရှိခဲ့ပုံ မရ။ ဂျူးတစ်ယောက် အနေဖြင့် ရပ်တည်နေနိုင် ရန် အားထုတ်သော သူ့ဖခင်၏ အားထုတ်မှုကိုပင် ကာ(ဖ)ကာ သဘော ကျခဲ့ပုံ ရသည်။ သူ့ဖခင် အနေဖြင့် မိသားစုအတွင်း ပေါ်ပေါက်လေ့ရှိသော ဒေါသတို့မှာ ထိုအခါက ပရာ(ဂ) တွင် ပေါ်ပေါက်နေခဲ့သော ဒေါသများ ဟူ၍ မြင်ထားပုံ ရလေသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

၁၉ ရာစု အကုန်ခန့်မှစ၍ ချက်အမျိုးသားရေးဝါဒမှာ ပရာ(၈)တွင် ခေါင်းထောင်လာခဲ့သည် သာမက ဂျာမန်တို့ ဦးဆောင်သော ဟပ်ဒဘာ(၈) အင်ပါယာကို ချက်တို့က ငြင်းဆိုလာကြသည်။ ကာ(၈)ကာတို့ အိမ်တွင် ရေဝတီတို့၏ ဘာသာစကားကို အထိုက်အလျောက် ပြောဆိုကြသော်လည်း အဓိက အသုံးပြုသည်မှာ ဂျာမန်ဘာသာစကားသာ ဖြစ်သည်။ ဟာမန်းမှာ စီးပွားရေးတွင် ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်ရာ သူ့ကိုယ်သူ “အလွန်” ဂျူးဆန်သူ၊ “အလွန်” ဂျာမန်ဆန်သူ အဖြစ် မပေါ်လွင်စေရန် သတိထားလေသည်။ သူ၏ ဆိုင်မှာလည်း ဂျူး လူဆင်းရဲတို့ ရပ်ကွက်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှိရာ၊ သူ့ကိုယ်သူ ချက်လူမျိုးအဖြစ် တရားဝင် ကြေညာထားခဲ့သည်။ ဖရန့် (၉) ကာ(၈)ကာမှာ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အတွေ့အထိ များခဲ့သော ဂျူး လူမျိုးတို့၏ အမြင် လွှမ်းမိုးမှု ရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်။ သူ့ဖခင် ကိုယ်တိုင် ကလည်း သူ့ကို ရံဖန်ရံခါ ညနေဘက်များတွင် ဂျူးဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ ခေါ်သွားလေ့ ရှိတတ်သည် ဟု ဆို၏။

ဤတွင် ကာ(၈)ကာ ငယ်ဘဝတွင် တည်လာခဲ့သော အတွင်း ပဋိပက္ခ သဘောကို တွေ့လာရသည်။ ထိုအခါ (ဂျာမန်နှင့် ဂျူးလူမျိုးတို့ကို ချက်လူမျိုးတို့က မုန်းတီးနေချိန်) တွင် ကာ(၈)ကာတို့ မိသားစုမှာ ဂျာမန် ဘာသာစကား ပြောသူများ ဖြစ်ကြပြီး၊ ဂျူးဘုရားကျောင်း တက်ကြသူများ ဖြစ်နေကြသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ့ဖခင်က သူတို့မှာ ချက်လူမျိုးများ ဖြစ်ကြသည်ဟု တရားဝင် ကြေညာထားခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ကာ(၈)ကာ ၏ အတွင်းသား၌ တည်ခဲ့သော ပဋိပက္ခကြောင့် သူ့ကို ဂျူးလူမျိုးအမြင် လုံးလုံးလျားလျားချည်း ရှိသူဟု ဆိုရန် အလွန်ခက်ခဲပါသည်။ သူ၏ ဒိုင်ယာရီ တစ်နေရာတွင် “. . . ကျုပ်မှာ ဂျူးနဲ့တူတာ ဘာရှိလို့တုံး။ ကျုပ်မှာ ကျုပ်နဲ့ တူတာတောင် မရှိတာ” ဟူ၍ ရေးသားခဲ့သည်ကို တွေ့ရသည်။

၁၈၉၉-၁၉၀၀ နှစ်များတွင် ကာ(၈)ကာသည် ဒဿနိကဗေဒနှင့် သိပ္ပံပညာဆိုင်ရာ ကျမ်းရင်းများကို ဖတ်ရှုခြင်း များလာသည်။ စပင်နိုဇာ၊

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

နီးရှု ဒါဝင်တို့၏ အရေးအသားများကို သူ သဘောကျခဲ့သည်။ ထိုကာလ ခန့်မှာပင် ကာ(ဖ)ကာ၏ စာရေးသားမှုအရှိန် ကောင်းလာကြောင်း တွေ့ရသည်။ အထူးသဖြင့် ၁၈၉၉ မှ ၁၉၀၃ ခန့် အထိ ကာ(ဖ)ကာသည် စာအတော်များများ ရေးသားခဲ့သော်လည်း၊ အများစုကို သူ့ဘာသာ ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့သည်။ ဤသည်ကိုပင် အချို့သော ပညာရှင်များက ကာ(ဖ)ကာတွင် ကိန်းအောင်းလျက်ရှိသည့် သေခြင်းနှင့် တွဲစပ် ရှုမြင်တတ်သော အကြောက်တရား၏ သဘောပင် ဖြစ်သည် ဟု ဆိုကြသည်။ ထိုကာလမှာပင် ကာ(ဖ)ကာသည် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ပေါင်းသင်းခဲ့သည့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဖြစ်သော မက်(စ)ဗရော့နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က မက်(စ)သည် “ပရာဟာတာဗလ” ၏ အယ်ဒီတာတစ်ဦး ဖြစ်သည်သာမက စာရေးဆရာ၊ ဝေဖန်ရေးဆရာလည်း ဖြစ်သည်။

၁၉၀၆ ခုနှစ်တွင် ပရာ(ဂ)မြို့ရှိ ဂျာမန်တက္ကသိုလ်မှ ကာ(ဖ)ကာ ဥပဒေဘွဲ့ ရသောအခါတွင်၊ ကာ(ဖ)ကာတို့ သားအဖ၏ ဆက်ဆံရေးမှာ အထိုက်အလျောက် ကောင်းမွန်လာခဲ့သည်။ အစ်တာလျံ အာမခံကုမ္ပဏီ တစ်ခုတွင် ခေတ္တ အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့သော်လည်း၊ ၁၉၀၈ ခုတွင် အလုပ်သမားများ ထိခိုက် အနာတရဖြစ်မှုအတွက် အာမခံ အဖွဲ့အစည်းတွင် အလုပ်ရသွားသည်။ ထိုနှစ်မှာပင် ကာ(ဖ)ကာ “ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းများတွင် မရှိမဖြစ် လိုအပ်နေသော အာမခံထားရှိမှု” နှင့် ပတ်သက်သည့် အစီရင်ခံစာ တစ်စောင် ရေးသားခဲ့သည်။

ထိုအခါ ကာလတွင် ပရာ(ဂ)မြို့သည် ဥရောပ၌ ဂျူးလူမျိုး ပညာတတ်တို့ အများအပြား နေထိုင်ရာ အရပ်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကာ(ဖ)ကာနှင့် သူ၏မိတ်ဆွေ ဂျူးပညာတတ် အတော်များများတို့မှာ ဂျူးလူမျိုးတို့၏ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဘဝ၊ ဂျူးလူမျိုးတို့၏ ယဉ်ကျေးမှု၊ လူမှုရေးပုံစံ . . . စသည်တို့မှာ ဂျာမန်တို့၏ ယဉ်ကျေးမှု၊ လူမှုရေးပုံစံ . . . စသည်တို့၏ အောက်တွင် တဖြည်းဖြည်း နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်စ ပြုနေကြောင်းကို ရင်နာစွာ မြင်တွေ့

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ခံစားနေကြရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကာ(ဖ)ကာ၏ မိတ်ဆွေရင်းတစ်ဦး ဖြစ်သူ မက်(စ)ဗရော့မှာ ဂျူးလူမျိုးတို့ တိုင်းပြည် တည်နိုင်ရေးအတွက် လှုပ်ရှားသော နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှုများတွင် အားတက်သရော ပါဝင်လာခဲ့ သည်။ ၁၉၁၁-၁၉၁၂ ခု ဆောင်းကာလတွင် ပိုလန်နိုင်ငံမှ ဇာတ်အဖွဲ့နှင့်အတူ ခရီးလှည့်လာသည့် ဂျူးလူမျိုး သဘင်သည် အိုင်ဇက်လိုဝီနှင့် ကာ(ဖ)ကာ တို့ ပရာ(ဂ)မြို့တွင် တွေ့ဆုံကာ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ကာ(ဖ)ကာမှာ မိခင်ဘက်မှ ဂျူးသွေး ပါခဲ့သည်ဖြစ်၍ ဂျူးတို့၏ သမိုင်း၊ ဒဏ္ဍာရီ၊ ဘာသာ စကား စသည်တို့တွင် စိတ်ဝင်စားခဲ့သည် ဖြစ်သော်လည်း၊ အိုင်ဇက်နှင့် တွေ့ဆုံပြီးနောက်တွင် ဂျူးလူမျိုးတို့အကြောင်း ပိုလေ့လာဖြစ်တော့သည်။ သူသည် ဂျူးဒဏ္ဍာရီ လေ့လာချက်များနှင့် ပတ်သက်၍ အိုင်ဇက်ထံမှ အကူ အညီ အများ ရရှိခဲ့လေသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ကာ(ဖ)ကာ ရေးသားခဲ့သော “ခွေးတစ်ကောင်၏ စူးစမ်းလေ့လာမှုများ” (Investigations of a Dog) တွင် ပါဝင်ခဲ့သည့် ခွေးဂီတပညာရှင် ခုနစ်ဦးအကြောင်းမှာ အိုင်ဇက်တို့ ဇာတ်အဖွဲ့နှင့် ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်မှုမှ ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကာ(ဖ)ကာဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင် သူတို့က ဆိုကြသည်။ ၁၉၁၂ ခုနှစ်အတွင်း ကာ(ဖ)ကာအတွက် အလွန် ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ကြုံခဲ့ရသည်။ ၎င်းမှာ ၁၉၁၂ ခု စက်တင်ဘာလ ၂၂ ရက်နေ့ည ဆယ်နာရီတွင် စတင်၍ စာရေးသားလိုမှု (ဝင်စားမှု) တစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီးနောက် စတင်၍ စာရေးသားခဲ့ရာ၊ နောက်တစ်နေ့ နံနက် ခြောက်နာရီအထိ မရပ်မနား စာရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ စာရေး ရန် ဝင်စားမှု ရှိခဲ့ခြင်း၏ ရလဒ်မှာ နောင်တွင် The Judgement ဟု အမည်တွင်သည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုဝတ္ထုမှာ စာ မျက်နှာ တစ်ဆယ့်နှစ်ရွက်ခန့်သာ ရှိခဲ့သော်လည်း ကာ(ဖ)ကာ၏ စာဖတ် ပရိသတ်အပေါ် အလွန် လွှမ်းမိုးနိုင်ခဲ့သည်။ တစ်နည်းဆိုရသော် ထိုဝတ္ထု သည် စာပေဆိုင်ရာ သရုပ်မှန်လွန်းမှုဝါဒ/အမြင် (Literary Surreal-

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

၁၈

မြင့်သန်း

ism) ကို ဖန်တီးပြနိုင်ခဲ့သည်။ နိုးတစ်ဝက်အိပ်မက်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။
(The Judgement ကို “စီရင်ချက်” ဟု အမည်ပေးကာ ဘာသာပြန်ဆိုပြီး
၎င်းအရေးအသားနှင့် ပတ်သက်သော လေ့လာချက်ကို ဤစာအုပ် အဆုံး
ပိုင်း၌ ထည့်သွင်းထားပါသည်။)

၁၉၁၂ ခုနှစ် အတွင်း ကာ(ဖ)ကာ ဘဝတွင် အခြားသော အရေးပါမှု
တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ၎င်းမှာ ဖီးလစ်ဘာဝါနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
ကာ(ဖ)ကာသည် ဖီးလစ်အား ၁၉၁၂ ခု ဩဂုတ်လ ၁၃ ရက်နေ့တွင် မက်(စ)
၏ ဖခင် အိမ်၌ ကျင်းပသော ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုတွင် တွေ့ဆုံသိကျွမ်းခဲ့သည်။

ဖီးလစ်နှင့် ကာ(ဖ)ကာ(ဝဲ)နှင့် ဂရိတာပလော့(ယာ)

ဖရန့်(ဖ) ကာ(ဖ)ကာ၏ စာ

စက်တင်ဘာ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ဖီးလစ်ထံသို့ စတင်၍ စာအဆက်အသွယ် ပြုခဲ့သည် ဟူ၍ သူ၏ မှတ်တမ်းများအရ သိရသည်။ သို့ရာတွင် ကာ(ဖ)ကာ နှင့် စပ်လျဉ်းသော ကျွမ်းကျင်သူ ပညာရှင်များ အကြားတွင် ဖီးလစ်နှင့် ပတ်သက်၍ အငြင်းပွားလေ့ရှိသော အချက်တစ်ခု ရှိပါသည်။ ၎င်းမှာ ဖီးလစ် သည် ကာ(ဖ)ကာ၏ ဖန်တီးမှု တစ်ခုသာ ဖြစ်သည် ဟူသော အချက်ဖြစ် သည်။ ဖီးလစ်၏ “ရိုမူ” မှာ ကာ(ဖ)ကာ၏ မှတ်တမ်းများမှ တစ်ဆင့်သာ သိရှိရသည်ဖြစ်ရာ၊ အချို့က လူပုဂ္ဂိုလ်အားဖြင့် အမှန်ပင် ရှိမည် ဖြစ်သော် လည်း ဖီးလစ်၏ ပုံရုပ်မှာ ကာ(ဖ)ကာ က သူ၏ အမြင်တစ်ခုတည်းဘက် မှသာ ဖန်တီးပြုခဲ့သည် ဟု ဆိုကြသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ၁၉၁၃ ခု နွေဦး ရာသီတွင် ကာ(ဖ)ကာသည် (ထိုစဉ်က) ဘာလင်တွင် အလုပ်လုပ်နေသော ဖီးလစ်နှင့် သွားရောက် တွေ့ဆုံခဲ့သည်။

ဤတွင် ကာ(ဖ)ကာ၏ ဖီးလစ်အပေါ် ထားရှိသည့် သဘောထား နှင့် ပတ်သက်၍ ပညာရှင်များ အကြား ကွဲပြားမှု ရှိလာပြန်သည်။ အချို့က ကာ(ဖ)ကာမှာ ဖီးလစ်အပေါ် စုံမက်ခြင်း မရှိခဲ့ဟု ဆိုကြသည်။ ထိုသို့ ဆိုခြင်းမှာ ကာ(ဖ)ကာ အနေဖြင့် ဖီးလစ်နှင့် အဆက်အဆံ အသွားအလာ ရှိနေခြင်းကို သူ၏ ဖခင်အား သိစေလိုသည်။ သို့မှသာ သူ့အား လူရေးလူရာ မဝင်သူဟု မြင်မှတ်ထားသူ သူ၏ဖခင်က သူ့အပေါ် အမြင်ကောင်းလာမည် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်သာ ဖြစ်သည်။ ၁၉၁၄ ခု ဧပြီလ ၁၂ ရက်တွင် ကာ(ဖ)ကာသည် ဖီးလစ်အား လက်ထပ်ခွင့် တောင်းခံခဲ့သော်လည်း ဇူလိုင် လ ၁၂ ရက်နေ့တွင် ဖီးလစ်နှင့် သူ၏ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမှုကို ဖျက်သိမ်း ခဲ့သည်။ ကာ(ဖ)ကာ အနေဖြင့် သူ၏ အထီးကျန်ဘဝကို ရှည်ကြာစေခဲ့ သည်မှာ တစ်နည်းဆိုရသော် အိမ်ထောင်ရှင်ဘဝတွင် သူ့ဖခင်၏ လွှမ်းမိုးမှု များ သက်ရောက်နေဦးမည်ကို ပူပန်ခြင်းမှ အခြေခံခဲ့သည်ဟူ၍ ကာ(ဖ)ကာ ၏ ဘဝကို လေ့လာသူများက အကဲဖြတ်ကြသည်။ သူ့ဘဝ အတွေ့အကြုံ နှင့် ရင်းနှီးခဲ့ရသော ထိုအသိ (သိမြင်မှု) မှာ စောစောပိုင်းတွင် ရေးသားခဲ့

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သော “ဘလွန်ဖီး၊ အသက်ကြီးကြီး လူပျိုကြီး” (Blumfeld, an Elderly Bachelor) တွင် ထင်ဟပ်နေခဲ့သည်။

၁၉၁၆ ခု ဩဂုတ်လ ၂၀ ရက်တွင် ရေးသားခဲ့သော မှတ်တမ်းအရမူ ကာ(ဖ)ကာ က ဖီးလစ်အား လက်ထပ်သင့် မသင့် ဆိုသည့် ဆင်ခြေများကို သိရှိနိုင်သည်။ ၁၉၁၇ ခု ဇွန်လ အတွင်း၌ ကာ(ဖ)ကာသည် ဖီးလစ်အား လက်ထပ်ခွင့် တောင်းပြန်သည်။ ထိုကာလမှာ ကာ(ဖ)ကာ၏ သောကများ ထွေပြားစ ပြုလာသော ကာလလည်း ဖြစ်သည်။ သူ၏ အရေးအသားများကို ဖျက်ဆီးပစ်ရန် အားထုတ်ခဲ့သည်။ စာရေးသားနေခြင်းမှာ မကောင်းမှု၏ စေ့ဆော်မှု တစ်ရပ်ပင် ဟု ဆိုလာသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် စာပေဖြင့် ကမ္ဘာကြီးအား ပိုမိုသန့်စင် စစ်မှန်သော အမှန်တရား နယ်ပယ်အတွင်းသို့ မြှင့်တင်ပေးရမည် ဟူ၍ ရေးသားခဲ့ပြန်သည်။ ထွေပြားမှုများ၊ သောကများ အားသန်နေသော ထိုကာလအတွင်း ကာ(ဖ)ကာသည် ပို၍ စာရေးသား လာခဲ့သည်။ အိပ်ချိန်များတွင် မအိပ်တော့ဘဲ စာရေးခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်လွန် သွားစေခဲ့သည်။ အိပ်ချိန် နည်းပါးလာသည်နှင့် အမျှ သူ၏ အခြေအနေတို့ မှာ ပို၍ ဆိုးလာတော့သည်။ မှတ်တမ်းတစ်နေရာတွင် . . .

“စာရေးသားခြင်းသည် သေခြင်းထက် နက်ရှိုင်းသော အိပ် စက်မှု ဖြစ်သည်။ . . . အလောင်းကောင်ကို ဂူထဲမှ ပြန်၍ ထုတ်မယူတော့သကဲ့သို့၊ ညအခါတွင် ငါ၏ စာရေးစားပွဲမှ ငါ့ကို ဆွဲထုတ်၍ မရနိုင် . . . ။”

ဟူ၍ ရေးသားခဲ့သည်။

ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် သူ၏ ကျန်းမာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာကာ ပူပင်နေသူ (Hypochondriac) လည်း ဖြစ်နေခဲ့သော ကာ(ဖ)ကာမှာ အဆုတ်ရောဂါ ရှိနေကြောင်း ၁၉၁၇ ခု စက်တင်ဘာလ ၄ ရက်နေ့တွင် သိရှိခဲ့ရတော့သည်။ ထိုအခါတွင် ကာ(ဖ) ကာ အား စိတ်ကျဝေဒနာပါ ဖိစီးလာခဲ့သည် ဖြစ်ရာ မှတ်တမ်းစာ ရေးသား

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ခြင်း များကို ခေတ္တ ရပ်တန့်ပစ်လိုက်တော့သည်။ ဒီဇင်ဘာလတွင် ဖီးလစ် နှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ထားခြင်းကိုလည်း (ဒုတိယအကြိမ်) ဖျက်သိမ်း ပစ်ခဲ့ပြန်သည်။ (ဖီးလစ်မှာ ၁၉၁၉ ခုနှစ်တွင် အခြားသူ တစ်ဦးနှင့် လက်ထပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။) ၁၉၁၉ ခုနှစ်တွင် ချက်ကိုစလိုဗာကီးယား သမ္မတနိုင်ငံကို ထူထောင်လိုက်သော်လည်း ကာ(၈)ကာသည် သူ၏ အရေးအသားများကို ဂျာမန်ဘာသာဖြင့်သာ ဆက်၍ ရေးသားလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကာ (၈)ကာ၏ အရေးအသားများကို သူ သေဆုံးပြီးနောက် ဆယ်နှစ်ကျော် ကြာသည်အထိ ချက်ဘာသာနှင့် ပြန်ဆိုခြင်းပင် မရှိခဲ့။ တစ်နည်းဆိုရသော် ကာ(၈)ကာနှင့် ချက်တို့အကြား မနှစ်မြို့မှု တစ်စုံတစ်ခုသည် ရှိခဲ့သည် ဟု ဆိုရပေမည်။

၁၉၂၀ ခုနှစ်တွင် မီလင်းနား ဂျက်စင်ကာ-ပိုလက်နှင့် ကာ(၈)ကာ တို့ တွေ့ဆုံသိက္ခမ်း ခဲ့ကြသည်။ မီလင်းနားမှာ ချက် စာရေးဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ကာ(၈)ကာထက် အသက် တစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ခန့် ငယ်သူဖြစ်သည်။ မီလင်းနား၏ မှတ်တမ်းများအရ သူနှင့် ကာ(၈)ကာတို့မှာ ငြိစွန်းခဲ့ကြပြီး ကိုယ်ကာယချင်း နှီးနှောမှုများပင် ရှိခဲ့ကြောင်း သိရသည်။ သို့ရာတွင် ကာ(၈)ကာနှင့် မီလင်းနားတို့၏ မေတ္တာအရေးအခင်းကြားတွင် ပြဿနာ တစ်ခု ရှိနေခဲ့သည်။ ၎င်းမှာ မီလင်းနားသည် ထိုစဉ်က ထင်ရှားနေခဲ့သော ပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သည့် အန့်(စ)ပိုလက်၏ဇနီး ဖြစ်နေခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ပိုလက် ကိုယ်တိုင်မှာလည်း အခြားသူများနှင့် ငြိစွန်းမှုများ ရှိနေခဲ့သဖြင့် ကာ(၈)ကာနှင့် မီလင်းနား အကြားတွင် ကြီးမားသော ပြဿနာ တစ်စုံ တစ်ရာ မဖြစ်ခဲ့တော့ချေ။ ကာ(၈)ကာ၏ ၁၉၂၁ ခု အောက်တိုဘာလ ၁၅ ရက်နေ့ မှတ်တမ်း ရေးသားချက်အရ သူ ကွယ်လွန်သည့်အခါ သူ၏ မှတ်တမ်း (ဒိုင်ယာရီ) များကို မီလင်းနားအား ပေးလိုက်ပါရန် မှာကြားချက် ရေးသားခဲ့သည်။ ကာ(၈)ကာနှင့် မီလင်းနားတို့မှာ ၁၉၂၂ ခု မေလထဲတွင် နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့ကြပြီးနောက် မတွေ့ဖြစ်တော့ပေ။ အဓိကမှာ ကာ(၈)

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကာ၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ ဆိုးရွာလာသဖြင့် ခရီးအသွားအလာ နည်း ပါးသွားနိုင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

တီဘီရောဂါမှာ ထိုခေတ်က (နှစ်ဆယ်ရာစု စောစောပိုင်းက) လူ များစွာအပေါ် ကပ်ရောက်ခဲ့သော ရောဂါတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့၍ ရောဂါ အဆန်း တစ်ခု မဟုတ်ခဲ့ချေ။ တီဘီရောဂါ၏ နှိပ်စက်မှုအရ အသက် ၃၉ နှစ်တွင် ကာ(ဖ)ကာမှာ အလုပ်ပင် ကောင်းစွာ မလုပ်နိုင်တော့သော အခြေအနေသို့ ရောက်ခဲ့ရတော့သည်။ ၁၉၂၂ တွင်ပင် သူ့ အလုပ်မှ နုတ်ထွက်လိုက်ပြီး နှမဖြစ်သူ အော့တလာနှင့် သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့သည်။ အော့တလာမှာ ကာ(ဖ)ကာ က ၎င်း၏ မိသားစုတစ်ခုလုံးအနက် သူ့ အချစ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူနှင့် အရင်းနှီးဆုံး သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်နှစ် (၁၉၂၃) တွင် ကာ(ဖ)ကာသည် ဒိုရာဒမတ် အမည်ရှိ ပိုလန်သူ ရှေးရိုးအစဉ် အလာ လက်ခံသော ဂျူးမကလေး တစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံ သိကျွမ်းခဲ့ပြန်သည်။

ထိုစဉ်က ဒိုရာမှာ ၁၉ နှစ် အရွယ်သာ ရှိသေးသည်။ ဒိုရာနှင့် အပေါင်းအဖော် ဖြစ်ခြင်းတွင် ကာ(ဖ)ကာမှာ အလွန် သာယာခဲ့ပုံ ရသည်။ ဒိုရာနှင့် စားအတူ၊ သွားအတူ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကာ(ဖ)ကာ၏ နောက်ဆုံး နေ့ရက်များအထိ အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ သူ၏ဘဝကို အထိုက် အလျောက် ကျေနပ်မိသည်ဖြစ်ရာ၊ သို့အတွက် သူ ရေးထားခဲ့ဖူးသည့် ဘဝ၏ မကျေနပ်မှုများနှင့် စပ်ဆိုင်သော စာမူအချို့ကို မီးရှို့ပစ်ရန်ပင် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ ဖူးသည်။ အလားတူပင် ဒိုရာအား အကယ်၍ သူ့ကျန်းမာရေး အလွန်ဆိုး ရွားသဖြင့် မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့တော့လျှင်၊ ဒိုရာက မီးရှို့ပစ်လိုက်ပါရန် ပြော ခဲ့သေးသည်။ ၁၉၂၄ ခု ဧပြီလ ၁၀ ရက်တွင်ပင် ရောဂါအခြေအနေ ဆိုးရွား လာခဲ့သဖြင့် ကာ(ဖ)ကာကို ဆေးရုံတင်လိုက် ကြတော့သည်။ သူ ဆေးရုံ တွင် နေထိုင်ရစဉ် ဒိုရာမှာ သူနှင့် အတူ ရှိနေခဲ့လေသည်။ သူ မကွယ်လွန်မီ တစ်လခန့်မှစ၍ ကာ(ဖ)ကာမှာ စကားမပြောနိုင်တော့ဘဲ၊ စာရေး၍သာ အခြားသူများနှင့် ဆက်သွယ်နိုင်ခဲ့ရရှာသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဖရန်(စ) ကာ(ဖ)ကာ၏ စာ

၂၃

ဇွန်လ ၃ ရက် ၁၉၂၄ ခုတွင် ကာ(ဖ)ကာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ ကွယ်လွန်ချိန်တွင် ဒိုရာနှင့်အတူ ကာ(ဖ)ကာ၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သူ ဆရာဝန် ရောဘတ်ကလော့(ပ)စတော့တို့ အနားတွင် ရှိနေကြသည်။ ကာ(ဖ)ကာ၏ ရုပ်အလောင်းကို ပရာ(ဂ)မြို့သို့ ပြန်လည်သယ်ဆောင်သွားကြပြီး၊ ဇွန်လ ၁၁ ရက်နေ့တွင် ဂျူးလူမျိုးတို့၏ သင်္ချိုင်း စင်္ကြာရုနစ်တွင် မြှုပ်နှံလိုက်ကြသည်။

[ခ] ကာ(ဖ)ကာ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် . . .

ကာ(ဖ)ကာ ကွယ်လွန်သည့် အခါက အထိခိုက်ဆုံးသော သူမှာ ဒိုရာ ဖြစ်သည်။ ကာ(ဖ)ကာ၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ရေးသူ ဟေမင်၏ မှတ်တမ်းအရ ကာ(ဖ)ကာကို မြှုပ်နှံသောနေ့တွင် မက်(စ)ဗရော့က ဝမ်းနည်းစကားပြောကြားခဲ့ပြီး၊ ဒိုရာကမူ ကာ(ဖ)ကာ၏ မြေပုံပေါ်တွင် မှောက်၍သာ ငိုကြွေးနေခဲ့သော ဟူ၏။ ကာ(ဖ)ကာ အဖေဖြစ်သူ ဟာမန်းကမူ သားဖြစ်သူ၏ မြေပုံကို ကျောပေး၍ ပရိသတ်ကိုသာ ကြည့်နေခဲ့သည် ဟုဆို၏။

ကာ(ဖ)ကာမှာ လူတစ်ဦးချင်း၏ ဘဝကို ရယ်သွမ်းသွေး၍ လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်ဘဝ၌ တည်သော နာကြည်းဖွယ်ဖြစ်ခြင်း၊ ရက်စက်ဖွယ်ဖြစ်နေခြင်း၊ မမျှတသော ယုတ်မာမှုသဘောများ ရှိနေတတ်ခြင်း တို့ကို ဖော်ကျူးခဲ့သော်လည်း၊ ဂျူးလူမျိုးတို့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော ဟိုလိုကော့(စ) (Holocaust) ကို လက်တွေ့ မရင်ဆိုင်ခဲ့ရရှာချေ။ သို့ရာတွင် သူနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သူများ ဖြစ်ကြသည့် ဂရိတာဗလော့နှင့် မီလင်းနား ဂျက်စင်ကာ-ပိုလက်တို့မှာ ၁၉၄၄ ခုနှစ်တွင် နာဇီ အကျဉ်းစခန်း၌ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရပြီး၊ ကာ(ဖ)ကာ၏ နှမ သုံးယောက်တို့မှာလည်း အလားတူ အခြေအနေ တစ်ရပ်ဖြင့် ဘဝကို အဆုံးသတ်သွား ခဲ့ကြရသည်။ ဒိုရာမှာ ဟိုလိုကော့(စ) အတွင်း မသေဆုံးခဲ့ရသော်လည်း ဂက်စတာပိုများက သူ၏ အခန်းကို

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဝင်ရောက်ရှာဖွေရာတွင် ကာ(ဖ)ကာ၏ စာရွက်စာတမ်းများ သိမ်းဆည်း သွားသဖြင့် ကာ(ဖ)ကာ၏ စာများ၊ အရေးအသားများ၊ မှတ်တမ်းများ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ ဒိုရာမှာ လန်ဒန်မြို့၌ ၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် တိမ်းပါးသွားရှာ သည်။

ကာ(ဖ)ကာ ကွယ်လွန်ပြီး နောက်တစ်နှစ်တွင် သူ၏ **ခုံရုံးတင် စစ်ဆေးခြင်း** (The Trial) အမည်ရှိ ဝတ္ထုကို ပုံနှိပ်ဖြန့်ချိခဲ့သည်။ စင်စစ် ထိုဝတ္ထုကို ကာ(ဖ)ကာ၏ ရေးလက်စ ကျန်ရစ်ခဲ့သော အရေးအသားများမှ မက်(စ)ဗရော့က စီစဉ်ဆက်စပ်ကာ တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အလား တူပင် ၁၉၂၆ ခုတွင် ကာ(ဖ)ကာ၏ **ရဲတိုက်** (The Castle) ဝတ္ထုမှာ မက်(စ)၏ အစီအမံဖြင့် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ၁၉၂၇ ခုနှစ်တွင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ ဖြစ်ခဲ့သော **အမေရိက** (Amerika) အမည်ရှိ ကာ(ဖ)ကာ၏ ဝတ္ထုမှာ စင်စစ် ကာ(ဖ)ကာ က **ပျောက်ဆုံးသွားသူ တစ်ယောက်** (The Man who Disappeared) ဟူ၍ အမည်ပေးခဲ့သော်လည်း၊ မက်(စ) က **အမေရိက** ဟူ၍ အမည် တပ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ **ရဲတိုက်** ဝတ္ထုကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ အက်ဒဝင်နှင့် ဝေးလားမျူရာတို့က ဘာသာပြန်ခဲ့ပြီး၊ ၁၉၃၀ ခုနှစ်တွင် အင်္ဂလန်နှင့် အမေရိကတို့တွင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားများမှာ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေစေ က အရောင်း ရ မတွင်ကျယ်လှ။ သို့ရာတွင် မက်(စ)အား မာတင်ဘူဘာ၊ ဟာမန်းဟဲစာ၊ ဟိုင်းနာရစ်မန်း၊ သောမတ်(စ)မန်း၊ ဖရင့်ဗာဖဲ(လ) စသူတို့က လူသိရှင်ကြား အားပေးခဲ့ကြသည်။ “ဒုက္ခမျိုးစုံ ထွေနေသော ကာလအတွင်း ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားများမှာ အစဉ်အလာ ရှုမြင်မှု မဟုတ်သည့် ဝိညာဏ ဘဝဆိုင်ရာ အပြုအမူ တစ်ရပ်ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေသည်” ဟူ၍ ဆိုလာကြသည်။ သို့ရာတွင် ဂျာမနီနိုင်ငံတွင် စီးပွားရေးကပ်ဆိုက်လာ၍ လည်းကောင်း၊ နာဇီတို့ အာဏာ ရခြင်းနှင့် တိုက်ဆိုင်လာ၍ လည်းကောင်း ကာ(ဖ)ကာ၏ စာအုပ်များ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း ရပ်ဆိုင်းခဲ့ပြန်သည်။ နာဇီတို့၏ လူမျိုးခွဲခြားရေး ဥပဒေ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီးနောက် ဂျူးလူမျိုးပိုင် ပုံနှိပ်စက်များ၊ စာပေထုတ်ဝေရေး လုပ်ငန်းများတွင် အခက်အခဲ ကြုံလာရပြန်သည်။ ၎င်းတို့ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း များကို ၎င်းတို့၏ ဂျူးလူမျိုး အဖွဲ့အစည်းများ အတွင်း၌သာ ရောင်းချကြ ရမည် ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ မက်(စ)ပရော့ က ဂျူးလူမျိုး ပုံနှိပ်လုပ်ငန်းပိုင်ရှင် ရှုဟော့ ကင် ဖစ်ရှား ဗာလက်အား ကာ(၅)ကာ၏ အရေးအသားများကို ပုံနှိပ်ထုတ် လုပ် ရောင်းချခွင့် ပေးလိုက်လေသည်။ ရှုဟော့ကင်မှာ မာတင်ဘူတာ၊ ဖရန့်(၉) ရိုဇင်ဇ် စသည့် ပညာရှင်တို့၏ စာအုပ်များကို ပုံနှိပ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည် သာမက ဟီဘရူး စာရေးဆရာ အက်(စ)၊ ဝိုင်၊ အင်နွန်၏ အရေးအသားများ ကိုလည်း ပုံနှိပ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ရှုဟော့ကင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသော ကာ(၅)ကာ ၏ အရေးအသားတို့မှာ ဂျူးတို့၏ လက်အတွင်း၌သာ ပျံ့နှံ့ခဲ့သည် မဟုတ်။ ဂျာမန်လူမျိုး စာဖတ်ပရိသတ်တို့၏ လက်များ အတွင်းသို့ပါ ပျံ့နှံ့ခဲ့တော့ သည်။ ထိုအခါ ကလော့(စ)မန်း ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်က “ဘာလင်မြို့၊ ရှုဟော့ကင် ပုံနှိပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေသော ကာ(၅)ကာ၏ အရေးအသားများ မှာ ဂျာမနီနိုင်ငံမှ ထွက်လာသော ထူးခြား၍ ကောင်းမွန်လှသည့် စာအုပ် များ ဖြစ်သည်” ဟူ၍ ရေးသားခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် နာဇီအစိုးရက ရှုဟော့ကင်၏ ပုံနှိပ်လုပ်ငန်းကို ဂျာမနီနိုင်ငံတွင် ပိတ်လိုက်သောအခါ ရှုဟော့ ကင်၏ ပုံနှိပ်လုပ်ငန်းသည် ပရော့(ဂ)သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် နာဇီတို့က ပရော့(ဂ)ကို သိမ်းလိုက်သောအခါ၊ ရှုဟော့ကင်၏ ပုံနှိပ်လုပ်ငန်း များမှာ ဥရောပတွင် နိဂုံးချုပ်သွား ခဲ့ရတော့သည်။

၁၉၃၉ ခုနှစ်တွင်သော်၊ ပါလက်စတိုင်းတွင် ရှုဟော့ကင်၏ ပုံနှိပ် လုပ်ငန်းကို ပြန်လည် စတင်နိုင်ခဲ့သည်။ ထိုအခါ ကာ(၅)ကာ၏ အရေး အသားများကို ဟီဘရူး ဘာသာစကားဖြင့် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့သည်။ ၁၉၄၀ ခုတွင် ရှုဟော့ကင်သည် နယူးယောက်မြို့တွင် သွားရောက် အခြေချ နေထိုင် လိုက်သောအခါ၊ ငါးနှစ်တာ ကာလအတွင်း သူ၏ ပုံနှိပ်လုပ်ငန်းကို ပြန်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

လည် အကောင်အထည် ဖော်နိုင်ခဲ့ပြီး၊ ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားများကို ပြန်လည် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် ကာလများ ရောက်သည့် အခါတွင်မှ ကာ(ဖ)ကာ၏ ပေးစာများ၊ ဒိုင်ယာရီ မှတ်တမ်းများကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆို ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့တော့သည်။

ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားများကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည့် ကိစ္စ (ပြဿနာ) မှာ ဤမျှနှင့် မပြီးနိုင်သေး။

[၈] အခြားသော ပြဿနာများ

ဤတွင် ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားများကို စက်တင်ပုံနှိပ်ကြရာတွင် (အများဆုံး) တည်းဖြတ်ခဲ့သူ ကာ(ဖ)ကာ၏ မိတ်ဆွေ မက်(စ)ဗရော့မှာ တာဝန် အရှိဆုံးသူ ဖြစ်နေကြောင်း သိရှိထားရန် လိုအပ်ပါသည်။ အဓိက အကြောင်းရင်း တစ်ချက်မှာ ကာ(ဖ)ကာ က မကွယ်လွန်မီ မှာကြားထားချက်ဖြစ်သည့် “. . . ငါ နောက်ဆုံး မှာချင်တာကတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ငါ့ရဲ့ မှတ်တမ်းတွေ၊ လက်ရေးစာမူတွေ၊ ပေးစာတွေ၊ ပုံကြမ်း ဆွဲထားတာတွေ စ တာတွေ အားလုံးကို ဖတ်မကြည့်ဘဲ မီးရှို့ပစ်လိုက်ပါ” ဟူသော အမှာစကားကို လုံးဝ ဆန့်ကျင်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မက်(စ)ကို လုံးဝ အပြစ်မတင်နိုင်။ အကယ်၍သာ မက်(စ)က ကာ(ဖ)ကာ အမှာရှိသည့် အတိုင်း ပြုမူခဲ့သော်၊ ယနေ့များတွင် ကျွန်တော်တို့ ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားများနှင့် ရင်းနှီးခွင့် ရကြတော့မည် မဟုတ်တော့။

ကာ(ဖ)ကာ မှာခဲ့သည့်အတိုင်း မပြုမူနိုင်ခဲ့သည့် မက်(စ) ဗရော့၏ ဆင်ခြေမှာ ဤသို့ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ကာ(ဖ)ကာ၏ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း မပြုရသေးသော အရေးအသားများတွင် သူ၏ အကောင်းဆုံးသောလက်ရာ (အရေးအသား) များ ပါဝင်နေခဲ့သောကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။ . . . ထိုအချက်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

တစ်ချက်တည်းမျှနှင့်ပင် ကာ(ဖ)ကာ၏ ဆန္ဒကို ငြင်းဆို ခဲ့မိပါသည်။”

ဤဆင်ခြေနှင့် ပတ်သက်၍ လက်မခံနိုင်စရာ မရှိပါ။ သို့ရာတွင် မက်(စ) က မည်သို့မည်ပုံ ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားများကို စုစည်း၍ လည်းကောင်း၊ တည်းဖြတ်၍ လည်းကောင်း ထုတ်ဝေခဲ့သည် ဆိုခြင်းမှာမူ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာပါသည်။ အချက်တစ်ရပ် အနေဖြင့် ဖော်ထုတ်ရသော် ကာ(ဖ)ကာ တိမ်းပါးသွားခဲ့သည့် အခါက ကျန်ရစ်ခဲ့သော သူ၏ အရေး အသားများမှာ သတ်သတ်မှတ်မှတ် စနစ်တကျ မဟုတ်ခဲ့။ ကာ(ဖ)ကာ၏ လက်ရေးမူများမှာ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အချို့ဝတ္ထုများတွင် ဇာတ် လမ်းပုံစံ နှစ်မျိုး၊ သုံးမျိုး ခွဲ၍လည်းကောင်း၊ နိဂုံးချုပ်ပုံမှာ မူကွဲများဖြင့် လည်းကောင်း ရေးသားထားတတ်သည်။ ထို့ပြင် ကာ(ဖ)ကာ က ကြုံလျှင် ကြုံသလို ရေးလေ့ရှိရာ အချို့မှာ စာရွက် အတိုအစများပေါ်တွင် လည်း ကောင်း၊ မှတ်စုစာအုပ် စာမျက်နှာများပေါ်တွင် လည်းကောင်း စသည်ဖြင့် ပြန့်ကျဲ၍ နေသည်။ သို့အတွက် ဤသည်တို့အပေါ် မက်(စ)က မည်သို့ မည်ပုံ ပြန်လည်တည်ဆောက်ကာ ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားများကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်မှာ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာသည်။

ကာ(ဖ)ကာ၏ ရေးရိုးရေးစဉ် ပုံစံများကို သတိထားကြည့်သော် အစဉ်အလာတွင် အလွယ်တကူ တွေ့ရသော “နိဂုံး” အပိုင်း ပျောက်ဆုံးနေ ကြောင်း တွေ့ရပေမည်။ ထို ရေးရိုးရေးစဉ်မှာ ကာ(ဖ)ကာ၏ ပုံစံ ဟူ၍ပင် ခေါ်နိုင်ပါသည်။ “နိဂုံး” ကို ထည့်သွင်းရေးလေ့မရှိသော ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားများတွင် (အထူးသဖြင့် အတော်အတန်ရှည်သော အရေး အသားများတွင်) “နိဂုံး” ဆန်ဆန် အပိုဒ်များ ပါနေတတ်သည်ကို တွေ့ကြ ရပေလိမ့်မည်။ သို့အတွက် မက်(စ)အနေဖြင့် မည်သို့ တည်းဖြတ် သုတ်သင် ခဲ့သည်ကိုသာမက မည်သို့မည်ပုံ ဆက်စပ်ခြင်း၊ ဖြည့်စွက်ခြင်းများ ပြုခဲ့ ကြောင်း တို့မှာ စဉ်းစားစရာများ ဖြစ်လာသည်။ ဥပမာ ကာ(ဖ)ကာ၏

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ရဲတိုက် ဝတ္ထုမှာ ရေးသားထားသည့် လက်ရေးမူတွင် ခြစ်ရာ၊ ဖျက်ရာ အများအပြား ပါရှိနေသကဲ့သို့ အဆုံးပိုင်းနားတွင် အပိုင်းအစကလေးများ အနေဖြင့် ရေးသားထားခဲ့သည်။ မက်(စ)က ပုံနှိပ်ရန် စီစဉ်သော အခါတွင် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် အနေဖြင့် ပုံပေါ်လာရန် ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားတွင် အဖြည့်အတင်းများ ပြုခဲ့တော့သည်။ အချို့သော ဘာသာစကား အသုံးအနှုန်း များတွင် တန်းမြင့် ဂျာမန်ဘာသာစကား အသုံးအနှုန်းဖြင့်ပင် ပြောင်းလဲခဲ့ သည်။ ကာ(ဖ)ကာ ရေးခဲ့သည့် အခန်း အဖြတ်အတောက် ပုံစံတို့ကိုလည်း ပြောင်းပစ်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံးပိတ် အခန်းကို မက်(စ)က လုံးဝ ဖြုတ် ပစ်လိုက်သည်။ (၎င်းအခန်းကို ၁၉၅၁ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေသော ဂျာမန် ဘာသာ မူတွင် ပြန်လည်ဖြည့်စွက်ခဲ့ပြီး၊ ဝေလကင်နှင့် ကိုင်ဇာတို့ အင်္ဂလိပ် ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုသော မူတွင် ၁၉၅၄ ခုတွင်မှ နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် ဖြည့်စွက်ဖော်ပြခဲ့သည်)

မက်(စ)ဗရော့ အနေဖြင့် စိတ်ရင်း စေတနာကောင်းဖြင့် ပြုမူသော တည်းဖြတ်မှုများ ဖြစ်သော်လည်း၊ ကာ(ဖ)ကာ၏ လက်ရာ (အရသာ) ပျက်ခဲ့သည်လည်း ရှိသည်။ အလွယ်ဆုံး ဥပမာတစ်ခု ပြရသော် မက်(စ) က **အမေရိက** ဟူ၍ အမည်ပေးခဲ့သော အရေးအသားမှာ စင်စစ် ကာ(ဖ)ကာ က **ပျောက်ဆုံးသွားသူ တစ်ယောက်** ဟု အမည်ပေးထားခဲ့သည်။ လုံးလုံး လျားလျားချည်း မသင့်သော အမည်ပေးမှုတစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အကြောင်း မှာ **ပျောက်ဆုံးသွားသူ တစ်ယောက်** ဝတ္ထု Der Verschollene မှာ နေရာ တစ်ခုအကြောင်း ရေးထားသည် မဟုတ်။ လူပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်အကြောင်း ရေးထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ဘာသာအမျိုးမျိုးသို့ ပြန်ဆိုနေကြ သော မူမှာ မက်(စ) တည်းဖြတ် ဖြည့်စွက်မှုများ ပြုထားသည့် မူသာ ဖြစ် သည်။ ၁၉၁၁ ခုမှ ၁၉၁၂ ခု နွေကာလအထိ ကာ(ဖ)ကာ ရေးသားခဲ့သော မူမှာ ပျောက်ဆုံးနေလေသည်။ ထိုမူကို ရေးသားနေစဉ် ကာ(ဖ)ကာ အနေ ဖြင့် ကျေနပ်ခြင်း၊ သဘောကျခြင်းများ မရှိခဲ့။ သို့အတွက်လည်း ရေးလက်စ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဖရန်(စ) ကာ(ဖ)ကာ၏ စာ

၂၉

စာမူကို ရပ်ထားလိုက်ပြီးနောက် ကြားဖောက် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ရေးခဲ့ရာ၊ ၎င်းမှာ **စီရင်ချက်** (The Judgment) အမည်တွင်သော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာသည်။

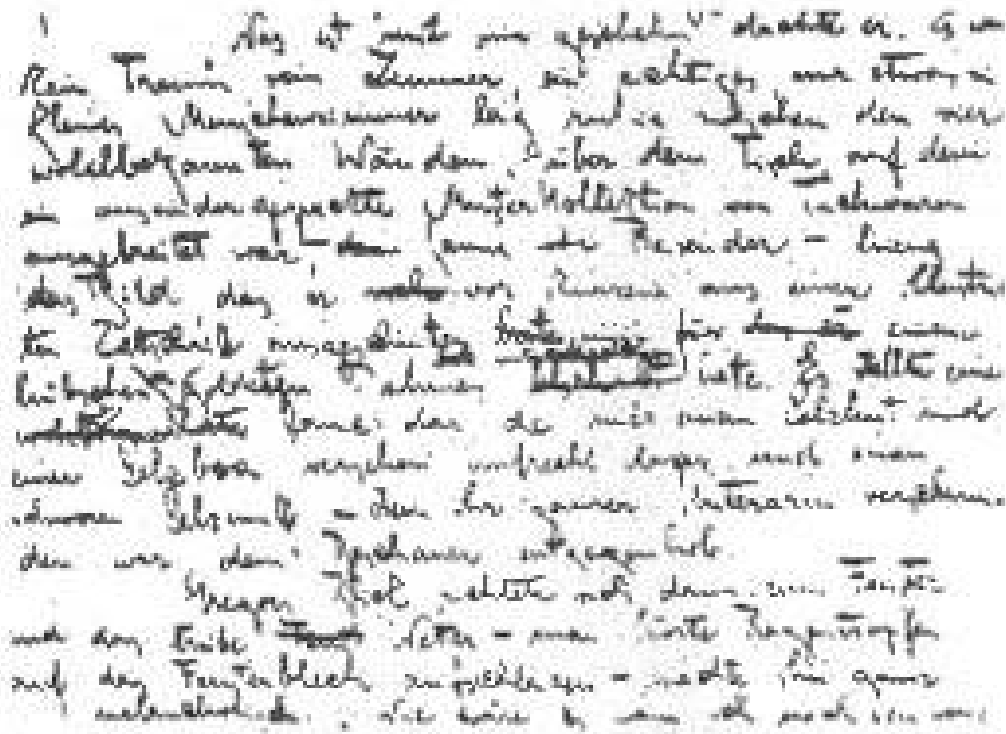
၁၉၁၂ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလတွင်မှ ကာ(ဖ)ကာသည် **ပျောက်ဆုံးသွားသူ တစ်ယောက်** ကို ပြန်လည် စတင် ရေးသားပြန်ရာ၊ ဝတ္ထု၏ ပထမအခန်းဖြစ်သော “လောင်စာဖြည့်သူ” မှာ ၁၉၁၃ ခုနှစ်တွင် ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားများမှ “အစိတ်အပိုင်း” တစ်ခုအဖြစ် ကာ(သ)ဝု(ဖ)က ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထို “လောင်စာဖြည့်သူ” ကို ကာ(ဖ)ကာ၏ အခြားသော အရေးအသားများဖြစ်သည့် **စီရင်ချက်၊ အသွင်အပြင် ပြောင်းလဲခြင်း** တို့နှင့် အတူတကွ ပေါင်းစည်းကာ **သားများ** [The Sons] (Die Sohne) အမည်ပေး၍ သီးခြား စာအုပ်တစ်အုပ်အဖြစ် ပုံနှိပ်ရန် အစီအစဉ် ရှိခဲ့သေးသည်။ သို့ရာတွင် မဖြစ်မြောက်ခဲ့။ ၁၉၁၄ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင်မှ ကာ(ဖ)ကာသည် **ပျောက်ဆုံးသွားသူ တစ်ယောက်**ကို ဆက်လက် ရေးသားခဲ့ပြန်သည်။ အဆုံးပိုင်းတွင် ပါသော အပိုင်းအစများကို ရေးသား ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက်တွင်မူ ကာ(ဖ)ကာ အနေဖြင့် ဆက်လက်ရေးသားခြင်း မပြုတော့။ သူ မနှစ်မြို့သဖြင့်၊ စိတ်တိုင်းမကျနိုင်သဖြင့် (မီးရှို့) ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့သော သူ၏ ကိုယ်ပိုင် အရေးအသားများတွင် **ပျောက်ဆုံးသွားသူ တစ်ယောက်** စာမူမှာ ပါမသွားခဲ့ပေ။

ကာ(ဖ)ကာသည် **ပျောက်ဆုံးသွားသူ တစ်ယောက်** ကို အပိုင်းအစများ အနေဖြင့် ရေးသားခဲ့သည့်အတွက် ၁၉၂၇ တွင် စာအုပ်အဖြစ် ပေါ်ထွက်လာသောအခါ၊ မက်(စ)၏ တည်းဖြတ်မှုသာမက ဖြည့်စွက်မှုများပါ ပါဝင်ခဲ့သည်။ “အိုကလာဟိုးမားမှ သဘာဝဇာတ်ရုံ” မှာ မက်(စ)၏ ဖြည့်စွက်ချက် တစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်း နောက်ပိုင်းတွင် သိလာရသည်။ အောက်စဖို့မှ မယ်လကမ် ပက်စလေ၏ အားထုတ်မှုကြောင့် မက်(စ)ဗရော့ လက်ဝယ်ရှိ ကာ(ဖ)ကာ၏ မူရင်း အရေးအသားကို ရခဲ့ပြီးသည့် အခါမှစ၍ အပြည်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ပြည်ဆိုင်ရာ ကာ(ဖ)ကာ ကျွမ်းကျင်သူများက ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားများကို မူရင်းအတိုင်း ဖြစ်လာစေရန် အားထုတ်နေကြသည်မှာ ယနေ့တိုင် ဖြစ်တော့သည်။ ရှုဟော့ကင်၏ ပုံနှိပ်လုပ်ငန်းမှလည်း ထိုမူရင်း (မူသစ်) များကို ပြန်လည်ထုတ်ဝေလျက် ရှိနေသည်။ **ပျောက်ဆုံးသွားသူ တစ်ယောက်** ကို ပြန်လည် သုတေသနလုပ်ပြီး စိစစ်ထားသော ဂျာမန်ဘာသာ မူသစ်မှ ပါမောက္ခ မိုက်ကယ်ဟော့ဖမန်းက အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုရာတွင် ထပ်မံ တွေ့ရှိချက်များကိုပါ ဖြည့်စွက်၍ ပြန်ဆိုခဲ့လေသည်။

ကာ(ဖ)ကာ၏ လက်ရေးမူ

ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားများကို လေ့လာမှု ပြုနေကြသည်မှာ ယနေ့တိုင် ဆုံးခန်း မတိုင်နိုင်သေးပေ။

အပိုင်း(၁)
ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားများ
(ဝတ္ထုတိုနှင့်အပိုင်းအစများ)

မြို့တော်ရဲ့တံဆိပ် *

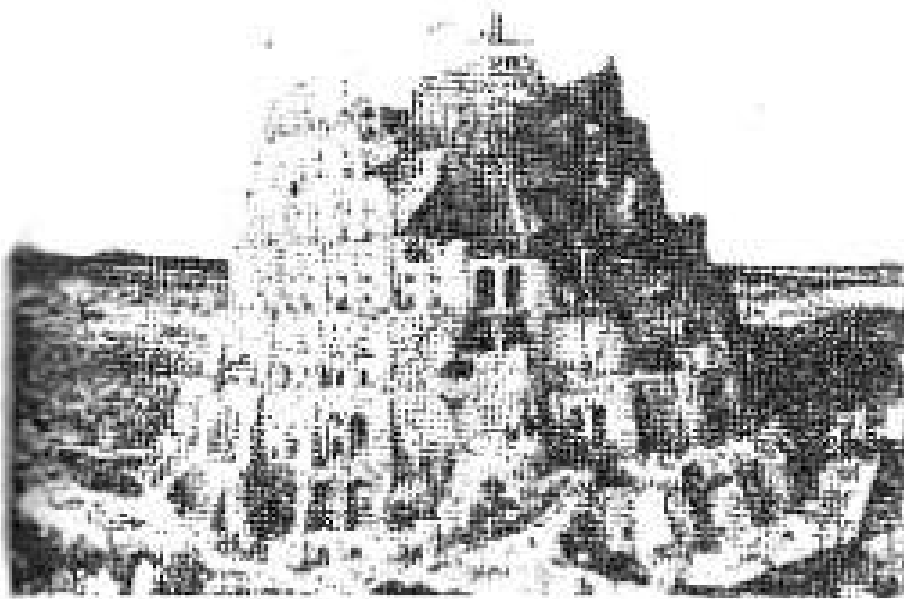
အစမှာတော့ ဘာဘယ်မျှော်စင် ၊ ဆောက်လုပ်တဲ့ ကိစ္စဟာ အတော်ကလေး စနစ်တကျ ရှိတယ်လို့ ဆိုရပေမယ်။ စနစ်ကျပုံက နည်းနည်းတောင် ပိုသလို ဖြစ်နေတယ်။ လမ်းပြတွေ၊ ဘာသာပြန်တွေ၊ အလုပ်သမားတွေ နေရေး ထိုင်ရေး၊ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ကိစ္စ စတဲ့ အပိုင်းတွေကို သိပ်စဉ်းစား လိုက်ကြတော့ ရှေ့လျှောက် လုပ်စရာ ကိုင်စရာတွေဟာ ဒီတစ်သက်နဲ့ ပြီးမယ်တောင် မထင်ရတော့ဘူး။ ဆောက်လုပ်ကြရာမှာလည်း သိပ် ဖြည်း

* The City Coat of Arms

၁။ ဘာဘယ်မျှော်စင်

ခရစ်ယာန် သမ္မာကျမ်းစာတော်၏ အစဉ်အလာအရ နိုအာ [နေဒုအေး (Noah)] မှ ဆင်းသက်လာသူများက ရှင်နာ/ဘာဘီလုံး (Shinar/Baby-lonia) တွင် တည်ဆောက်ခဲ့ကြသော ဟူ၏။ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကောင်းကင်ဘုံသို့ သွားရန် ဖြစ်သည်။ ထာဝရ ဘုရားသခင်သည် မျှော်စင် တည်ဆောက်သူတို့၏ အပြုအမူနှင့် ရည်ရွယ်ချက်ကို သဘောတော်မကျခဲ့ရာ၊ ဘုရားသခင်က ၎င်းတို့၏ လျှာများကို အလှည့်အပြောင်းများပြု၍ ၎င်းတို့အား ကမ္ဘာမြေပြင် အနှံ့အပြားသို့ ပို့လိုက်လေ သည်။ ထိုအခါကစ၍ လူတို့မှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နားမလည်နိုင်ကြသော ဘာသာ စကားများဖြင့် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်တွင် ပေါ်ပေါက်လာကြတော့သည်။ မျှော်စင်တည်ရာ မြို့၏အမည်မှာ ဘာဘယ် ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာဦးကျမ်း ၁၁:၁-၉ အရသော် “ဘာဘယ်” ဟူသော စကားလုံးမှာ ဟီဘရူး (ဟေဗြဲ) လူမျိုးတို့၏ ဘာသာစကားမှ

ရာပြည့်စာအုပ်ထုတ်

ဖြည်းချင်း လုပ်လို့တော့ မဖြစ်ပေဘူးလို့ လူအများက ထင်မှတ်လာကြသေး
တယ်။ ဒီလို အမြင်မျိုးကိုသာ နည်းနည်းချဲ့လိုက်ရင် လူအတော်များများ

ဆင်းသက်လာခြင်းဖြစ်ပြီး “ထွေပြားခြင်း” ဟူသော အနက်ကို ဆောင်သည်။
အချို့သော ပညာရှင်တို့ကမူ “ဘာဘယ်” ဟူသော စကားလုံးမှာ ဘာဘီလုံမှ
ဆင်းသက်လာပြီး “ဘာဘ်-အီလု” (bab-ilu) ထာဝရဘုရားသခင်၏ “(ဂိတ်)
တံခါး” ဟူသော အနက်ကို ယူကြသည်။

သမိုင်းဆိုင်ရာ အခြေခံတို့အားဖြင့် ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ကြရာတွင်
“ဘာဘယ်” မြို့မှာ ယူရိုဖတီး (Eupharates) မြစ်ကမ်းပါးတွင် တည်ရှိခဲ့ပြီး၊
ဟာမူရာဘီ (Hammurabi) ၏ လက်ထက်တော်ကပင် ဘာဘီလုံနိုင်ငံ၏
မြို့တော် ဖြစ်ခဲ့သော ဟူ၏။ ဘာဘီလုံတွင် ဆဂ်-အီလ (Sag-illa) “တိမ်လွှာ
များသို့ ရောက်ရှိခြင်း” ဟု အမည်တွင်သော ဝတ်ပြုကိုးကွယ်ရာ (ကျောင်း)
အဆောက်အအုံနှင့် မိတီ-အာရ်ဆဂ္ဂ (Miti-ursagga) “ကောင်းကင်ဘုံမျှအထိ
အမြင့်ရှိသည်” ဟု အမည်တွင်သော ဝတ်ပြုကိုးကွယ်ရာ (ကျောင်း) အဆောက်အအုံ
တို့ကိုလည်း ဟာမူရာဘီက တည်ခဲ့သော ဟူ၏။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဟာ ကြောက်လန့်ပြီး အုတ်မြစ်ချတဲ့ဆီတောင် ရောက်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ပြောဆို ငြင်းခုံကြတဲ့ ကိစ္စက ဒီလိုပါ။ ဒီလုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုလုံးရဲ့ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ဟာ ကောင်းကင်ဘုံကို ရောက်မယ့် မျှော်စင်ကြီးတစ်ခု တည်ဆောက်ဖို့ ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးပါပဲ။ အဲဒီစိတ်ကူးက လွဲလို့ တခြားဟာ တွေက သာမညပါ။ ဒီစိတ်ကူးကို လုံးဝဥသယံ နားလည်လက်ခံပြီး အရေးတယူ လုပ်ခဲ့ရင်ဖြင့် ဘယ်တော့မှ ပျောက်ပျက်မသွားနိုင်တဲ့ စိတ်ကူးတစ်ခုပါ။ ကမ္ဘာမှာ လူတွေ ရှိနေသရွေ့ မျှော်စင်ကြီးကို ပြီးအောင် ဆောက်လုပ်ဖို့ စိတ်အားထက်သန် နေကြမှာပါ။ ဒီလို ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း ရှေ့အနာဂတ်အတွက် ဘာများ ပူပန်နေစရာ ရှိတော့လို့လဲ။ လူတွေရဲ့ အသိပညာတွေ တိုးပွားလာကြမယ်၊ ဆောက်လုပ်ရေး ဗိသုကာ ပညာရပ်တွေကလည်း တိုးသထက် တိုးတက်လာကြမယ်။ နောက် နှစ်တစ်ရာလောက် အတွင်းမှာ ကျုပ်တို့ (အခု) တစ်နှစ်လောက် လုပ်ရတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ခြောက်လလောက်ပဲ လုပ်ချင်လုပ်ရတော့မှာ။ ပိုလည်း ကောင်းလာမယ်၊ ပိုလို့လည်း စိတ်ချလာရမယ်။ ဒီလိုဖြင့် ခုလိုအခါမှာ ဘာဖြစ်လို့ တက်သုတ်ရိုက် လုပ်ကြရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒုက္ခဖြစ်အောင် လုပ်နေကြမလဲ။ တို့တစ်သက်မှာ မျှော်စင်ကြီး ပြီးအောင် ဆောက်နိုင်ခဲ့တယ်လို့ ပြောကြဖို့ ဆိုရင်တော့ ဟုတ်သပေါ့။ ဒါကလည်း (တကယ်တော့) မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စပါ။ တကယ်တမ်း ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ ကိစ္စက နောက်ထပ် ပေါ်ပေါက်လာမယ့် မျိုးဆက်သစ်က သူတို့ရဲ့ ပိုမိုထွန်းကားလာတဲ့ အသိပညာ (အမြင်) တွေနဲ့ ကြည့်၊ ရှေးက လုပ်ခဲ့ကိုင်ခဲ့တာတွေကို စိတ်တိုင်းမကျနိုင်ကြလို့ အကုန်လုံး ဖျက်ချပြီး အစကနေ ပြန် အသစ်ဆောက်ကြတာမျိုးပါ။ ဒီလို အတွေးမျိုးကလည်း မျှော်စင်ဆောက်လုပ်ရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ လူတွေ စိတ်ကုန်လာစေနိုင်တာကြောင့် လူတွေဟာ အလုပ်သမားတွေရဲ့ နေရေးထိုင်ရေးအတွက် မြို့တစ်ခု တည်ပေးဖို့ကို ပိုစိတ်ဝင်စားလာကြလေရဲ့။ အဲဒီမှာ လူမျိုးတစ်စုနဲ့ တစ်စုကလည်း အကောင်းဆုံး ရပ်ကွက်ကိုသာ လိုချင်ကြတော့ စကားတွေ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

များကြရာက သွေးထွက်သံယိုမှုတွေ ဖြစ်တဲ့အထိ ပဋိပက္ခတွေ ဖြစ်လာကြတာပေါ့။ ဒီ ပဋိပက္ခတွေကလည်း မဆုံးနိုင်အောင်ပါပဲ။ အဲဒီအခါ ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်တဲ့ လူတွေ အနေနဲ့က ခုလို ပဋိပက္ခတွေ ဖြစ်နေသရွေ့ မျှော်စင်ကြီး ဆောက်လုပ်ဖို့ အပေါ် ဘယ်သူမှ အာရုံစိုက်နိုင်ကြမှာ မဟုတ်လေတော့ မျှော်စင်ကြီးကို တဖြည်းဖြည်းပဲ ဆောက်ကြ။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်လည်း ပဋိပက္ခတွေ ပြီးငြိမ်းသွားတဲ့အထိ ရွှေ့ဆိုင်းထားကြပေတော့လို့ မြင်လာတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် (လူတွေဟာ) ရန်ချည်း ဖြစ်နေကြတာ မဟုတ်ကြပါဘူး။ ကြားအချိန်တွေမှာ (ကိုယ့်အပိုင်း၊ သူ့အပိုင်းကို) အလှဆင်ကြရင်းက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မနာလို မကျေနပ်မှု အသစ်တွေ ပေါ်လာကြပြီး၊ အာဃာတ အသစ်တွေ ပေါ်လာရပြန်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ (မျှော်စင်စတင် ဆောက်လုပ်တဲ့) ပထမ မျိုးဆက်ကြီး ပြီးဆုံးသွားပြီး၊ နောက်ထပ် မျိုးဆက်သစ်တွေ ပေါ်လာကြလေရဲ့။ သူတို့တွေလည်း သိပ်တော့ မထူးလှပါဘူး။ တိုးတက်တဲ့ စက်မှုနည်းပညာတွေ ပါလာကြပေတဲ့ ရန်ဘက်ပြုဖို့ ကလည်း တိုးပွားနေသေးတာကိုး။ ဒီလိုနဲ့ ဒုတိယနဲ့ တတိယ မျိုးဆက်တွေ လက်ထက် ရောက်လာတဲ့အခါ ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းပစ္စာ ကြံစည်ခဲ့ကြတဲ့ မျှော်စင်ဆောက်လုပ်ရေး ကိစ္စကို ပြန်ပြီး စနစ်တကျ လုပ်ကြပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအခါမှာတော့ လူတွေဟာ ပြန်ပြီး ညီညီညွတ်ညွတ် စုစည်းဖို့ မလွယ်လှတော့တဲ့အပြင် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မြို့တော်က ထွက်သွားနေကြပြီကော။

ဒီမြို့မှာ အခြေတည်ပြီး ရေးသားထားခဲ့တဲ့ ဒဏ္ဍာရီတွေ၊ တေးသီချင်းတွေ ထဲမှာတော့ မြို့တော်အတွက် အဆုံးအဖြတ်ပေးမယ့် နေ့ကို မျှော်လင့်နေကြကြောင်း ပါလာရဲ့။ အဲဒီနေ့မှာ အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ လက်သီးဆုပ်ကြီးက မြို့တော်ကို ငါးချက်တိတိ ဆက်တိုက်ထိုးလို့ မြို့တော်ဟာ တစ်စစီ (အစိတ်စိတ် အပိုင်းပိုင်း) ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်တဲ့။ ဒါ့ကြောင့်လည်း မြို့တော်ရဲ့ တံဆိပ်မှာ လက်သီးဆုပ်ကြီး ရေးထားတာပေါ့။

ပိုဆိုက်ဒွန်း *

ပိုဆိုက်ဒွန်း^၁ တစ်ယောက်တော့ သူ့စားပွဲမှာ ထိုင်ရင်း စာရင်းဇယားတွေ ပြန်ကြည့်နေပြန်လေရဲ့။ ရေအားလုံး (ချောင်း၊ မြောင်း၊ မြစ်၊ သမုဒ္ဒရာ) တို့ရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့က ပေးထားတဲ့ အလုပ်ကလည်း မပြီးဆုံးနိုင်လောက် အောင် ပါပဲ။ လိုချင်ရင်တော့ သူ့အတွက် အကူတွေ (လက်ထောက်တွေ) လိုသလောက် ရနိုင်ပါတယ်။ သူ့မလည်း ရှိတော့ ရှိပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအလုပ်ကို လက်ခံကတည်းက သူ သိပ်ပြီး စိတ်ပါလက်ပါ ရှိနေပြီး၊ ဒီစာရင်း ဇယားတွေကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပြန်ပြီး စစ်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ဆိုခဲ့လေတော့

* Poseidon ကို ပြန်ဆိုသည်။

၁။ ပိုဆိုက်ဒွန်း

ပိုဆိုက်ဒွန်းမှာ ဂရိလူမျိုးတို့၏ နတ်ဘုရားများ ကိုးကွယ်သည့် ရှေးဟောင်း အစဉ် အလာတွင် အရင်းခံခဲ့သည်။ တစ်နည်းဆိုသော် ရှေးဂရိတို့ လက်ခံခဲ့သော နတ် ဘုရားတစ်ပါး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် စကားလုံး၏ အရင်းအမြစ် လေ့လာမှု (etymology) အရ လေ့လာချက်များတွင် ရေရေရာရာ မတွေ့ကြရ။ ရှေးဂရိ တို့၏ ကိုးကွယ်မှု အရင်းခံ အစဉ်အလာအရ ပိုဆိုက်ဒွန်း၏ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်မှာ ဂအီရာအိုချို (Gaiaoch) ဖြစ်ပြီး ကမ္ဘာကြီးကို စောင့်ရှောက်သူ ဟူသော အနက် ကို ဆောင်သည်။ မြေပြင်ကို စောင့်ရှောက်သော နတ်သမီး၏ ခင်ပွန်းသည်လည်း ဖြစ်၍၊ သူသည် ရေချို ရေသန့်တို့၏ နတ်ဘုရားတစ်ပါးလည်း ဖြစ်တော်မူသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဂရိလူမျိုးတို့ ပင်လယ်ပြင်သို့ ထွက်၍ ကျက်စားသောအခါ သူ့ကို ပင်လယ်များ ပိုင်စိုးသော နတ်မင်းတစ်ပါး အဖြစ် ပသကြသည်။ ရှေး ရောမသားတို့က ပိုဆိုက်ဒွန်းကို ၎င်းတို့ ပသကိုးကွယ်သော ရေများကို ပိုင်စိုးသည့် “နတ်ပကျွန်း” (Neptune) အဖြစ် အသိအမှတ် ပြုကြသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သူ့လက်ထောက်များကလည်း သူ့ကို မကူသာပေဘူး။ ဒီအလုပ်မှာ သူ ပျော်တယ်လို့လည်း ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး။ သူ လုပ်နေရတာက သူ့ကို တာဝန် ပေးလို့ပါ။ တခြား အလုပ်တွေလည်း သူ လျှောက်ပါသေးတယ်။ သူ သုံးတဲ့ စကားလုံးအရ ဆိုရင်တော့ ပိုပြီး စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ လုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်မျိုးတွေပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဟိုကပေးတဲ့ အကြံဉာဏ်၊ ဒီက ပေးတဲ့အကြံ ဉာဏ်တွေ ကြားရပြီးတဲ့ အဆုံးမှာတော့ သူနဲ့ လက်ရှိ အလုပ်အကိုင်ထက် ပိုပြီး သင့်လျော်တဲ့အလုပ် မရှိဘူးလို့ပဲ ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။ တကယ်တော့ လည်း သူ့လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးအတွက်က တခြားအလုပ်လည်း ရဖို့ဆိုတာ အလွန် ခက်ပါတယ်။ သူ့ကိုလည်း သမုဒ္ဒရာတစ်ခုခုရဲ့ အကြီးအကဲလို့ သတ်မှတ် ပေးလိုက်လို့လည်း မဖြစ်ပြန်ဘူး။ ဒီလို လုပ်လိုက်ပြန်ရင် ပိုဆိုက်ဒွန်းလို ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို မပြောပလောက်တဲ့ တာဝန်ကလေး ပေးထားတာနဲ့ တူနေလိမ့်မယ်။ ပိုဆိုက်ဒွန်းလို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမျိုး ဆိုတာက တာဝန်ကြီးကြီး ကိုင်သင့်တာ။ သူ့ကို ရေများနဲ့ မစပ်ဆိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းပေးဖို့ ကမ်းလှမ်းပြန်

ရှေး ဂရိ ဒဏ္ဍာရီတို့၏ အစဉ်အလာအရသော်၊ ပိုဆိုက်ဒွန်းမှာ ခရီး နပ်(စ်) (Cronus) နတ်မင်းကြီး၏ သားတော်တစ်ပါး ဖြစ်ပြီး သူ၏ ညီအစ်ကို တော်များမှာ ဇီးရု(စ်) (Zeus) နှင့် ဟာဒက်(စ်) (Hades) တို့ ဖြစ်ကြသည်။ သူ၏ ကြင်ဖက်မှာ ပင်လယ်များကို ပိုင်စိုးသူ နတ်သမီး အမ်ပီထရတီ (Amphitrite) ဖြစ်ပြီး ၎င်းတို့မှ သားသမီးအများ ထွန်းကားခဲ့သော ဟူ၏။ ပိုဆိုက်ဒွန်း အား (ပန်းချီ၊ ပန်းပု စသည်တို့အားဖြင့်) ပုံဖော်ရာတွင် သူ၏ လက်ထဲတွင် အသွား သုံးခုပါသော စူးသွား (ငါးထိုးသည့် မှိန်းကဲ့သို့သော အရာ) တစ်ခုကို တွေ့ရတတ်သည်။

ပိုဆိုက်ဒွန်းကို ရှေး ဂရိတို့၏ ဒဏ္ဍာရီများတွင် အများအပြား တွေ့ရ တတ်သည်။ အက်သင်မြို့ကို အပိုင်စားလို၍ အက်သီနာ နတ်သမီးနှင့် ယှဉ် ပြိုင်သူ အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ထရီဂျန်စစ်ပွဲတွင် ဂရိတို့ဘက်မှ အားပေးသူ အဖြစ်လည်းကောင်း တွေ့ရတတ်သည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

တော့လည်း အသံကြားတာနဲ့ ပိုဆိုက်ဒွန်းကြီး ခမျာ စိတ်လက်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရပြန်တယ်။ အသက်ရှူမှား၊ ရင်တွေဘာတွေ ခုန်တောင် ဖြစ်ရသတဲ့။ ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ သူ့ပြဿနာတွေကို ဘယ်သူကမှ ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်မနေကြပါဘူး။ သူက စောဒကတက်တဲ့ အခါတိုင်း သူ့စိတ်တိုင်းကျ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိပေမဲ့၊ သူ့စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေရမယ် ဆိုပြီး လေပြေ ထိုးလွတ်ကြတာ များတာပါပဲ။ ဘယ်သူကမှလည်း ပိုဆိုက်ဒွန်း ရာထူးကို အစားထိုးဖို့ မစဉ်းစားကြပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ပိုဆိုက်ဒွန်း ခမျာ သမိုင်းမတင်မီ အချိန်လောက်က စလို့၊ ခုထိ ရေအားလုံးရဲ့ အရှင်သခင် ဖြစ်နေတော့တာ ပါပဲ။

သူ့ကို အဓိက စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေတာ၊ ဒေါသထွက်စေ တာက သူ့အကြောင်း သားပုပ်လေလွင့် ပြောတာတွေ ပြန်ကြားရလို့ပါပဲ။ သူ ဒီအလုပ်မှာ မကျေမချမ်း ဖြစ်နေတဲ့ အထဲမှာ ဒီကိစ္စဟာ အဓိကပါပဲ။ ဥပမာ ဆိုကြပါစို့၊ (ကောလာဟလ တစ်ခုက) ပိုဆိုက်ဒွန်းဟာ သူ့ခက်ရင်း ခွကြီးနဲ့အတူ လှိုင်းထွက်စီးလေ့ရှိတယ် ဆိုတဲ့ သတင်းမျိုး။ တကယ်တမ်း မတော့ သူ့ခမျာ သမုဒ္ဒရာအောက်မှာ ထိုင်ပြီး မပြီးဆုံးနိုင်တဲ့ စာရင်းဇယား တွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတာပါ။ တစ်ခါတလေလောက်သာ သူ့ရဲ့ ပျင်းရိငြီးငွေ့မှု တွေကို ဖြတ်တောက်ပစ်ဖို့ ဂျူပီတာဆီ သွားတတ်ပါတယ်။ ဒီခရီးမှာလည်း သူ ပြန်လာတိုင်းလို ဒေါသထွက် ပြန်လာရတာပါပဲ။ (ဒေါသတကြီးနဲ့) အိုလံပတ်(စ)တောင်ဆီ ပြန်ဆင်းလာတဲ့ အခါမှာလည်း ကမူးရှူးထိုးမို့ သူ့ခမျာ လှိုင်းစီးဖို့ နေနေသာ၊ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာတွေကိုတောင် တွေ့လိုက်ပုံ မရပါဘူး။ (လှိုင်းစီးဖို့ ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့) ပိုဆိုက်ဒွန်းက ကမ္ဘာ ကြီး ပြီးဆုံးသွားတဲ့အထိ (ပျက်သွားတဲ့အထိ) ဆိုင်းထားဦးမယ်လို့ ပြောလေ့ ရှိပါတယ်။ ဆိုလိုတာကတော့ သူလည်း စာရင်းဇယားတွေ စစ်ဆေးပြီး လောက်ချိန်၊ ကမ္ဘာကြီးလည်း မပြီးဆုံး (မပျက်စီး) သွားခင်ပေါ့။ ခဏတော့ ပြေးပြီး လှိုင်းစီးလိုက်ဦးမယ်တဲ့။

အသင်းအပင်း *

ကျုပ်တို့ဟာ သူငယ်ချင်းငါးယောက်။ တစ်နေ့တော့ ကျုပ်တို့တစ်တွေ အိမ်
တစ်လုံးထဲမှ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထွက်လာကြတယ်။ ပထမဆုံး
လူက ဝင်းတံခါးဘေးမှာ ရပ်လိုက်တယ်။ ဒီနောက် ဒုတိယတစ်ယောက်
ထွက်လာပြီး ပထမလူ အနားမှာ နေရာယူလိုက်တယ်။ ဒီနောက် တတိယလူ၊
စတုတ္ထလူ၊ ပဉ္စမလူ။ နောက်ဆုံး ကျုပ်တို့ဟာ စိတန်း ရပ်မိသွားကြတယ်။
လူတွေကလည်း သတိထားမိလိုက်ကြတယ်။ ကျုပ်တို့ကို ညွှန်ပြရင်း ဒီလူ
ငါးယောက်ဟာ ဟိုအိမ်ထဲက ထွက်လာကြတာလို့ ပြောကြလေရဲ့။ အဲဒီ
ကတည်းက ပါပဲ၊ ကျုပ်တို့တစ်တွေ အတူ နေလာကြတာ။ တကယ်လို့
ဆဋ္ဌမမြောက် တစ်ယောက်ကသာ ကျုပ်တို့ထဲ ဝင်ရှုပ်ဖို့ မနားမနေ မကြိုးစား

* Malcolm Pasley တည်းဖြတ်သုတ်သင်သော The Great Wall of China and Other Short Works မှ Fellowship ကို ပြန်ဆိုသည်။ Pasley က Tania and James Stern တို့၏ ပြန်ဆိုချက်အပေါ် သုတ်သင်ဖြည့်စွက်မှုများ ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ခဲရင် (ကျုပ်တို့ဘဝဟာ) အတော် ငြိမ်းချမ်းလှပေမယ်။ သူက ကျုပ်တို့ကို ဒုက္ခမရောက်စေပေမဲ့ အတော်တော့ ဒေါသဖြစ်ဖို့ (စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ဖို့) ကောင်းတယ်။ ဒါကလည်း ဒုက္ခရောက်ရတာ တစ်မျိုးပါပဲ။ သူ့ကိုမှ ကျုပ်တို့ မလိုလားနေတာ ကျုပ်တို့အထဲ သူက ဘာလို့ ဝင်လာချင်တာလဲ။ သူ့ကိုလည်း ကျုပ်တို့ မသိ၊ ကျုပ်တို့ကလည်း သူ ဝင်မလာစေချင်ဘူး။ ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ငါးယောက် ကိုယ်တိုင်တောင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မသိကြတဲ့ အခါလည်း ရှိခဲ့ဖူးတာပါပဲ။ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ခုထိ ကျုပ်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မသိကြသေးဘူးလို့ ပြောနိုင် တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ ငါးယောက် အချင်းချင်း အကြားမှာ ဖြစ်နိုင်တာ၊ သည်းခံနိုင်ကြတာတွေဟာ (ဒီ) ဆဌမမြောက် ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ကျရင် ဖြစ်နိုင်မယ်၊ သည်းခံနိုင်ကြမယ် မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ဟာ ငါးယောက်။ ခြောက်ယောက် အဖြစ် မခံနိုင်ဘူး။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အတူတကွ နေလာကြတဲ့ အကြောင်းရင်းဟာလည်း ဒါပဲ။ ဒါဟာလည်း ကျုပ်တို့ငါးယောက် အတူ တကွ နေထိုင်ကြခြင်းနဲ့ မဆိုင်တဲ့ အကြောင်းတစ်ခု ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကြည့် လေ၊ ကျုပ်တို့ အတူ နေ နေကြတယ်။ ဆက်ပြီးလည်း နေ နေကြဦးမှာပဲ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အတွေ့အကြုံကြောင့်လည်း အသင်းအပင်း အနေအထားသစ် တစ်ခု (ခြောက်ယောက်) ဖြစ်လာမှာကို မလိုလားကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီ (ဆဌမမြောက် ပုဂ္ဂိုလ်) နားလည်အောင် ဘယ်လို ရှင်းပြရမလဲ။ သူ့ကို လက်ခံဖို့ရာ ကျုပ်တို့ အကြားမှာ အရှည်အကျယ် ရှင်းလင်းဖို့ လိုမှာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့ သူ့ကို လက်မခံဖို့သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပါတယ်။ (ကျုပ်တို့အထဲ ဝင်နိုင်ဖို့) သူကတော့ မြူဆွယ်ရင်း တိုးဝင်လာပေမဲ့ ကျုပ်တို့က တံတောင်နဲ့ တွက်ထုတ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုပဲ တွန်းထုတ်ထုတ်၊ သူကတော့ ပြန်လာတာပါပဲ။

ညဉ့်

ညဉ့် နက်ရှိုင်းစွာ နစ်မြုပ်ထားခဲ့ပြီ။ ရံဖန်ရံခါ တစ်ဦးတစ်ယောက်က သမာဓိ တည်ထားလိုသော် ညဉ့် ကုံလုံပြည့်စုံစွာ နစ်မြုပ်ထားရပေမည်။ (ညဉ့်) လူသားအားလုံးတို့ အိပ်စက်ကြပြီ။ သူတို့သည် အိမ်များ အတွင်း၌ အိပ်ရာ များ အပေါ်တွင်၊ အမိုးအောက်တွင်၊ မွေ့ရာပေါ်တွင်၊ အိပ်ရာခင်းများပေါ် တွင်၊ စောင်အောက်တွင် ငြိမ်းချမ်းသာယာစွာဖြင့် သဘောဆန္ဒ ရှိသည့် အတိုင်း အိပ်ကြပေပြီဟု မှတ်ယူကာ မုဒိတာပွားခြင်းသည် အန္တရာယ်ရှိလှ သည် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် စင်စစ်၌ အိမ်သည်နှင့် ဧည့်သည်တို့ အပါအဝင် မရေမတွက်နိုင်သော လူအများသည် အလျင်က ပြုမူခဲ့ကြသည့်အတိုင်း ကန္တာ ရ၏ ပရဝဏ်အတွင်း၊ လွင်တီးခေါင်ဒေသအတွင်း၊ အေးစိမ့်နေသော ကောင်း ကင်ပြင်ကြီး၏ အောက်၊ အေးစိမ့်နေသော ကမ္ဘာမြေမျက်နှာပြင် အပေါ်တွင်၊ ယခင် သူတို့ မတ်တတ်ရပ်နေကြသော နေရာများတွင် လက်ပေါ် နဖူးတင်၍၊ မြေပြင်ကို မျက်နှာပြု၍ မှောက်လျက် (အလုံးစုံနှင့် အသီးသီး သဘောများ စုဝေးကာ) ငြိမ်းချမ်းစွာ အိပ်စက်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ (ဤသည်ကို) စောင့်ကြည့်နေသူများ အနက်မှ သင်လည်း ကြည့်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သော်၊ သင်နှင့် အနီးဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရရန် သင့်အနီးရှိ မီးပုံထဲမှ မီးတောက်နေသော ထင်းတစ်ချောင်းကို ယူ၍ ဝှေ့ယမ်းကာသာ ရှာကြည့်စေ ချင်ပါသည်။ သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် စောင့်ကြည့်နေရပါသနည်း။ တစ်ယောက်ယောက်မှာ စောင့်ကြည့်သူ ဖြစ်ရမည်ဟု အဆိုရှိပါသည်။ တစ်ယောက်ယောက်မှာ (ရပ်ကြည့်သူအဖြစ်) ထိုနေရာတွင် ရှိရပါမည်။

* Malcolm Pasley ၏ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုချက်ဖြစ်သော At Night ကို မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုသည်။

စစ်ဆေးပေးပြန်ခြင်း *

ကျုပ်ဟာ အခိုင်းအစေတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အတွက် အလုပ်မရှိဘူး။ ကျုပ်က ရှက်တတ်၊ ကြောက်တတ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ချက်ကလည်း နည်းလေတော့ သိပ်ပြီး (ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်) ရှေ့တန်းမတင်၊ ပွဲမထုတ်မိဘူး။ ရှေ့တန်းမတင်ဆို တခြားလူတွေနဲ့တောင် တန်းတူ မထားမိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီဟာက ကျုပ်မှာ အလုပ်မရှိရတဲ့ အကြောင်းရဲ့ ဆင်ခြေတစ်ခုပါ။ တကယ်တော့ ဒါဟာ ကျုပ် အလုပ်မရှိရတဲ့ အကြောင်းနဲ့တောင် မဆိုင်ဘူးလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဓိက အကြောင်းရင်းကတော့ ဘယ်သူကမှ ကျုပ်ကို ခေါ်ပြီး မခိုင်းကြတာပါ။ တချို့များဆို ကျုပ်လောက် ကြိုးစားအားထုတ်မှု မရှိပေမဲ့ ခေါ်ခိုင်းကြလေရဲ့။ တစ်ခါတလေ ဒီလူတွေမှာ ကျုပ်လို ခေါ်အခိုင်းခံချင်စိတ် ရှိပုံတောင် မရဘူးလို့ ထင်မိတယ်။

* The Test

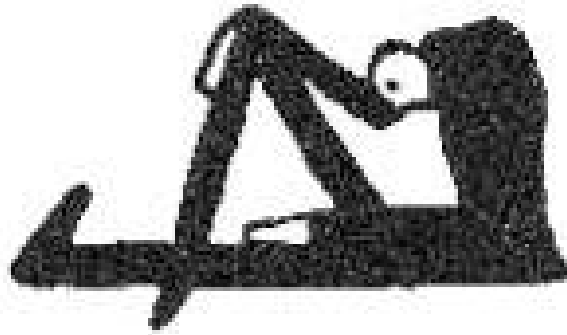
ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဒီတော့လည်း အခိုင်းအစေတွေ စုကြတဲ့ အခန်းထဲက ကုန်ပစ္စည်းတွေ တင်ဖို့ ရိုက်ထားတဲ့ သစ်သားတန်းတွေပေါ် သွားလှဲနေမိလိုက်တော့၊ ထုပ်ပေါ်က သစ်သားတန်းတွေ ကြည့်ရင်း အိပ်ပျော်သွားပါတယ်။ နီးလာလိုက်၊ ပြန်အိပ်ပျော်သွားလိုက်ပေါ့။ တစ်ခါတစ်ခါ ဘီယာပြင်းပြင်းရောင်းတဲ့ အရက်ဆိုင်ဘက် ထဲ သွားလေ့ရှိတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ဘဝင်မကျနိုင်တာကြောင့် ဘီယာတစ်ခွက်တလေများတောင် သွန်ပစ်မိလိုက်ပါရဲ့။ ပြီးတော့လည်း ကျုပ် အရက်ဆိုင်ဘက် ပြန်သွားတာပါပဲ။ ကျုပ် အဲဒီမှာ သွားထိုင်ရတာလည်း ကြိုက်တာကိုး။ ကြိုက်ဆို ပိတ်ထားတဲ့ ပြတင်းပေါက်ကလေး အနောက်က ကျုပ် ထိုင်ကြည့်နေတဲ့အခါ ကျုပ်ကို တခြားသူတွေက (ကျုပ်ကို) မမြင်လောက်ပေမဲ့၊ ကျုပ်က ကျုပ်တို့အိမ်ရဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေကို (ကျုပ်က) မြင်ရတယ်။ သိပ်တော့လည်း တွေ့ရတယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ် သိသလောက် ပြောရရင် အိမ်ထဲက စင်္ကြံလမ်း။ စင်္ကြံလျှောက်သာတဲ့ နေရာတွေက ပြတင်းပေါက်တွေသာ လမ်းမဘက်မှာ ရှိတာကိုး။ အိမ်ကြီးရှင်များရဲ့ အခန်းတွေဘက် သွားတဲ့ စင်္ကြံလမ်းမျိုးဆို မတွေ့ရတတ်ပါဘူး။ (တကယ်တော့) ကျုပ် မှားနိုင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က မေးမေးမြန်းမြန်း မလုပ်ဘဲ၊ တစ်ခါက တစ်ယောက်ယောက်က ပြောပြခဲ့ဖူးတဲ့အတိုင်း ဆိုရင်ဖြင့် ဒီအိမ်ရဲ့ မျက်နှာစာပိုင်းက ယေဘုယျအားဖြင့် ကျုပ် ပြောခဲ့သလိုပဲကိုး။ ပြတင်းပေါက်တွေကို ဖွင့်ခဲ့လှပါတယ်။ ဖွင့်ပြန်တော့လည်း အခိုင်းအစေ တစ်ယောက်ယောက်ကသာ ဖွင့်လေ့ရှိပြီး၊ ဖွင့်တဲ့သူက လက်တန်းသံပန်းတွေကို မှီလို့။ အောက်ဘက်ကို ခဏတစ်ဖြုတ် ငုံ့ကြည့်လေ့ ရှိတတ်တယ်။ ဒီတော့လည်း ဒီ စင်္ကြံလမ်းတွေဟာ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်တယ် ဆိုတာကို ရုတ်ခြည်း ပြောလို့ မလွယ်ပါဘူး။ ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ဒီ အခိုင်းအစေတွေနဲ့ ကျုပ် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ သိကျွမ်းမှု မရှိပါဘူး။ (အထူးသဖြင့်) အပေါ်ထပ်မှာ အမြဲတမ်း အလုပ်လုပ်ကြရသူတွေက တစ်နေရာရာမှာ အိပ်ကြတယ်။ ကျုပ် (တို့) အခန်းမှာ မဟုတ်ဘူး။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

တစ်ခါက ကျုပ် အရက်ဆိုင်ရောက်တော့ ကျုပ်ထိုင်ကြည့်နေကျ နေရာမှာ လူတစ်ယောက် ထိုင်နေလေရဲ့။ ကျုပ်ကတော့ သူ့ကိုလည်း နီးနီး ကပ်ကပ် သွားပြီး ရဲရဲတင်းတင်းကြီး မကြည့်ရဲပါဘူး။ အသာလှည့်ပြီး တံခါးမကြီးဘက် ထွက်ဖို့ လုပ်မိတယ်။ ဒီလူက ကျုပ်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ မှ သူဟာ ကျုပ်လိုပဲ အခိုင်းအစေ တစ်ယောက်ပဲ ဆိုတာ သိရုံသာမက ကျုပ်နဲ့ စကားသာ မပြောဖြစ်ကြတယ်။ တစ်နေရာရာမှာ ကျုပ်နဲ့ တွေ့ခဲ့ဖူး သူမှန်း သိလိုက်ရတယ်။ ‘ဘာလို့ ခင်ဗျားက ထွက်ပြေးချင်တာတုံး၊ ထိုင်ပါဦး၊ တစ်ခုခု သောက်စမ်းပါ။ ကျုပ် တကာခံပါ့မယ်’ ဒီတော့လည်း ကျုပ်က ထိုင်ဖြစ်သွားတယ်။ သူကတော့ ကျုပ်ကို မေးတာ စုံနေတာပဲ။ ကျုပ်ကတော့ ဖြေနိုင်ဖို့ နေနေသာသာ သူ့မေးခွန်းတွေတောင် နားမလည် ပါဘူး။ ဒီတော့ ကျုပ်က ပြောမိလိုက်တယ်။ ‘ကိုင်း၊ ခုတော့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ငါ (ဒီလူ့ကို) ခေါ်မိတာ မှားပါပကော (လို့ ထင်မယ်)။ ဒီတော့ ကျုပ် သွားမှ သင့်တော့မယ်’ လို့ ပြောလိုက်ရင်း ထိုင်ရာက ထ လိုက်မိတယ်။ ဒီအခါ သူက လက်နဲ့လှမ်းဆွဲပြီး ကျုပ်ကို ထိုင်ခိုင်းတယ်။ ‘ထိုင်စမ်းပါဗျာ’ လို့ သူက ပြောတယ်။ ‘ဒါ စစ်ဆေးမေးမြန်းချက် တစ်ရပ်ပဲ၊ မေးခွန်းကို မဖြေ (နိုင်) သူဟာ စာမေးပွဲ အောင်သပေါ့ ဗျာ’ တဲ့။

ဂျင်*

ဒဿနိကဗေဒ ပညာရှင်ကြီးတစ်ဦးဟာ ကလေးများ ကစားလေရာကို သွား
 လေ့ရှိပါတယ်။ တကယ်လို့ ဂျင်ကိုင်လာတဲ့ ကောင်ကလေး တစ်ယောက်
 ယောက်များ တွေ့ခဲ့ရင် စောင့်ပြီး ကြည့်လေ့ရှိပါတယ်။ ဂျင်ပေါက်လိုက်လို့
 ဂျင်ကလေး လည်ပြီဆိုရင်တော့ ဒဿနိကဗေဒ ပညာရှင်ကြီးဟာ ဂျင်
 ကလေးကို လိုက်ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားပါလေရော။ အဲဒီအခါ ကလေးတွေက
 ဆူဆူညံညံနဲ့ ဝိုင်းအော်ကြပြီး သူတို့ရဲ့ ဂျင်ကလေးနား မသွားဖို့ ကြိုးစား
 ကြပေမဲ့ သူကတော့ ဂျင်ကလေး လည်နေတုန်း ဖမ်းမိတယ် ဆိုရင်ပဲ၊
 သူ့အတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ပုံ မရယုံတင်မက ပျော်တောင် ပျော်ပုံ
 ရနေပါသေးတယ်။ ဒါကလည်း ခဏပါ။ အတော်ကြာ ဂျင်ကလေးကို
 မြေကြီးပေါ် ပြန်လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး (သူက) ထွက်သွားပါလေရော။ အကြောင်း
 ကတော့ သူ့အနေနဲ့ ယုံကြည်နေတာက တစ်စုံတစ်ရာရဲ့ အသေးစိတ်ကို
 သိနားလည်သပါ့ဆိုရင်၊ ဥပမာ ဂျင် လည်ပုံလည်နည်းကို နားလည်တာမျိုး
 ဆိုရင် အလုံးစုံကို သိနားလည်၊ အရာရာကို သိနားလည်ဖို့ လုံလောက်တယ်
 တဲ့။ ဒီလို မြင်တော့လည်း သူ့အနေနဲ့က တခြားပြဿနာတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်

* The Top

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

နေစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့။ အဲဒါတွေကလည်း သူ့အတွက် ဘဝင်ကျစရာမှ မဟုတ်ဘဲကိုး။ အသေးငယ်ဆုံး ကိစ္စတစ်ခုရဲ့ အသေးစိတ်တွေကို ကောင်းကောင်း နားလည်ခဲ့ပြီ ဆိုရင်၊ အရာခပ်သိမ်းကို နားလည်လိုက်ပြီ ဖြစ်တာမို့ (အဲဒီလို မြင်လို့) သူ့ခမျာ ဂျင်လည်တဲ့ ကိစ္စနဲ့ပဲ အလုပ်ရှုပ်နေတော့တာပေါ့။ ဒါ့ကြောင့်လည်း (ကလေးတွေ) ဂျင်ပေါက်ကြတော့မယ်လို့ ပြင်ဆင်ကြတဲ့ အခါတိုင်း သူ့ (ဒဿနိကဗေဒ ပညာရှင်ကြီး) ခမျာ ဒီတစ်ခါတော့ (ဂျင်ကလေး ဘာလို့လည်တယ် ဆိုတာကို) နားလည် သဘောပေါက်လာ ကောင်းရဲ့လို့ မျှော်လင့်နေတတ်တယ်။ (ကလေးတွေက ဂျင်ပေါက်ကြလို့) ဂျင်ကလေး လည်တဲ့ အခါများမတော့ သူက ဂျင်လည်နေတဲ့ နောက်ကို အမောတကော လိုက်တော့တာပါပဲ။ သူ့ မျှော်လင့်ချက်များဟာ သေချာ လာလိမ့်မယ် (အောင်မြင်လာလိမ့်မယ်) လို့ ထင်တာကိုး။ ဒါပေမဲ့ ဒီ အသုံးမကျလှတဲ့ ဂျင်ကလေးကို သူ့လက်ပေါ် ကောက်တင်လိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ သူ့ခမျာ ဇောချွေးပြန်ရတော့တာ။ သူ့နောက်ကို ပြေးလိုက်နေတဲ့ ကလေးတွေရဲ့ အော်ဟစ်သံကလည်း ခုမှပဲ သူ့နားထဲကို စူးစူးရှရှ ဝင်ရောက် လာပါတယ်။ သူ ပြေးနေပုံကတော့ သေသေချာချာ ပေါက်မထားတဲ့ ဂျင် ကလေးတစ်လုံးလို့ ကယိမ်းကယိုင်ပါ။

ယေဘုယျကျသော အမှန်တရားသာ ပါသည့် ဇာတ်လမ်းတိုတစ်ပုဒ် *

ကြွက်က ပြောပါတယ်။ ‘အဆုံးမတော့ ကမ္ဘာကြီးဟာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုပြီး ကျဉ်းမြောင်းလာတယ်။ အစတုန်းကတော့ ကြည့်ရတာ အလွန်ကြီး တာကိုး။ ဒီတော့လည်း ကျုပ်က ကြောက်များတောင် ကြောက်မိပါရဲ့။ လန့်လန့်နဲ့ ထွက်ပြေးမိရာက ခပ်လှမ်းလှမ်းက ဘေးနှစ်ဖက်မှာ နံရံတွေ လိုက်တော့ ဝမ်းသာမိတာပေါ့။ ဒီနံရံတွေကလည်း မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပဲ (တစ်ခု နဲ့ တစ်ခု) နီးကပ်လာတဲ့အခါ ကျုပ်လည်း အခန်းရဲ့အဆုံး ရောက်လာတော့ ဟိုဘက်ထောင့်ချိုးမှာ ရှိနေတဲ့ ထောင်ချောက်ကို ကျုပ်က ဦးတည်သွားနေ မိတယ်။ ‘မင်းအနေနဲ့က ဦးတည်ချက်ပြောင်းဖို့ လိုတယ်’ လို့ ကြောင်က ပြောရင်း (ကြွက်ကို) စားလိုက်ပါတော့တယ်။

* A Little Fable

အိမ်အပြန်*

ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့ပါပြီ။ ခြံဝင်းရဲ့ ရှေ့ဘက်ပိုင်းကို ဖြတ်လာပြီး၊ ကျွန်တော့် ပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်လိုက်မိပါတယ်။ ဒါ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ ယာထဲက တဲဟောင်းကြီးပါပဲ။ အလယ်ဘက်မတော့ (မိုးရေ တင်ကျန်ရစ်လို့ ကန်လို ဖြစ်နေတဲ့) ရေအကွက်ကြီး တစ်ကွက်။ ဟောင်းနွမ်း အိုမင်းနေကြတဲ့ ကိရိယာ တန်ဆာပလာတွေကလည်း ရောထွေးပုံထားတာမို့ အပေါ်ထပ် အထပ်ခိုးက ပစ္စည်းထားတဲ့ အခန်းကို တက်တဲ့ လှေကားကို ပိတ်ဆို့ထား ကြလေရဲ့။ ကြောင် (တစ်ကောင်) ကတော့ လှေကားလက်တန်းနောက်မှာ အသာပုန်းခိုနေတယ်။ တစ်ခါတုန်းက တုတ်ချောင်းရဲ့ထိပ်မှာ ချည်ပတ်ပြီး ကစားခဲ့ကြတဲ့ အဝတ်စ တစ်စကတော့ လေထဲမှ လွင့်နေလေရဲ့။ ကျွန်တော် ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူကများ ကြိုဆိုကြပါ့မလဲ။ မီးဖိုချောင်ရဲ့ တံခါးမ နောက်ဘက်မှာ ဘယ်သူများ ပုန်းနေပါလိမ့်မလဲ။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်မှာ မီးခိုးကလေးတွေ ထွက်လာကြပြီ။ သန်းခေါင်သန်းလွဲမှာ သောက်ဖို့ ကော်ဖီလည်း ပြင်ပြီးပြီ။ မင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ နေရာတစ်ခုလို့ များ ခံစားမိသလား၊ မင့်အိမ် မင့်ရာလို့များ ခံစားမိသလား။ ကျွန်တော်တော့ မပြောတတ်ဘူး။ မရေရာမှုကသာ ကြီးစိုးနေတော့တာ ပါပဲ။ မှန်ပါတယ်၊ ဒီဟာ ကျွန်တော့် အဖေအိမ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အရာရာဟာ ကိုယ့်ကိုစွန့်ကိုယ် အလုပ်ရှုပ်နေကြသလိုမို့ တစ်ခုနားမှာ တစ်ခု စိမ်းစိမ်းကားကားနဲ့ ရပ်နေကြသလိုပါပဲ။ အဲဒီပစ္စည်းတွေက မှတ်မိတာက တချို့တစ်ဝက်၊ လုံးလုံး မသိတာက တချို့တစ်ဝက်ကိုး။ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့သား၊ လယ်သမား အဘိုးကြီးရဲ့သား ဖြစ်နေပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဒီဟာတွေ အတွက် ဘာအသုံးကြမှာလဲ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိမှာလဲ။ မီးဖိုချောင်က တံခါးမ

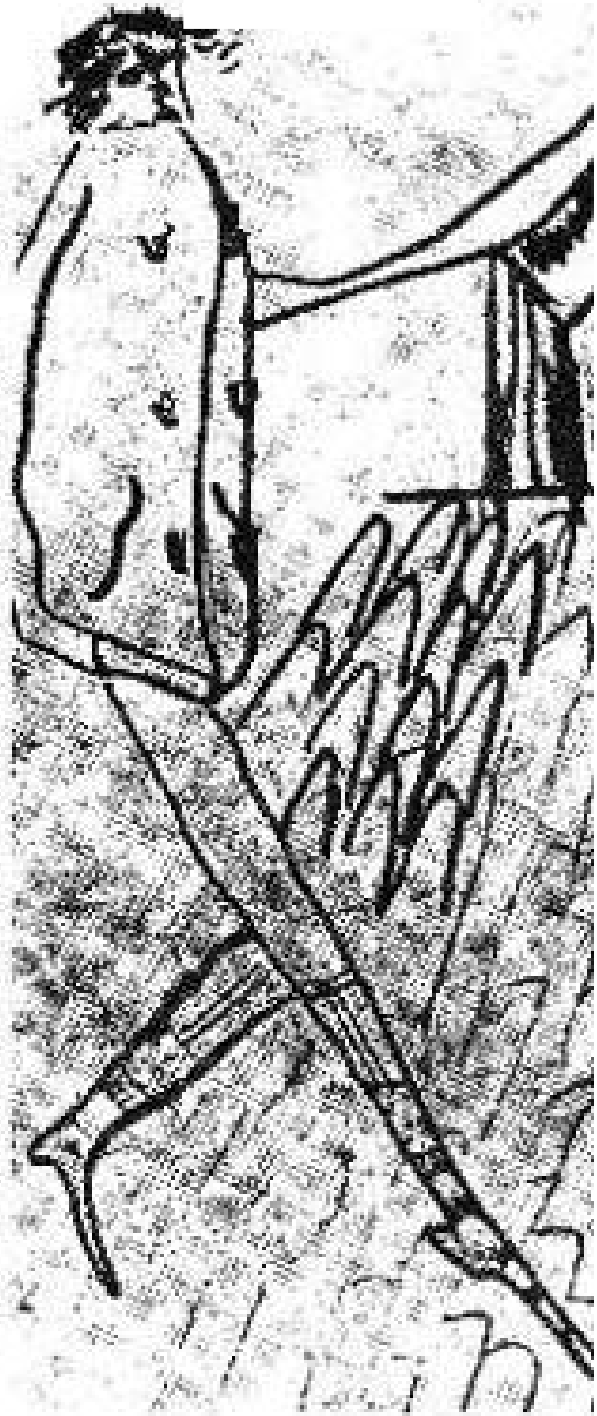
* Homecoming

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဖရန်(၈) ကာ(၉)ကာ၏ စာ

ကြီးကိုလည်း မခေါက်ရဲဘူး။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ရပ်ပြီးသာ နားထောင်နေမိသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ရပ်ပြီး နားထောင်နေတယ် ဆိုတော့လည်း ချောင်းနားထောင်သလိုပေါ့လေ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ရပ်ပြီး နားထောင်နေတယ် ဆိုတော့လည်း ကျွန်တော် ဘာမှ မကြားရပါဘူး။ ကျွန်တော် ကြားရတာ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ကြားတယ်လို့ ထင်ရတာက ကျွန်တော်ကြားရ ထင်ရတာက ကျွန်တော်ငယ်စဉ်ကတည်းက ကြားရလေ့ရှိတဲ့ (အိမ်ထဲက) နာရီသံ သဲ့သဲ့ကလေးပါပဲ။ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေဟာ အဲဒီအထဲမှာ ထိုင်နေသူတွေရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ရပ်ပဲ။ သူတို့က ကျွန်တော်မသိသွားရလေအောင် လျှို့ဝှက်ထားကြပေမယ်။ တံခါးမရှေ့မှာ တံဆိုင်းနေရတာ ကြာလာလေ၊ (ကျွန်တော်လည်း) သူစိမ်းပြင်ပြင် ပိုဖြစ်လာလေပါပဲ။ ခုနေ့များတစ်ယောက်ယောက်က တံခါးမကြီးကို ဖွင့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခုများ မေးရင် ဘာဖြစ်သွားနိုင်ပါလိမ့်မလဲ။ ကျွန်တော်သာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ထိန်းသိမ်းထားချင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်မသွားပေဘူးလား။

ထွက်ခွာခြင်း *

ကျုပ်က ကျုပ်ရဲ့မြင်းကို မြင်းဇောင်းက သွားယူခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ (ဒါကို ကျုပ်ရဲ့ အခိုင်းအစေက နားလည်ပုံ မပေါ်ပါဘူး။ (ဒီတော့) ကျုပ်ဘာသာပဲ မြင်းဇောင်းသွား၊ မြင်းကုန်းနှီးတွေ ဘာတွေ ဆင်ပြီး မြင်းပေါ် တက်လိုက် ပါတယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက လာတဲ့ ခရာမှုတ်သံတစ်ခု ကြားလိုက်ရလို့ ဘာအတွက် မှတ်တာတုံးလို့ သူ့ကို မေးလိုက်မိတယ်။ သူက ဘာသံမှလည်း မကြား၊ ဘာမှလည်း မသိဘူး ဆိုပဲ။ ဂိတ်တံခါး ရောက်တော့ သူက တားပြီး မေးပါတယ်။ ‘ဆရာ ဘယ်သွားမှာတုံး’ ‘မသိဘူး’ လို့ ဖြေရင်း (တစ်ဆက် တည်း ပြောလိုက်မိတယ်) ‘ဒီကနေ ဝေးတဲ့နေရာ၊ ဒီကနေ ဝေးတဲ့နေရာကို ပေါ့ကွာ။ ဝေးသထက် ဝေးသွားတဲ့ နေရာကိုပေါ့။ ဒီလိုမှပဲ ငါ့ရဲ့ ပန်းတိုင်ကို ရောက်မှာကိုး’ ‘ဒီလို ဆရာ့ရဲ့ ပန်းတိုင်က ဘာများတုံး’ လို့ သူက မေးပါတယ်။ ‘ဟုတ်ပဲ၊ ခုပဲ မင်းကို ငါပြောလိုက်သားပဲ။ ဒီကနေ ဝေးတဲ့ နေရာကိုပေါ့။ အဲဒါ ငါ့ပန်းတိုင်ပဲ’ လို့ ကျုပ်က ဖြေလိုက်တယ်။ (ဒီတော့) သူက ပြောတယ်။ ‘(ဒီခရီး သွားဖို့အတွက်) အစားအသောက်လေး ဘာလေး ယူမသွားဘူးလား’ တဲ့။ ကျုပ်က အခုလို ဖြေလိုပါတယ်။ ‘ငါ့မှာ ဘာမှ မလိုပါဘူး။ ငါ သွားရမယ့် ခရီးဟာ ဝေးလွန်းလို့ လမ်းမှာ (ဘာမှ စားဖို့ သောက်ဖို့ မရခဲ့ရင်) ငါ အစာငတ် ရေပြတ်နဲ့ သေမှာပဲ။ ဘယ်လို အစာ ရေစာကမှ ငါ့ကို အသက်ဆက်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကံအားလျော်စွာ ဒီခရီးဟာ သိပ်ဝေးလှတဲ့ ခရီးတစ်ခု ဖြစ်နေတာပါပဲ’

* The Departure. ၁၉၂၂ ခုနှစ် စောစောပိုင်းတွင် ရေးသားခဲ့သည်။ ဤအရေးအသားအတွက် ကာ(ဖ)ကာ ကိုယ်တိုင်က အမည် (ခေါင်းစဉ်) ပေးခဲ့သည် မဟုတ်။

ကျုပ်အနေနဲ့ သိပ်မသေချာတာ တစ်ခုက ကျုပ်မှာ ရှေ့နေရှိရဲ့လား ဆိုတာ ပါပဲ။ တကယ့်ကို အသေအချာ မပြောနိုင်တာက ဒီစကြိုလမ်းကလေးမှာ ရပ်နေတုန်း တွေ့နေရတဲ့ မျက်နှာတွေက ရင်းနှီးပုံလည်း မရှိ။ ကျုပ်ဘက်ရှိ ဦးတည်လာသူတွေကလည်း ကြည့်ရတာ ၀၀ဖိုင်ဖိုင် အဘွားကြီးတွေ။ သူတို့ မှာကလည်း (ထမင်းဟင်းချက်ရင် ပေမှာစိုးလို့ ရင်ဘတ်ကနေ ဒူးဆစ် လောက်အထိ ဝတ်ထားတဲ့) အပြာနဲ့ အဖြူစင်းပါတဲ့ အင်ပရွန်ကြီးတွေ ကိုလည်း တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးအောင် ဝတ်ထားကြတာကိုး။ သူတို့ခမျာမလည်း (ပိန်ဟယ် ဖောင်းဟယ် ဖြစ်နေတဲ့) သူတို့ရဲ့ ဗိုက်တစ်လုံးကို သယ်ရင်း ပုံမကျ ပန်းမကျ ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက် လျှောက်နေကြတာ။ ကျုပ်အဖို့ မတော့ တရားရုံးထဲ ရောက်နေတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား ဆိုတာတောင် မပြော နိုင်တော့ဘူး။ ကြည့်ရတာကတော့ ဟုတ်သလို၊ မဟုတ်သလိုပါပဲ။ တရားရုံး လို့ ပြောနိုင်ဖို့အတွက် ကျုပ်မှတ်မိတာက မလှမ်းမကမ်းက ဆက်တိုက် လာနေတဲ့ တက်သံ ကျသံ မပါ အသံတစ်ခု ပါပဲ။ ဘယ်ဘက်က လာတယ် ဆိုတာတော့ ပြောရ အခက်သား။ အခန်းတိုင်းလိုလိုမှာ အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိ ကြားနေရလေတော့ ထင်မယ်ဆိုရင် (အဲဒီအသံဟာ) အရပ် လေးမျက်နှာစလုံးက လာနေသလိုပါပဲ။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့ ပိုပြီး ထင် စရာ ကောင်းတာက ကိုယ်ရပ်နေတဲ့ နေရာကပဲ အသံက ထွက်နေသလိုလို။ ဒါကလည်း စိတ်အထင်ပါ။ တကယ်တော့ အသံက ခပ်လှမ်းလှမ်းက လာတာပါ။ ဒီစကြိုလမ်းကလေးများကလည်း ကျဉ်းပါ။ ခပ်ရိုးရိုး ခပ်မှောင်

* Advocates ၁၉၂၂ ခုနှစ် စောစောပိုင်းတွင် ရေးသားခဲ့သည်။ ဤအရေးအသားအတွက် ကာ(ဖ) ကာ ကိုယ်တိုင်က အမည် (ခေါင်းစဉ်) ပေးခဲ့သည် မဟုတ်။ ဤဘာသာပြန်မှာ Tania နှင့် James Stern တို့၏ ဘာသာပြန်ဆိုချက် အပေါ်တွင် ပါမောက္ခ ပက်စလေ၏ အထိုက်အလျောက် သန့်စင်ထားမှုများ ရှိပါသည်။

မှောင်၊ အကွေ့အကောက်တွေနဲ့။ ဟိုနား၊ ဒီနားမှာကလည်း ကြည့်ကောင်း
ရှုကောင်းအောင် မွမ်းမံထားတဲ့ တံခါးမကြီးတွေနဲ့။ ကြည့်ရတာကတော့
ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ်ဖြစ်အောင် ပုံစံထုတ်ပြီး ဆောက်ထားတာပဲ။ (ကြည့်ရတာ)
ပြတိုက်တစ်ခု၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် စာကြည့်တိုက် တစ်ခုခုရဲ့ စင်္ကြံလမ်းလိုပဲ။
(ဒီဟာက) တရားရုံးတစ်ခု မဟုတ်ဘူးပဲ ဆိုပါစို့။ ကျုပ်က ဘာလို့များ
ဒီမှာလာပြီး ရှေ့နေ ရှာနေရတာတုံး။ အကြောင်းကတော့ဗျာ ကျုပ်ဟာ
နေရာတကာမှာ ရှေ့နေရှာခဲ့တာပါ။ နေရာတကာမှာကလည်း သူ့ကို လို
တယ် မဟုတ်လား။ ရုံးပြင်ကနားမှာက ပိုလိုတယ်လေ။ ရုံးမှာဆိုတာက
အဆုံးအဖြတ်ကို ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ရတာ မဟုတ်လား။
တကယ်လို့ တစ်ယောက်ယောက်ကများ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်တွေဟာ မျှမျှတတ
မရှိဘူး၊ ကလေးကလား ဆုံးဖြတ်ချက်တွေလို့ မြင်မှတ်ခဲ့ရင် ဘဝဟာ ဘယ်
မှာလာ ကျေနပ်စရာ ရှိပါတော့မလဲ။ (ဒါ့ကြောင့် လူတွေအနေနဲ့) တရား
ရုံးတော်များမှာ သူတို့ တာဝန်ရှိနေတဲ့အတိုင်း တရားနည်းလမ်းတကျ အပြည့်
အဝ လုပ်ဆောင်ကြတယ်လို့ ယုံကြည်ထားသင့်တယ်။ သို့ပေမဲ့လည်း
တရားဥပဒေရဲ့ အတွင်းမှာ ကိုယ်နှိုက်က စွဲချက်တွေ၊ ရှေ့နေရှေ့ရပ် လုပ်
တာတွေ၊ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေက ရှိနေလေတော့ တစ်ယောက်ယောက်က
ကြားဝင်ပြီး တစ်ခုခု စွက်ဖက်တယ် ဆိုရင်ပဲ ဒါဟာ ပြစ်မှုတစ်ခု ဖြစ်သွား
ပါလေရော။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အဆုံးအဖြတ်ပေးဖို့ သက်သေအထောက်
အထား ရှာပုံနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ တစ်မျိုးလို့ ဆိုရမယ်။ (သက်သေ
အထောက်အထား ဆိုတာက) စုံစမ်းစစ်ဆေး မေးမြန်းခြင်းမှာ အရာရာ
တည်နေတယ်။ ရှာဖွေစုံစမ်း မေးမြန်းရတာက ဒီမှာ ဟိုမှာ၊ ဆွေမျိုးသားချင်း
တွေ အကြားမှာ၊ သူစိမ်းတွေ အကြားမှာ၊ မိတ်ဆွေတွေ အကြားမှာ၊ ရန်သူ
တွေ အကြားမှာ၊ မိသားစုများ အကြားမှာ၊ နေ့စဉ်ဘဝထဲမှာ၊ မြို့ပေါ်မှာ၊
ကျေးရွာထဲမှာ။ တိုတိုပြောကြစို့ရဲ့၊ နေရာတကာမှာပေါ့။ ဒီမှာတော့ ရှေ့နေ
တွေ အရေးပေါ် လိုအပ်နေပါတယ်၊ အုံနဲ့ကျင်းနဲ့ လိုတာပါ။ စည်းစည်း

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

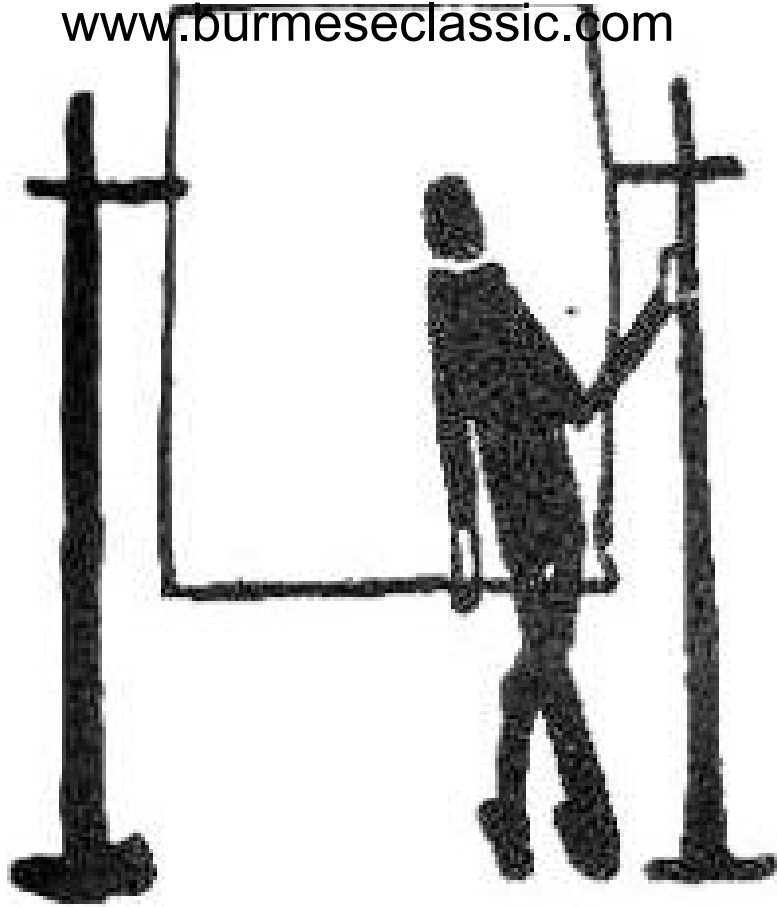

ရုံးရုံး ရှိတဲ့ ရှေ့နေများကို ပိုလိုချင်တယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ရှေ့နေတွေ ဆိုတာ ကလည်း တယ်လည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောနိုင် ဆိုနိုင်တဲ့ သတ္တဝါတွေ မဟုတ်ပေဘူးလား။ ဆွဲချတွေ ဆိုတာကလည်း ကောက်ကျစ်တဲ့ မြေခွေး တွေလို၊ အင်မတန် သွက်လက်တဲ့ မြွေပါလို၊ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်တတ်တဲ့ ကြွက်တွေလို အသေးဆုံး ကတွတ်ပေါက်ကို ရှာပြီး ထွက်တတ်ကြလေတော့ ရှေ့နေတွေရဲ့ ခြေလှမ်းတွေအကြားမှာ လွတ်လမ်းရှာနေကြတာပေါ့။ ဒီတော့ သတိတော့ ထားကြဗျို့။ ဒါ့ကြောင့်မို့လည်း ကျုပ် ဒီလာရတာပဲ။ ရှေ့နေ ရှာရအောင်လေ။ ဒါပေတဲ့ ခုထိတော့ မတွေ့သေးပါဘူး။ တွေ့ရတာကတော့ ဟိုသွား ဒီလာ လုပ်နေကြတဲ့ အဘွားကြီးတွေပါပဲ။ (ရှေ့နေရှာရမယ့်) အလုပ် သာ မရှိရင် ကျုပ်တော့ အိပ်ပျော်သွားမှာပဲ။ ကျုပ်ဟာ နေရာမှန်မှာ ရောက် နေတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား . . . ဒီအတွေးကို ကျုပ် ဖျောက်လို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ် အနေနဲ့က လူသူလေးပါး ဆုံရာမှာ ရောက်နေသင့်တယ်။ အရပ်ရပ်က လူတွေ၊ လူတန်းစား အမျိုးမျိုးက လူတွေ၊ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း မတူတဲ့ လူတွေ၊ အသက်အရွယ် မတူကြသူတွေ . . . စသည်ဖြင့်ပေါ့။ ကျုပ်အနေနဲ့က (အဲဒီ) လူပေါင်းစုံအထဲက ဘယ်သူဟာဖြင့် ကျုပ် လိုအပ်ချက်တွေနဲ့ သင့်တဲ့သူ၊ ရင်းနှီးဖို့ ကောင်းတဲ့သူ၊ မျက်နှာကြော တည့်မယ့်သူ စသည်ဖြင့် ရွေးချယ်ဖို့ အခွင့်အရေး ရသင့်ပါတယ်။ အသင့်လျော်ဆုံး နေရာကတော့ ပွဲဈေးတန်း ကြီး တစ်ခုထဲမှာလို့ ထင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ဒီစင်္ကြံလမ်းကလေးမှာ ရောက်နေလေတော့ ဒီအဘွားကြီးတွေသာ တွေ့နေရတာပေါ့။ များများ စားစားတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ယောက်တည်းလိုပဲ။ ကျန်တဲ့ မိန်းမ ကြီးတွေက ကျုပ်နဲ့ မရင်ဆိုင်ချင်လို့လား မဆိုနိုင်ဘူး။ လုပ်လီလုပ်လဲ့ သူတို့ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးများနဲ့ သွားလာနေတာတောင် ကျုပ်မျက်စိအောက်က ပျောက် ပျောက်သွားကြတယ်။ မိုးသားတွေလိုပဲ လွင့်ထွက်သွားကြပြီး အမျိုးအမည် မသိနိုင်တဲ့ တစ်စုံတစ်ရာက ဖြည်းဖြည်းချင်း စုပ်ယူလိုက်သလို ပျောက်ကွယ် သွားကြလေရဲ့။ ဒါ့ကြောင့်ပဲ ကျုပ်လည်း ဘာမှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ၊ တံခါး

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

မှာ ရေးထားတဲ့ စာတွေ ဘာတွေလည်း မဖတ်တော့ဘဲ၊ အိမ်တစ်လုံးထဲ ပြေးဝင်လိုက်မိရာက ဒီစကြိုလမ်းကလေးမှာ ဆင်ခြေတုံတရား ကင်းမဲ့စွာ ရောက်နေတာပါပဲ။ လှေကားထစ်များကို ဖြတ်ကျော်ပြေးတက် လာခဲ့ပေမဲ့ အိမ်ရဲ့ ရှေ့မျက်နှာစာဟာ ဘယ်လို ဆိုတာတောင် မမှတ်မိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ပြန်မသွားနိုင်တော့ဘူး။ ခုလို အချိန်ဖြုန်းလိုက်တာမှာ ကျုပ် မှားခဲ့ တယ် ဆိုတာတွေကို ကျုပ် ဝန်ခံမနေနိုင်ဘူး။ ဘာတဲ့ . . . ခုနေ စိတ်မရှည် စရာ ကောင်းလှတဲ့ (ကြားနေရတဲ့) အသံတစ်ခုနဲ့အတူ လှေကားထစ်တွေက ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး ပြေးဆင်းသွားပါလား တဲ့လား။ မဖြစ်နိုင်တာ။ ခင်ဗျား ကို ပေးထားတဲ့ အချိန်က နည်းနည်းကလေး မဟုတ်လား။ တစ်စက္ကန့် လောက် အချိန်ပုပ်သွားတာဟာ မင်းအတွက် တစ်ဘဝပဲ မဟုတ်လား။ ဒါ့ကြောင့် ဘဝဟာ ကုန်သွားတဲ့ အချိန်တွေပဲ။ ဘယ်တုန်းကမှ ကြာလှ တယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ တကယ်လို့များ မင်းအနေနဲ့ ခရီးတစ်ခုကို စ ခဲ့ပြီဆိုရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆက်သာ လျှောက်ပေတော့။ ဘာမှ ဆုံးရှုံးစရာ မရှိပါဘူး၊ အမြတ်ချည်းပါပဲ။ အဆုံးကြရင် လဲပြိုကောင်း လဲပြိုသွားမယ်။ ဒါပေမဲ့ ပထမ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းပြီးတာနဲ့ ပြန်လှည့်ပြီး ပြေးဆင်းသွား ခဲ့ရင်လည်း ချက်ချင်း လဲပြိုသွားနိုင်တာပဲ။ လဲပြိုသွားနိုင်တာပဲ လို့တောင် မဆိုနိုင်ဘူး၊ လဲသွားမယ် လို့တောင် ယတိပြတ် ပြောနိုင်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဒီ စကြိုလမ်းကလေးမှာ မင်း ဘာမှ မတွေ့ဘူးဆိုရင် တံခါးမကြီးတွေကို ဖွင့်လိုက်ပါ။ တံခါးမကြီးတွေ ဖွင့်လိုက်လို့ ဘာမှ မတွေ့ရဘူးဆိုရင် တခြား အထပ်တွေ ရှိပါသေးတယ်။ တကယ်လို့များ အဲဒီမှာ ဘာမှ မတွေ့ဘူးဆိုရင် အပေါ်ကို ခုန်တက်သာ သွားပါ။ မင်းအနေနဲ့ ဆက်ပြီးသာ တက်နေခဲ့ရင် လှေကားထစ်တွေ ကုန်ဆုံးမသွားပါဘူး။ မင်းရဲ့ ခြေဖဝါးများအောက်မှာ အပေါ်ကို တက်နေတဲ့ လှေကားထစ်တွေဟာ ပေါ်ပေါက်နေမှာပါ။

လန်းမောင်နဲ့ *

ခြုံငုံ ပြောရရင်တော့ စီးပွားရေး (အခြေအနေ) ဟာ သိပ်မကောင်းလှတာကြောင့် တစ်ခါတစ်လေ အလုပ်ခန်းမှာ အချိန်ပိုကလေးများ ရှိတဲ့အခါ နမူနာတွေ ထည့်ထားတဲ့ သေတ္တာကို ဆွဲပြီး ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ပစ္စည်းဝယ်မယ့် လူတွေကို သွားတွေ့ရတော့တာပေါ့။ တခြားကိစ္စတွေ ရှိနေတဲ့ အနက်က K ကို ကျုပ် သွားတွေ့ချင်နေတာလည်း ကြာပြီ။ ကျုပ်တို့မှာ စီးပွားရေးအရ ပုံမှန်ဆက်ဆံရေး ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ထဲက (တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်) အဆက်အသွယ် ပြတ်နေ

* ကာ(ဖ)ကာ ပေးခဲ့သော ခေါင်းစဉ်မှာ Das Ehepaar ဖြစ်သည်။ လက်ရေးမူတွင် နှစ်မျိုးတွေ့ရသည်။ ယခု ဘာသာပြန်သော မူမှာ ကာ(ဖ)ကာ ကိုယ်တိုင်က ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရန် သဘောကျခဲ့သော မူမှ ဖြစ်သည်။ ၁၉၂၂ ခု နှောင်းပိုင်းတွင် ရေးသားခဲ့သည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကြတယ်။ အဲသလို ဖြစ်ရတဲ့အတွက် တကယ်တော့ ခိုင်ခိုင်မာမာ အကြောင်း ပြစရာကလည်း မရှိပါဘူး။ ခုလို မရေမရာ အနေအထားမျိုးမှာ ဘာမဟုတ် တဲ့ အကြောင်းကလေးတစ်ခု (ဆိုကြပါစို့) စိတ်အပြောင်းအလဲလေး တစ်ခု ကြောင့် အဆုံးအဖြတ် တစ်ခုခု ထွက်လာနိုင်သလို၊ (အဲဒီ) ဘာမဟုတ်တဲ့ အကြောင်းကလေးကြောင့်ပဲ (ဆိုကြပါစို့) စကားတစ်လုံးကြောင့်ပဲ ကိစ္စ အဝဝဟာ ပုံမှန် ပြန်ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခက်နေတာက K နဲ့ တွေ့ခွင့်ရဖို့ပဲ။ သူက အဘိုးကြီးဗျ။ ကျန်းမာရေးကလည်း သိပ်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ သူက သူ့စီးပွားရေးကို ခုထိ သူ့ကိုယ်တိုင် ချုပ်ကိုင်ထားပေးတဲ့ သူ့ရုံးခန်း (အလုပ်ခန်း) ကလေးကို မသွားတောင် မသွားတော့ဘူး။ တကယ် လို့များ သူနဲ့ ပြောချင်ဆိုချင်တာများ ရှိရင် သူ့အိမ်ကို သွားရတယ်။ (ဒီလို သွားပြန်တော့လည်း) အတွေ့မခံဘူးလို့ ငြင်းချင်လည်း ငြင်းနိုင်သေးတာကိုး။

ကိုင်း ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့။ မနေ့ညနေ ခြောက်နာရီ ထိုးပြီး လောက်က သူ့အိမ်ကို ကျုပ် ထွက်လာမိတယ်။ တကယ်တော့ အချိန်က အတော်ကလေး နှောင်းနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကိစ္စက လူမှုရေးမှ မဟုတ်ဘဲ။ စီးပွားရေးကိစ္စပဲ။ ကျုပ် ကံကောင်းတယ် ခေါ်ရမလားပဲ။ K အိမ်မှာ ရှိနေ တယ်။ သူနဲ့ သူ့ဇနီးတို့ လမ်းလျှောက်ရာက ပြန်ရောက်ကြပြီလို့ ကျုပ်ကို ပြောပြလို့ သိရတယ်။ အခုတော့ သူ့သား အိပ်ခန်းထဲမှာတဲ့။ သူ့သားက အတော်ကလေး မမာဖြစ်နေလို့ အိပ်ရာပေါ်မှာပဲ နေရသတဲ့။ ကျုပ်ကို အဲဒီ လာဖို့ ပြောတယ်။ ပထမတော့ ကျုပ် သိပ်သဘောမကျမိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခု လာရင်း ကျေကျေလည်လည် မဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေး မြန်မြန်ပြီးချင်တာရယ်၊ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း စီးစီးပိုးပိုး ဖြစ်ချင်တာရယ်ကြောင့် အပေါ်အကျီများ တောင် မချွတ်တော့ဘဲ လက်က နမူနာ သေတ္တာနဲ့ ဦးထုပ်ကို ကိုင်ရင်း မီးမိုက်မိုက် ထွန်းထားတဲ့ အခန်းကလေးထဲ ဝင်လာမိတယ်။ အခန်းထဲမှာ လူ လေးငါးယောက်လောက် ရှိတယ် ထင်တယ်။

ကျုပ်ရဲ့ ဇာတိစိတ် အရင်းခံလို့ပဲ ထင်ပါရဲ့။ ပထမဦးဆုံး ကြည့်
 ဂျာဗြစ်စာအုပ်တိုက်

လိုက်မိတာကတော့ ကျုပ် ကောင်းကောင်းသိနေတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ပြိုင်ဘက်တစ်ဦး လို့တောင် ဆိုရမယ့် ကုန်သည်တစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက် ကိုပါ။ သူက ကျုပ် အရင်တောင် ရောက်နေနိုင်တာကိုး။ သူက နေမကောင်း သူရဲ့ ခုတင်ဘေးမှာ ဆရာဝန်များလို သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်လို့။ ကြယ်သီး တပ်မထားတဲ့ အပေါ်အကျီထဲက ဝဖိုင့်ဖိုင့် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကြီး ကလည်း ထွက်လို့။ ထိုင်နေပုံကလည်း စီးစီးပိုးပိုး။ တခြားသူတွေအပေါ် ရိုင်းယုလှပုံရတဲ့ သူ့ပုံစံက ယှဉ်စရာများ မရှိလောက်အောင်ပါပဲ။ လူမမာ ခများမလည်း အဲဒီလိုပဲ တွေးနေမှာပါ။ သူ့ခများ အဖျားသွေးကြောင့် ပါး ကလေးများ ရဲတဲတဲ ဖြစ်နေပြီး၊ ပက်လက်ကလေး လှဲနေရင်းက တစ်ချက် တစ်ချက် သူ့ကို မျက်လုံးလှန်ကြည့် နေလေရဲ့။ K ရဲ့သားဟာ မငယ်လှ တော့ပါဘူး။ ကျုပ်အသက်လောက် ရှိပြီပဲ။ နေထိုင်မကောင်းတော့ မသုတ် သင်နိုင်လို့ ထင်ပါ။ မုတ်ဆိတ်မွေးက ခပ်ပါးပါးနဲ့။ အရင်က အရပ်မြင်မြင့်၊ ရင်အုပ် ကျယ်ကျယ်နဲ့ အဘိုးကြီး K ကတော့ (အခု) ကျုပ်အဖို့ ယုံများ မယုံနိုင်လောက်အောင် ပါပဲ။ သူ့ရဲ့ နာတာရှည်ရောဂါများကြောင့် ခါးများ တောင် ကိုင်းပြီး လူမမာရုပ် ပေါ်နေတယ်။ သူက ခုနက အပြင်က ပြန်လာတဲ့ အတိုင်း သားမွေးအကျီ မချွတ်သေးဘဲ။ သူ့သားကို (ဘာပြောနေမှန်းတော့ မသိဘူး) တစ်ခုခု ပြောနေလေရဲ့။ သူ့မိန်းမကတော့ သေးသေးသွယ်သွယ်၊ ချည့်ချည့်နဲ့နဲ့ပေမဲ့ အင်မတန် သွက်လက်ပုံ ရပါတယ်။ သူ့ယောက်ျား ကိုသာ ဂရုစိုက်နေရလေတော့ ကျုပ်တို့ အခန်းထဲမှာ ရှိနေကြတာတောင် သိပုံ မရပါဘူး။ သူ့ယောက်ျားရဲ့ အပေါ်အကျီ ချွတ်တဲ့ကိစ္စကို ကူနေရရှာ တယ်။ အရွယ်ချင်းကလည်း မမျှလှတော့ သူ့ခများ အတော်တော့ အခက် တွေ့လိုက်ရပေမဲ့ အဆုံးမတော့ အောင်မြင်သွားပါတယ်။ အမှန်မတော့ တကယ့်ပြဿနာက K ရဲ့ စိတ်မရှည်မှုပါပဲ။ သူက သူ့လက်နှစ်ဖက်နဲ့ သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်နိုင်မယ့် ကုလားထိုင် (လက်တန်းပါသော ပက် လက် ကုလားထိုင်မျိုး) ကို စမ်းတဝါးဝါးနဲ့ ရှာနေတာကိုး။ ဒီတော့ သူ့ဇနီးက

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

၅၈

မြင့်သန်း

သူ့ရဲ့ သားမွေးအင်္ကျီ ကျွတ်သွားတာနဲ့ ကုလားထိုင်ကို သူ့ဘက် တွန်းပို့ လိုက်ရတယ်။ ပြီးမှ သားမွေးအင်္ကျီကို ကောက်ယူပြီး ထွက်သွားပါတော့ တယ်။ သားမွေးအင်္ကျီအောက်မှာ သူ့ခမျာ လုံးလုံးပျောက်နေသလိုပါပဲ။

ခုမှပဲ ကြည့်ရတာ ကျုပ်အလှည့် ရောက်တော့တယ်လို့ ဆိုရမလို့ပဲ။ ဒီလိုမှ မဟုတ်လည်း ခုလို အခြေအနေမျိုးမှာ ကျုပ်အလှည့် ဘယ်တော့မှ ရောက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့ ကျုပ်အနေနဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ ကြိုးစား ကြည့်မယ်ဆိုရင် ခု လုပ်ချင်လုပ်မှ။ မဟုတ်ရင် ဒီမှာ စီးပွားရေးကိစ္စ ပြောဖို့ ဆိုဖို့ မဖြစ်နိုင်ဖို့ များများလာတယ်လို့ ကျုပ် မြင်မိတယ်။ (စီးပွားရေး) ကိုယ်စားလှယ်တွေ လုပ်တတ်ကြသလို ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ မဆုံးနိုင်တဲ့ နိဒါန်း တွေ ပျိုးဖို့ဆိုတာက ကျုပ်ရဲ့ အစဉ်အလာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုလည်း ဒီလို ထင်မထားစေချင်ဘူး။ ဒီတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ K ဟာ သူ့သားနဲ့ စကားပြော ဖို့ စိတ်သန်ပုံ ရတယ်လို့ သိထားနေပေမဲ့ ဘာမှ အချိုးတွေ၊ အတောတွေ မပါဘဲ ကျုပ် လာရင်းကိစ္စကို စ လိုက်မိတယ်။ အကြောင်းမသင့်လိုက်ပုံ များကတော့ ကျုပ်ရဲ့ အကျင့်ပဲ။ ကျုပ်က စကားပြောရင် ခဏကလေးနဲ့ စိတ်ပါလက်ပါ ဖြစ်တတ်တယ်။ အခု ဒီ လူမမာ့ အခန်းထဲမှာ ပိုတောင် မြန်သေးတယ်။ အဲသလို ဖြစ်တဲ့အခါ မတ်တတ် ထ လိုက်ပြီး လမ်းလျှောက် ပြောတတ်တယ်။ ကိုယ့်ရုံးခန်းထဲမှာတော့ အစစ အရာရာက အထာကျပြီး သား ဆိုတော့ ဟုတ်သပေါ့။ သူများ အိမ်ထဲမှာဆိုတော့ ပြဿနာက ရှိတာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အထူးသဖြင့် (ခုလို) သောက်နေကျ စီးကရက်ကလေးများ သောက်ချင်စိတ် ရှိလာတဲ့ အခါမှာတောင် ကျုပ်ကိုကျုပ် ထိန်းမထားပါဘူး။ လူဆိုတာက ကိုယ့်အကျင့်နဲ့ ကိုယ်ပေကိုး။ (တခြား) ကိုယ်စားလှယ်တွေရဲ့ အကျင့်အကြောင်း စဉ်းစားလိုက်တဲ့အခါ ကျုပ်ကို ကျုပ်တောင် ချီးမွမ်းမိ သေးတယ်။ (ကျုပ် ပြောမယ်) ဒီလိုဟာမျိုးကို ဘာပြောကြမလဲ။ ဥပမာဗျာ၊ ဦးထုပ်ကို ဒူးပေါ်တင်ပြီး ကိုင်ထားတယ်။ ပြီးတော့ ဟိုရွှေလိုက် ဒီရွှေလိုက် လုပ်တယ်။ ပြီးတော့ (လုပ်လိမ့်မယ်လို့) မျှော်လင့်မထားရဘဲ ရုတ်တရက်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ခေါင်းပေါ်မှာ စွပ်လိုက်တယ်။ ဒီနောက် မှားသွားပဟဲ့ ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ ပြန်ချွတ်ပြန်တယ်။ ခေါင်းပေါ် စွပ်လိုက်တာကလည်း တစ်စက္ကန့် နှစ်စက္ကန့် ပါ။ ဒီလိုပဲ (အခန်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့ တခြားကိုယ်စားလှယ်က) တစ်ကြိမ်ပြီး တစ်ကြိမ် လုပ်နေလေရဲ့။ အမှန်မတော့ ဒီလို အပြုအမူမျိုးဟာ ခွင့်လွှတ် နိုင်တဲ့ အပြုအမူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကိုတော့ အနှောင့် အယှက် မဖြစ်ပါဘူး။ သူ့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ကျုပ်ဘာသာ ခေါက်တုံ့ခေါက် ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်းက ကျုပ် ပြောရဆိုရမှာတွေထဲ နစ်မြုပ်ထားလိုက် တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီ (ကောက်ကျစ်တဲ့) အပြုအမူကို လုံးလုံး မကြိုက်တဲ့လူတွေ ရှိမှာပါ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ဘာသာ သေသေချာချာ ပြန်သုံးသပ် ကြည့်လိုက်တော့ ကျုပ်က သူ့အပြုအမူတွေကိုသာ မသိကျိုးကျွန် ပြုခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အားလုံးကိုပါ မသိကျိုးကျွန် ပြုခဲ့တာ။ အမှန်ပါပဲ။ တစ်ယောက် ယောက်က ဝင်ပြီး ကန့်ကွက်ပြောတာတွေ ကျုပ် ကြားရတဲ့အထိ၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် ကျုပ် ပြောစရာရှိတာ ပြောပြီးတဲ့အထိ (အခန်းထဲမှာ တွေ့နေ ရတာတွေကို) တွေ့နေရပေမဲ့ အသိအမှတ် မပြုခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ် သတိထားမိတာ ရှိတယ်။ ဥပမာ ဆိုကြပါစို့။ K ဟာ ဘယ်လိုမှ နားထောင်လိုစိတ် မရှိနေတာမျိုး။ ကုလားထိုင်လက်တန်းကို ကိုင်ပြီး ကျုပ်ကို များတောင် လှမ်းမကြည့်ဘဲ မသက်မသာနဲ့ ဟိုလှည့်ဒီလှည့်လုပ်ရင်း တစ်စုံ တစ်ရာကို ရှာဖွေနေသလိုနဲ့ ငေးမောလို့သာ နေတော့တယ်။ သူ့မျက်နှာ ကလည်း ကျုပ် ပြောဆိုနေသမျှ စိတ်ဝင်စားပုံကလည်း မပြလေတော့ ကျုပ် ရှိနေတာ၊ ကျုပ် ပြောနေတာတွေဟာ သူ့မှာ သိပုံ၊ ကြားပုံတောင် ရမယ် မထင်ဘူးလို့ တွေးမယ်ဆို တွေးနိုင်ပါတယ်။ ဒီအမူအရာတွေကြောင့် ကျုပ် ပြောသမျှဟာ အောင်မြင်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးလို့ သိနေပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့ အပြောမရပ်တဲ့အပြင် ကျုပ်ရဲ့စကားတွေ၊ ကမ်းလှမ်းချက်တွေက သမမျှတ တဲ့ အခြေအနေတစ်ရပ်ကို ပြန်လည် ရရှိလာလိမ့်မယ်လို့တော့ မျှော်လင့်ချက် ကလေးများ ရှိထားသား။ ဘယ်သူကမှ တောင်းဆိုမထားဘဲ ကျုပ်ဘာသာ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကျုပ် ကမ်းလှမ်းလိုက်တာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်ကို ကျုပ်များတောင် အံ့အားသင့်မိပါရဲ့။ (အဲသလို မရပ်မနား ပြောနေတဲ့အတွက်) ကျုပ်အနေနဲ့ (အခန်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့) ကိုယ်စားလှယ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျေနပ်မှုတွေ ရမိလိုက်တယ်။ ကျုပ်က သူ့ကို မကြာမကြာ အကဲခတ်နေတာကိုး။ (သူ့ ခမျာ) အဆုံးမတော့ ဦးထုပ်ကို မလှုပ်တော့ဘဲ လက်ပိုက်လို့သာ နေတော့ တာကိုး။ အမှန် ဝန်ခံရရင်တော့ ကျုပ် စိကာပတ်ကုံး ပြောခဲ့တာတွေထဲမှ တချို့ သူ့ကို ဦးတည်ထားတာ။ ကြည့်ရတာတော့ သူ့အစီအစဉ်တွေကို အတော် ထိခိုက်သွားပုံ ရတယ်။ ဒါကို သဘောကျနေမိတဲ့ ကျုပ်အဖို့ ဒီထက် ကြာကြာကလေးတောင် စကားဆက်ပြောသင့်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ဗျာ ကျုပ် ကိစ္စမှာ ခုချိန်ထိ ထည့်စဉ်းစားမထားတဲ့ (K ရဲ့) သားက အိပ်ရာမှ ထ လိုက်ပြီး ကျုပ်ကို သူ့လက်သီးဆုပ် လှုပ်ယမ်းပြလေတော့ ကျုပ် ပြောဆို နေတာ ရပ်လိုက်ရတာပေါ့။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာတွေ ပြောဆိုနေကြတယ် ဆိုတာလည်း သိပုံ မရပါဘူး။ သူ့အနေနဲ့ တစ်ခုခု ပြောချင်ပုံ၊ ထောက်ပြ ချင်ပုံတော့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာက အားရှိပုံ မရဘူး။ ပထမတော့ ကျုပ်အနေနဲ့က ဒီကောင် နေထိုင်မကောင်းလို့ ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်တာပဲ လို့ ထင်မိလိုက်ပေမဲ့ အဘိုးကြီး K ကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်လိုက်မိတဲ့ အခါမှာတော့ ပိုပြီး သဘောပေါက်ရပါတယ်။

K ကတော့ မျက်လုံးများကို ပြူးနေအောင် ဖွင့်ရင်း ထိုင်နေရှာတယ်။ ပြူးထွက်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေက ဘာမှလည်း မြင်ပုံ မရပါဘူး။ ခဏတစ်ဖြုတ် ပဲ အသုံးချလို့ ရသလိုပါ။ သူ့ဇက်ပိုးကို နောက်က တစ်ယောက်ယောက်က အုပ်လိုက်သလို သူက ရှေ့ဘက်ကို ငိုက်လာပြီး တုန်လှုပ်နေတယ်။ သူ့ အောက်နှုတ်ခမ်း၊ သူ့အောက်မေးရိုး တစ်ခုလုံးပဲ ဆိုရပါစေတော့။ တစ်ခု လုံးဟာ အောက်ကို တွဲကျနေလိုက်တာ သွားဖုံးများတောင် ပေါ်လို့။ မျက်နှာ ကတော့ တစ်စုံတစ်ရာကို မကျေမနပ်နဲ့ တွေ့ကြုံခံစားလိုက်ရလို့ စိတ်လှုပ် ရှားသွားသလို။ အသက်ရှူနေပုံကတော့ ခပ် ခက်ခက်ခဲခဲ ရှူနေရသလိုပဲ။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းမှာပဲ ရုတ်တရက် ကုလားထိုင်ပေါ် နောက်ပြန်လဲကျသွား ပြီး မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်လိုက်ပါတယ်။ ဝေဒနာ တစ်စုံတစ်ရာ ခံစားလိုက် ရမှုဟာ မျက်နှာမှာ ပေါ်လာပါတယ်။ ဒါပါပဲ။ ကျုပ်လည်း အမြန်ဆုံး သူ့အနား သွားလိုက်ရင်း အေးစက်ပြီး အသက်မရှိတော့တဲ့ ဦးခေါင်းကို လှမ်းထိန်းကိုင်လိုက်ပါတယ်။ သွေးခုန်သံများ မရှိတော့ပါ။ ဒါပဲ။ အဘိုး ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ ဒါပါပဲ။ ကျုပ်တို့အားလုံးလည်း ဒီလို ငြိမ်းငြိမ်း ချမ်းချမ်းနဲ့ ဘဝကို အဆုံးသတ်ပါရစေလေ လို့ မျှော်လင့်မိပါရဲ့။ ကိုင်း အခုတော့ ဘာများ လုပ်ကြဖို့ လိုလာပြီလဲ။ ဘာကို အရင်ဆုံးလုပ်ကြရ မလဲ။ အကူအညီ ရလိုရငြား ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျုပ် ကြည့်မိလိုက်ပါရဲ့။ သားဖြစ်သူရဲ့ အိပ်ရာခင်းကို ခေါင်းမှာခြုံရင်း မဆုံးနိုင်တဲ့ ရှိုက်နေသံကို ကြားရပါတယ်။ K နဲ့ ခြေနှစ်လှမ်း အကွာလောက်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ကိုယ် စားလှယ်ကြီးကတော့ ဘာမှ လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မထားတဲ့ သဘောတဲ့ နေရာက တစ်ပြားသားမှ မရွှေ့ဘဲ ထိုင်နေပြီး ဘာများ ဖြစ်လာပါလိမ့်မလဲလို့ မျှော် ရင်း နေပုံက၊ ငါးတစ်ကောင်လို အေးအေးစက်စက်ပါပဲ။ ဒီတော့ တစ်ခုခု လုပ်ဖို့က ကျုပ်ပဲ ကျန်တယ်။ ကျုပ်မှ ကျုပ်ပဲ။ ပထမဆုံး လုပ်ရမယ့်ကိစ္စက အခက်ဆုံးကိစ္စ။ ဒီကိစ္စက ဇနီးဖြစ်သူကို သူ နားဝင်သာအောင် ဒီသတင်း ပြောပြဖို့ပါပဲ။ တကယ်တော့ နားဝင်သာအောင် ပြောရမယ့် ပုံစံလည်း မရှိပါဘူး။ ခုဆိုရင် တစ်ဖက်အခန်းက စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ချဉ်းကပ်လာတဲ့ သူ့ခြေသံတောင် ကြားလာရပြီကော။

သူ (K ဇနီး) ကတော့ အဝတ်အစား လဲဖို့ အချိန်မရသေးလို့ အပြင်က ပြန်လာတဲ့ အဝတ်အစားနဲ့ပါပဲ။ မီးဖိုပေါ်မှာ သူ့ အနွေးခံနေတဲ့ သူ့ယောက်ျား ညဝတ်အင်္ကျီကို ယူလာပြီး သူ့ယောက်ျားကို ဝတ်ပေးဖို့ပါ။ ကျုပ်တို့ မတုန်မလှုပ် ထိုင်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတဲ့အခါ ပြုံးပြီး ခေါင်းကို အသာခါလိုက်ရင်း ‘သူ အိပ်ပျော်နေတယ်’ လို့ ပြောပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ရိုးသား ကိုးစားခြင်းတွေနဲ့အတူ ခုနက ကျုပ် ခပ်ရွံ့ရွံ့ ခပ်ကြောက်ကြောက်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

နဲ့ ကိုင်ထားခဲ့တဲ့ K ရဲ့လက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ယုယုယယနဲ့ နမ်း လိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့သုံးယောက်သားရဲ့ မျက်နှာတွေ ဘယ်လို နေမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားသာ ကြည့်ပါတော့။ K (ကိုယ်ခန္ဓာ) ဟာ လှုပ်ရှား သွားရင်း၊ ခပ်ကျယ်ကျယ် သမ်းလိုက်ရင်း သူ့ညဝတ်အင်္ကျီကို ဝတ်စေပါ တော့တယ်။ လမ်းကို အဝေးကြီးလျှောက်တာဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိပ်စက် သလို လုပ်တာပဲလို့ ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ ဝေဖန်လိုက်တဲ့ သူ့ဇနီးကို စိတ်ဆိုး သလိုလို၊ ဘဝင်မကျသလိုလိုနဲ့ ပြန်ပြောရာမှာတော့ သူ အိပ်ပျော်သွားတာကို တခြားဆင်ခြေတွေ ပေးနေစရာ မလိုပါဘူး။ ပျင်းရိငြီးငွေ့စရာ ကောင်းလာ လို့ပါ ဆိုပဲ။ ဒီနောက် တခြားအခန်းကို မသွားခင် အအေးမမိအောင်လို့ ဆိုပြီး သူ့သား ခုတင်ပေါ်မှာ ခဏ ထိုင်ပြန်ပါတယ်။ ဒီအခါ သူ့မိန်းမက ကူရှင်နှစ်ခုကို ခပ်မြန်မြန် ယူလာပြီး သူ့သား ခြေရင်းနားမှာ ခေါင်းအုံး လုပ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ကျုပ် အမြင်မှာတော့ ကျုပ်ရှေ့မှာ ဖြစ်ပျက်နေခဲ့ တာတွေအပေါ် ဘာမှ အံ့ဩစရာ မရှိပါဘူး။ ဒီနောက် သူ (K) က ညနေ ဘက်ထုတ် သတင်းစာ တောင်းယူလိုက်ပြီး ဧည့်သည်တွေ ရှိနေတာကို တောင် အသိအမှတ် မပြုဘဲ သတင်းစာကိုဖွင့်ပြီး တကယ်လည်း မဖတ်ဘဲ နဲ့ ဟိုလှန် ဒီလှန် လုပ်ရင်း၊ ကျုပ်တို့ ကမ်းလှမ်းချက်တွေအပေါ် မနှစ်မြို့ တဲ့ အနေနဲ့ သုံးသပ်နေပါတယ်။ သုံးသပ်ပုံကလည်း မယုံလောက်အောင် အထက်စီးနဲ့ပါ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ စီးပွားရေး လုပ်ထုံးတွေကို ခံတွင်းမတွေ့လှ ကြောင်းကို ဖော်ပြချင်တဲ့ အနေနဲ့ တစ်ချိန်လုံးလိုလို သူ့လျှာကို အသံထွက် အောင် လုပ်ရင်း အားနေတဲ့ လက်တစ်ဖက်က ညွှန်ပြနေလေရဲ့။ ကိုယ် စားလှယ်ကြီးကတော့ ထိန်းမထားနိုင်ရှာလို့ မသင့်သေးပေတဲ့ တစ်ခု နှစ်ခု ဝင်ပြီး မှတ်ချက်ချပါတယ်။ ကိုယ်စားလှယ်ကြီးက သဘောထားကြီးတဲ့ သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ ဖော်ပြတဲ့ အထဲမှာ တစ်နည်းတစ်ဖုံ ထပ်ပြီး ဖြည့်စွက်စရာတွေ ရှိပါလိမ့်ဦးမယ်လို့ ဆိုပေမဲ့ ဘယ်လို လုပ်ရမယ်ဆိုတာ သူ လွယ်လွယ်နဲ့ သိရမယ် မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ကတော့ အမြန်ဆုံး ပြန်ဖို့

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဖရန်(ဇ) ကာ(ဖ)ကာ၏ စာ

လုပ်တယ်။ ကိုယ်စားလှယ်ကြီးတောင် ကျေးဇူးတင်ရမယ်။ သူ့သာ ရှိမနေရင် ကျုပ် ခုလို မြန်မြန်ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး။

ခန်းမထဲ ရောက်တော့ K ဇနီးကို ထပ်တွေ့ရပါတယ်။ သနားစရာ သူ့ရှုပ်သွင် မြင်ရတယ် ဆိုရင်ပဲ ကျုပ်က ကြိုတင် ပြင်ဆင်မထားဘဲ ခင်ဗျား တွေ့ရလို့ ကျုပ်အမေကို နည်းနည်း သွားသတိရမိတယ်လို့ ပြောလိုက်မိပါ တယ်။ သူက ဘာမှ ပြန်မပြောလေတော့ ကျုပ်က ဆက်ပြီး ပြောလိုက်မိ ပြန်တယ်။ ‘ဘယ်သူတွေက ဘာပဲပြောပြော အမေက အဆန်းတကြယ်တွေ လုပ်တတ်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့က ဖျက်ဆီးပစ်သမျှ သူက အကုန် လုံး ပြန်လုပ်တယ်။ အမေဟာ ကျုပ် ငယ်စဉ်ကပဲ တိမ်းပါးခဲ့တယ်’ အဲသလို ပြောရာမှာ ကျုပ်က ခပ်ဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပီပီသသ ပြောရတာက အဘွားအို ကလေး (K ရဲ့ဇနီး) နားသိပ်ကောင်းပုံ မရဘူးလို့ သံသယရှိလို့ပါ။ ဒါပေ မဲ့ သူ့ခမျာ လုံးလုံးကြားပုံ မရဘူး။ သူက ချက်ချင်း ပြန်မေးလိုက်တာက ‘ပြီးတော့ ကျွန်မယောက်ျား ကြည့်ရတာ ဘယ်လိုနေသတုံး’ တဲ့။ နောက်ဆုံး မပြန်ခင် ပြောတဲ့စကားတွေ အရတော့ ကျုပ်အထင် သူဟာ ကျုပ်နဲ့ ကိုယ် စားလှယ်ကြီးကို လူမှားနေပြီပဲ။ ကျုပ်ဘက်က ဒီလို တွေးရတာကလည်း ဒီလိုသာ မဟုတ်ရင် သူက ပိုပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိမယ် ထင်လို့ပါ။

ဒီနောက်တော့ လှေကားထစ်များက ဆင်းလာလိုက်မိတော့တယ်။ အဆင်းဆိုတာက အတက်ထက် ပိုပင်ပန်းလှပါတယ်။ ဒီလောက်လည်း လွယ်ကူလှတာ မဟုတ်ဘူး။ အို စီးပွားရေးကိစ္စ ဘယ်လောက်များများဟာ အချည်းအနှီး ဖြစ်ခဲ့ကြပါသလဲ။ ကြီးစားရမှာကတော့ တစ်ယောက်ယောက် ရဲ့ တာဝန်ပဲ မဟုတ်လား။

မှတ်ချက်တစ်ခု *

အဲဒီတုန်းက မနက်အစောကြီးပေါ့။ ကျုပ်ကလည်း ဘူတာရုံကို အသွား။ လမ်းတွေကလည်း ရှင်းရှင်းသန့်သန့်၊ လူသူလေးပါးလည်း ကင်းလို့။ ကျုပ်က နာရီစင်ပေါ်က အချိန်နဲ့ ကျုပ်လက်ပတ်နာရီက အချိန် တိုက်ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာ၊ ကျုပ် ထင်ထားတဲ့ အချိန်ထက် ပိုပြီး နောက်ကျနေတာ သိလိုက်ရတော့ ကျုပ်ဟာ တက်သုတ်ရိုက်ရတော့မယ် ဆိုတာ သိလိုက်တယ်။ ဒီ သိမှုကြောင့်ပဲ ကျုပ်ဟာ ဘယ်လမ်းက သွားရမယ် ဆိုတာပါ မရေရာဘူး ဖြစ်သွားတယ်။ ကျုပ်က ဒီမြို့မှာ လူစိမ်းပဲ ရှိသေးတာကိုး။ ကံအားလျော်စွာပဲ အနီးအနားမှာ ရဲသားတစ်ယောက် တွေ့ရတယ်။ ကျုပ်လည်း သူ့ဆီ ပြေးသွားလိုက်ရင်း အမောတကောနဲ့ ဘယ်လမ်းက (ဘူတာရုံကို) သွားရတယ်ဆိုတာ မေးကြည့်လိုက်မိတယ်။ သူက ပြုံးပြီး ပြန်မေးလေရဲ့။ ‘ဘယ်လမ်းက သွားရတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်ဆီက သိရမယ်လို့များ ခင်ဗျား မျှော်လင့်ထားသလား’။ ဒီတော့ ကျုပ်ကလည်း ‘ဟုတ်ပါ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က လမ်းမသိလေတော့ (ခင်ဗျားဆီက သိရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားမိပါတယ်)’ လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ သူက ‘လက်လျှော့လိုက်ပေတော့၊ လက်လျှော့လိုက်ပေတော့’ လို့ ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားပုံ ကြည့်လိုက်ရတာကတော့ သူ့ဘာသာ ရယ်သွမ်းသွေးလို့သာ နေချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်လိုပါပဲ။

* A Comment. ဒီဇင်ဘာ ၁၉၂၂ တွင် ရေးခဲ့သည်။ ယခင်က "Give it up!" ဟူသော အမည်ဖြင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်များ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ယခုအမည် (ခေါင်းစဉ်) မှာ ကာ(ဖ)တာ ပေးခဲ့သောအမည် *Ein Kommentar* ဖြစ်သည်။

အရိပ်ပြ အကောင်ထင်စေသော အဆုံးအမ *

ပညာရှိကြီးတွေရဲ့ စကားအဆိုအမိန့် စုဆောင်းထားတာတွေ အတော်များများဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ဘဝလို့ ဆိုရမယ့် နေ့စဉ်ဘဝထဲမှာတော့ အသုံးမကျလှတဲ့ အရိပ်ပြ အကောင်ထင်စေလိုတဲ့ အဆုံးအမတွေ သက်သက်ပါပဲ။ ပညာရှိကြီးက 'ဖြတ်သွား' လို့ ပြောတဲ့အခါ လမ်းဒီဘက်ကနေ ဟိုဘက်ကို ဖြတ်သွားစေဖို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သို့ပေမဲ့လည်း ဖြတ်သွားလို့ အကျိုးရှိမယ်ပါ ဆိုရင်တော့လည်း စမ်းတော့ကြည့်သင့်သပေါ့။ တကယ်တော့ (ပညာရှိကြီး) ဆိုလိုတာက နက်နက်နဲနဲ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ရယ်။ ကျုပ်တို့တွေ မသိနိုင်တဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒီထက်ပိုပြီး သေသေချာချာကြီး မပြောနိုင်တာ။ ဒီတော့လည်း ကျုပ်တို့ သာမန်လောကသားတွေအတွက် သိပ်အကျိုးမပြုနိုင်ပေဘူးပေါ့။ ဒီတော့လည်း ဒီအရိပ်ပြ အကောင်ထင်ရမယ့် ဆုံးမစာတွေဟာ ကျုပ်တို့ သိပြီး ထားကြတဲ့အတိုင်း တွေးကြည့်လို့ မရတာတွေဟာ တွေးကြည့်လို့ မရတာတွေပဲ ဖြစ်သွားတော့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့လည်း နေ့စဉ်ဘဝထဲမှာ တကယ်တမ်း ရုန်းကန်နေရတဲ့ သောကတွေရဲ့ ကိစ္စကတော့ တစ်မျိုးပေါ့။

* On Parable. ၁၉၂၂ သို့မဟုတ် ၁၉၂၃ တွင် ရေးသားခဲ့ပုံ ရသည်။ ကာ(ဖ)ကာ က ခေါင်းစဉ်မရေးခဲ့။

လူတစ်ယောက်က ပြောသဗျ။ ‘ခင်ဗျားက ဘာလို့ ဆန့်ကျင်
ငြင်းဆိုနေရတာတုံး။ တကယ်လို့ ဒီ အရိပ်ပြ အကောင်ထင်စေတဲ့ အဆုံး
အမတွေကို လိုက်နာကျင့်သုံးခဲ့ရင် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် အရိပ်ပြ အကောင်
ထင်စရာ အဆုံးအမတစ်ခု ဖြစ်သွားတော့တာမို့ နေ့စဉ် ကြုံတွေ့နေရတဲ့
သောက အစုံစုံက လွတ်မြောက်သွားတော့တာပေါ့’

(ဒီတော့) နောက်လူတစ်ယောက်က ပြောတယ်။ ‘ကျုပ် လောင်းရဲ
တယ်။ ဒါ (ခင်ဗျားပြောတာ) လည်း အရိပ်ပြ အကောင်ထင်စေတဲ့ ဆုံးမ
စာ တစ်မျိုးပဲ’

ပထမလူက ပြောပါတယ်။ ‘ခင်ဗျား နိုင်သွားပြီ’

ဒုတိယလူက ပြောပါတယ်။ ‘ဒါပေမဲ့ ကံများ မကောင်းချင်တော့
အရိပ်ပြ အကောင်ထင်စေတဲ့ ဆုံးမချက်ထဲမှာသာ (နိုင်တာ) ကိုး’

ပထမလူက ပြောပါတယ်။ ‘မဟုတ်ဘူး၊ တကယ့်ဘဝထဲမှာပါ။
အရိပ်ပြ အကောင်ထင်စေတဲ့ အဆုံးအမထဲမှာတော့ ခင်ဗျား ရှုံးတယ်’

အပိုင်း(၂)
ကာ(ဖ)ကာ၏ “စီရင်ချက်”

(ဤအရေးအသားကို ကာ(ဖ)ကာသည် ၁၉၁၂ ခု စက်တင်ဘာလ ၂၂ - ၂၃ ရက်တွင် ရေးသားခဲ့သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် တစ်ညတည်းဖြင့် ရေးသားခဲ့သော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဟု ဆိုနိုင်သည်။
ဖီးလစ်ဘာဝါ (Felicie Bauer)နှင့် တွေ့ဆုံသိကျွမ်းပြီး၊ ရက်သတ္တ ခြောက်ပတ် အကြာတွင် ရေးသော အရေးအသား ဖြစ်သည်။ ဤအရေးအသားကို ရေးပြီး တစ်ဆယ့်ရှစ်လ အကြာတွင် ဖီးလစ်နှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခဲ့သည်။ ဤအရေးအသားကို ကာ(ဖ)ကာ က မစ်ဖီးလစ် ဘီ အတွက်ဟု ညွှန်းခဲ့သည်။ မက်(စ)ဗရော့၏ အာကာဒေးယား နှစ်ချုပ် (စာအုပ်) တွင် ပထမဆုံးအကြိမ် အဖြစ် ၁၉၁၃ ခုနှစ်တွင် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခဲ့သည်။ အောက်ပါ ဘာသာပြန်ဆိုချက်မှာ မယ်လကမ်ပက်စလေနှင့် အန်ဒါဂျ(ဒ)တို့၏ အင်္ဂလိပ် ဘာသာပြန်ဆိုချက်များ အပေါ်တွင် အခြေတည်၍ ပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်သည်။)

စီရင်ချက်

ဆောင်းဦးရာသီရဲ့ သာယာလှတဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်မနက်မှာတော့ လူငယ် စီးပွားရေးသမား ဂျော့ဗင်ဒီမန်းဟာ မြစ်ကမ်းပါးက သိပ်ပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဆောက်ထားတာ မဟုတ်တဲ့ တိုက်တန်လျားတစ်ခုရဲ့ ပထမထပ် သူ့အခန်း ထဲမှာ ထိုင်နေလေရဲ့။ တိုက်အိမ်တွေကတော့ အရောင်နဲ့ အနိမ့် အမြင့်က လွဲလို့ သိပ်ကွာကြတာ မဟုတ်ပေဘူး။ ခုကလေးတင်ပဲ သူက အခု နိုင်ငံခြား မှာ နေတဲ့ သူ့ရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းဆီ စာရေးလို့ ပြီးသွားတယ်။ စာအိတ်ကို တမင်တကာပဲ ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေးနဲ့ ပိတ်လိုက်ရင်း ပြတင်းပေါက်က တစ်ဆင့် မြစ်ကို၊ တံတားကို၊ အစိမ်းရောင် ညွတ်နေတဲ့ မြစ်ရဲ့ တခြားဘက် ကမ်းက ကုန်းမို့မို့ကလေးတွေကို လှမ်းကြည့်နေမိတယ်။

သူက ကိုယ့်ဇာတိမွေးရပ်ရဲ့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအပေါ် မကျေနပ် ဖြစ် နေရာက ရုရှားပြည်မှာ သွားပြီး အခြေသစ် ချနေတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း ထွက် သွားတာ ဘယ်လောက်များ ကြာခဲ့ပြီလဲ ဆိုတဲ့ အကြောင်း စဉ်းစားနေမိပါ တယ်။ သူ့ရဲ့ စိန်ပီတာစဘာ့ဂ်မြို့က စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဟာ အစမှာတော့ အားရှိစရာ ရှိပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျဆင်းနေတဲ့ အကြောင်းကို အခု (ဇာတိမြေဆီ) အလာအပြု နည်းနေတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း လာတဲ့အခါတိုင်းလို ညည်းသံ ကြားရပါတယ်။ တစ်ပြည်တစ်ရွာမှာ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိပ်စက်နေသလိုပါပဲ။ သူ့မျက်နှာပေါ်က နိုင်ငံခြားဆန်ဆန် ထားတဲ့ မုတ်ဆိတ်မွေးများရဲ့ နောက်မှာတော့ ကလေးဘဝကတည်းက

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကျော့နဲ့ ရင်းနှီးရင်းစွဲ ရှိနေတဲ့ သူ့မျက်နှာ။ အသားအရေ အရောင်ကလည်း ဝါတာတာ ဖြစ်နေတာမို့ ရောဂါဘယ တစ်ခုခု ဖြစ်နေပုံပဲ။ သူ့အပြောအရ တော့ ဟိုမှာ နေတဲ့ သူလိုလူမျိုးတွေနဲ့လည်း သိပ်အဆက်အသွယ် မရှိ၊ ရုရှလူမျိုးတွေနဲ့လည်း လူမှုရေးအရ ဆက်ဆံတာများလည်း မရှိတော့ သူ့ဘဝ ဟာ လူပျိုကြီး အဖြစ်နဲ့သာ အရိုးထုတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသလိုပါ။

ခုလို အမှားတစ်စုံတစ်ရာ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ လူမျိုး၊ သူ့ကို သနားရုံက လွဲလို့ ကိုယ်ကလည်း ဘာမှ မကူနိုင်တဲ့ လူမျိုးဆီကို ဘာများ စာရေးနေ စရာ ရှိနေပါ့မလဲ။ ကိုယ့်အရပ် ကိုယ်ပြန်လာကွာ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလည်း ဒီ ရွှေ့လာခဲ့၊ ဘယ်သူကမှလည်း တားမြစ်ထားတာ မဟုတ်တဲ့ အရင် ကတည်းက ရှိထားတဲ့ အဆက်အသွယ်တွေကို ပြန်ဆက်သွယ်၊ သူငယ်ချင်း တွေရဲ့ အားပေးမှုကို လာပြီး ခံယူစမ်းပါ စသည်ဖြင့် အကြံပေးရမလား။ ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် စကားတွေ အများကြီး ပြောရလိမ့်မယ်။ ခက်တာက သာသာ ချိုချိုနဲ့ ပြောသမျှဟာတွေက သူ့ကို စော်ကားသလိုသာ နေလိမ့်မယ်။ ခုထိ သူ့လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းတွေကလည်း မအောင်မြင်။ ဒီတော့ အဲဒါတွေ အားလုံး ကို ထားပစ်ပြီး ဒီပြန်လာ။ လူတွေကတော့ ဒီကို အပြီးပြန်လာတဲ့ သူ တစ်ယောက်အဖြစ် ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့တော့ ကြည့်ကြမှာပဲ။ ကိုယ့်ပြည် ကိုယ့်ရွာက မခွာဘဲနေရင်း အောင်မြင် ကြီးပွားနေကြတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ကတော့ သူ့ကို နားလည်ကြပါတယ်။ သူက ကလေးကြီးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေတော့ သူတို့ ပြောတာတွေကို နားထောင်မှာပါ။ ဒီပြင် သူ့ကို နာကြည်း စရာတွေ ဆိုကြလို့ရော အကျိုးတစ်စုံတစ်ရာ ရှိပါ့မလား။ ဖြစ်နိုင်တာက တော့ သူ ပြန်မလာဘဲ နေမှာပါပဲ။ သူက သူ့ဇာတိမှာ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေနဲ့ ကလည်း အဆက်အသွယ် ပြတ်နေတာလို့ သူ့ကိုယ်သူ ပြောလေ့ရှိတော့ သူ့မိတ်ဆွေတွေရဲ့ အကြံပေးချက်တွေကို ခါးသီးလာပြီး၊ သူ့မိတ်ဆွေတွေ နဲ့ပါ ပိုပြီး စိမ်းကားပြီး သူ့အဖို့က ဟိုမှာသာ ဆက်နေဖို့သာ ရှိတော့တာ ပေါ့။ ဆိုကြပါစို့ရဲ့၊ တကယ်လို့ သူက သူ့မိတ်ဆွေတွေရဲ့ အကြံပေးတာ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

တွေကို နားထောင်ပြီး ပြန်လာခဲ့ရင် ဒီရောက်တဲ့အခါ မလိုတမာစိတ်ကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကြောင့် သူ့မိတ်ဆွေတွေနဲ့လည်း မသင့်မြတ်နိုင်။ သူတို့နဲ့ မသင့်မြတ်လို့ကလည်း မဖြစ်။ အဲသလို ဖြစ်ခဲ့ရင် သူ့အနေနဲ့က သူ့သိက္ခာကို စော်ကားခံရတာပဲလို့ မြင်လာတဲ့ အခါ၊ သူ့မှာ မိတ်ရင်းကောင်း ဆိုတာကလည်း မရှိတော့သလို သူ့ဇာတိဌာနေ ဆိုတာပါ ပျောက်ဆုံးသွားသလို ဖြစ်တော့မှာမို့ ခုလို သူ့ဘာသာ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ နေတာကမှ ပိုကောင်းသေးတယ် မဟုတ်လား။ ခုလို အခြေအနေမျိုးမှာ သူ ဒီကို ပြန်လာသင့်တယ်လို့များ တစ်ယောက်ယောက်က ထင်လို့လား။

ဒီ ဆင်ခြေတွေကြောင့်ပါပဲ။ တကယ်လို့များ တစ်ယောက်ယောက် က သူနဲ့ စာပေးစာယူလုပ်ရင်း ဒီက သတင်းအခြေအနေတွေကို မဆိုင်းမတွ ပေးချင်တယ်ဆိုဦး။ ပေးလို့က မဖြစ်ပြန်ဘူး။ ခုဆို သူ့သူငယ်ချင်း ဇာတိ ဌာနေကို ပြန်မလာတာများ သုံးနှစ်လောက် ရှိသွားပါပြီ။ မရေမရာနဲ့ အကြောင်းပြတာကတော့ ရုရှပြည်ကြီးမှာ နိုင်ငံရေး အခြေအနေက မကောင်း လှလို့ သူ့ခရီးသွားခွင့် ပိတ်ပင်ထားသတဲ့။ ရုရှလူမျိုးတွေ ကမ္ဘာတစ်ခွင် ပြုပြင် သွားလာနေကြတဲ့အခါ သူ့လို စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် အသေးစား ကလေးကို ခရီးသွားလာခွင့် ပိတ်ထားသတဲ့။ ဒီ သုံးနှစ်တာကာလ အတွင်း မှာတော့ ဂျော့ ဘဝက အတော် ပြောင်းလဲခဲ့တာ။ ဂျော့ရဲ့ အမေကလည်း လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က ဆုံးသွားတာလေ။ အဲဒီကတည်းက သူတို့ သားအဖ နှစ်ယောက်သားက အိမ်ကို မောင်ပိုင်စီးထားတာကိုး။ ဒီသတင်း ကလည်း သူ့သူငယ်ချင်းဆီ ရောက်သွားတော့ သူက ဝမ်းနည်းကြောင်း ဝတ်ကျေတမ်းကျေ စာရေးပါတယ်။ ဝေးလံတဲ့ အရပ်တစ်ပါးမှာ နေတယ် ဆိုတော့လည်း ဒီလောက်ပဲ ဝမ်းနည်းနိုင်မှာပေါ့လေ။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပါ။ အဲသည်ကတည်းက ဂျော့တစ်ယောက်လည်း သူ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အပါ အဝင် အရာရာကို ဝီရိယစိုက်ထုတ်လို့သာ လုပ်ကိုင်နေဖြစ်ပါတော့တယ်။ တကယ်တော့ သူ့အဖေက သူ့ကို စီးပွားရေးလုပ်ရာမှာ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဟန်နဲ့ လုပ်ဖို့ အားပေးခဲ့ပေမဲ့ သူ့အမေ အသက်ရှင်စဉ် တစ်လျှောက်လုံး မတော့ ဂျော့က သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ လုပ်မယ့်အခါတိုင်း သူ့အဖေက ကာဆီး ကာဆီး လုပ်နေတတ်တယ်။ သူ့အမေ ဆုံးပြီးကတည်းက ဆိုပါတော့။ အဖေဟာ သိပ်ပြီး ဦးဆောင်ဦးရွက် မလုပ်တော့ဘဲ၊ နောက်ပိုင်းမှာသာ ပိုပြီး လုပ်ကိုင်ပေးတာက များလာတယ်။ ဒါကလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် စီးပွားဖြစ်လာတာလည်း ပါပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ စီးပွားရေး ကလည်း လုံးဝ မျှော်လင့်မထားဘဲ အောင်မြင်လာတာကိုး။ အလုပ်သမား ဆိုရင်လည်း နှစ်ဆတိုးလာတယ်။ ဝင်ငွေကလည်း ငါးဆလောက် တိုးလာ တော့ ရှေ့လျှောက် အောင်မြင်တော့မယ် ဆိုတာက သံသယဖြစ်စရာ မရှိ ပေဘူး။

ဒါပေမဲ့ ဂျော့ရဲ့ မိတ်ဆွေကတော့ ဒီအပြောင်းအလဲတွေကို ဘယ် သိပါ့မလဲ။ စောစောပိုင်းက သူ ရေးလိုက်တဲ့ ဝမ်းနည်းကြောင်း စာထဲမှာ ဂျော့ကို ရုရှပြည်မှာလာပြီး လုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ စိန်ပီတာစဘာ့ဂ်မြို့မှာ ဂျော့ရဲ့ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းမျိုးရဲ့ အလားအလာတွေကို ပြဆိုရင်း လုပ်ငန်းကို ချဲ့ထွင် လုပ်ကိုင်ဖို့ တိုက်တွန်းနေသေးတာ။ သူ အထင်ရှိတဲ့ ဂျော့ရဲ့ လုပ်ငန်းက ဝန်ဆောင်နိုင်လောက်မယ့် ကိန်းဂဏန်း၊ စာရင်းဇယားတွေပါ ရေးပြတာ ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဂျော့ကတော့ သူ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အောင်မြင်နေကြောင်းကို သူ့သူငယ်ချင်းဆီ စာမရေးချင်ရှာပါဘူး။ ခုမှ ရေးရမယ် ဆိုပြန်ရင်လည်း သွေးရိုးသားရိုး ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး။

ဒါ့ကြောင့်လည်း တနင်္ဂနွေ တစ်နေ့ရဲ့ ဆိတ်ငြိမ်မှုအတွင်းမှာ ရောက် နေတဲ့ ဂျော့ဟာ သူ့အတွေးထဲ ရောက်လာသမျှ ဘာမျှ သိပ်အရေးမကြီးတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုတွေကိုသာ သူ့သူငယ်ချင်းဆီ ရေးဖို့ စိတ်ရှိနေတယ်။ သူ့ရဲ့ တစ်ခုသော ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ သူတို့ ဇာတိမြို့ကလေးအပေါ် သူ့ သူငယ်ချင်း အနေနဲ့ မြင်မှတ်ထားတဲ့ အမြင်တွေကို ဖျက်ဆီးမပစ်ဘဲ၊ သူ့ သူငယ်ချင်း မရှိတဲ့ အတွင်း ပြောင်းလဲခဲ့ပုံတွေကို ဖြည်းဖြည်းချင်း လက်ခံ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

လာဖို့ ပါပဲ။ ဒါကလည်း ဖြစ်နိုင်တာကိုး။ ဥပမာ အချိန်အတော်ကြာ ခြားပြီး ရေးတဲ့ ဂျော့ရဲ့ စာသုံးစောင်စလုံးထဲမှာ ဘာမှ စိတ်ဝင်တစား ရှိစရာ မကောင်းလှတဲ့ ကောင်ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် စေ့စပ်တဲ့အကြောင်း ထည့်ရေးတယ်။ ဂျော့ရဲ့ သူငယ်ချင်းက ဂျော့ မှန်း ထားသလို မဟုတ်ဘဲ ဒီအချက်ကို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ စိတ်ဝင်စားကြောင်း ပြလာဖူးတာကိုး။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပါ။ ဂျော့အနေနဲ့ကလည်း ဒါမျိုးလောက်သာ ရေးချင်တာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က ကြေးရတတ် မိသားစုထဲက ဖရီဒါ ဘရင်ဒင်ဖီး ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးနဲ့ သူ စေ့စပ်တယ် ဆိုတာမျိုး ကို ဝန်ခံရေးသားချင်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ မကြာမကြာတော့ သူနဲ့ စေ့စပ် ထားတဲ့ အမျိုးသမီးကိုတော့ သူ့သူငယ်ချင်းအကြောင်း ပြောပြတတ်ပါ တယ်။ အထူးသဖြင့်ကတော့ သူနဲ့ စာအဆက်အသွယ် ရှိနေပုံအကြောင်း ပါပဲ။ ‘ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် ရှင့်သူငယ်ချင်းက မင်္ဂလာဆောင် မလာဖို့ သေချာ တာပေါ့’ လို့ ပြောရင်း၊ ‘ကျွန်မကတော့ ရှင့်သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးကို တွေ့ချင်တာ’ လို့ အမျိုးသမီးက ပြောပါတယ်။ ‘ကျုပ်အနေနဲ့က သူ့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးသလို မလုပ်ချင်ဘူး’ လို့ ဂျော့က ပြန်ပြောရင်း၊ ‘ကျုပ်ကို အထင်မမှားပါနဲ့၊ သူ လာကောင်းလာမှာပါ။ ကျုပ်ကတော့ အနည်းဆုံး သူ လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အနေနဲ့က ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်ပြီး အားငယ်စရာ ဖြစ်နေမှာ။ ကျုပ်ကိုတောင် အားကျနေမှာ။ အားလုံး အပေါ်မှာလည်း ကျေနပ်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီ မကျေနပ်မှုတွေကို ဖယ် ရှားပစ်ဖို့ အလားအလာကလည်း မရှိလေတော့ သူ့တစ်ကိုယ်တည်း ပြန် သွားရပေဦးမယ်။ တစ်ကိုယ်တည်း . . . တစ်ကိုယ်တည်းဆိုတာ ဘယ်လို ဆိုတာများ ခင်ဗျား သိရဲ့လား’ . . . ဂျော့က ပြောတဲ့အခါ အမျိုးသမီးက ‘ကျွန်မ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်တဲ့အကြောင်း သူ တစ် နည်းနည်းနဲ့ မသိနိုင်၊ မကြားနိုင်ပေဘူးလား’ လို့ ဆိုပါတယ်။ ‘ဒါကတော့

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကျုပ်အနေနဲ့ကလည်း တားမြစ်မထားနိုင်ပေဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ထည့်စဉ်းစားရင်ဖြင့် မကြား မသိဘူး ဆိုတာလည်း ဖြစ်နိုင် တာပဲ။ ‘ဂျော့ရယ်၊ ရှင့်မှာ အဲသလိုမျိုး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိနေရင် ဘယ်တော့မှ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းဖို့ မသင့်ဘူး ထင်တယ်။’ ‘ဟုတ်ပါ။ အဲသလိုဖြင့် ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ အပြစ်တင်စရာ ပေပဲ။ ခုမှတော့ မထူးတော့ပါဘူး။’ သူ၏ အနမ်းများအောက်၌ ခပ်မြန်မြန် အသက်ရှူလိုက် ရင်း (ဖရီဒါ က) မကျေမနပ် ဆိုပြန်သည်။ ‘အတူတူပဲပေါ့၊ ကျွန်မလည်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တယ်။’ သူကတော့ ဇာတ်ကြောင်းစုံ ပြောမပြုလို့ သူ့သူငယ်ချင်းတွင် နစ်နာသွားစရာ အကြောင်းမရှိဟု တွေးမိသည်။ ‘ကျုပ်ကတော့ ဒီလိုပဲ၊ သူ့အနေနဲ့ ကျုပ်ကို ကျုပ်အနေနဲ့ လက်ခံရမှာပေါ့ လို့ သူ့ကိုယ်သူ ပြောလိုက်မိတယ်။’ ‘သူ့အတွက် သင့်လျော်တဲ့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်တော့ ပုံပြောင်းမပစ်နိုင် ဘူး’

ဒီလိုနဲ့ပဲ ဂျော့ဟာ အဲဒီတနင်္ဂနွေနေ့ မနက်မှာ သူ့သူငယ်ချင်းဆီ ရေးတဲ့ စာရှည်ကြီးထဲမှာ သူ့ရဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း အကြောင်းကို ဒီလို ထည့်ရေးလိုက်ပါတယ်။ “ငါကတော့ အကောင်းဆုံး သတင်းတွေကို နောက်ဆုံးမှ ပေးဖို့ ချန်ထားတယ်ဟေ့။ ငါတော့ ဖရီဒါ ဘရင်ဒင်ဖီး ဆိုတဲ့ ကြေးရတတ် မိသားစုထဲက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း လိုက်တယ်။ သူတို့က မင်း ဒီက ထွက်သွားပြီးတဲ့ နောက်မှာမှ ဒီကိုလာပြီး အခြေချတာမို့ မင်းကတော့ဖြင့် သိလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး။ ငါ့အမျိုးသမီး အကြောင်း အသေးစိတ် နောက်ထပ် ရေးလိုက်ဦးမှာပါ။ ဒီနေ့အဖို့မတော့ ငါဟာ အလွန်ပျော်နေတယ် ဆိုတာသာ ရေးပါရစေ။ မင်းနဲ့ ငါ့ရဲ့ ဆက် ဆံရေးအကြားမှာ ပြောင်းလဲသွားတာ တစ်ခုကတော့၊ ခုအခါ မင်းရဲ့ သူငယ် ချင်း ငါဟာ သာမန်မိတ်ဆွေတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘဲ ပျော်ရွှင်နေတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာပဲ။ ငါ့အမျိုးသမီးကလည်း မင့်ကို နှုတ်ဆက်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

လိုက်ပါသတဲ့။ သူကလည်း မင်းလို လူပျိုကြီးဘဝ အရေးထားတဲ့ အမျိုးသား မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီကို ကိုယ်တိုင် စာရေးလိုက်ပါလိမ့်မယ်။ မင်းအနေနဲ့ ဒီကို ပြန်လာဖို့အတွက် စဉ်းစားစရာတွေ အများကြီးရှိတယ် ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲအတွက် မင်း ပြန်လာတယ် ဆိုရင် တခြားကိစ္စ အခက်အခဲတွေအတွက် ထွေလီကာလီ ရှင်းပြနေစရာ မလိုတော့ဘူး မဟုတ်လား။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းအတွက် သင့်သလိုသာ ကြည့်စီမံပါ။”

စာကို လက်ထဲမှာ ကိုင်ပြီး ထိုင်နေရင်း ဂျော့ဟာ ပြတင်းတံခါး ပေါက်ကို အတော်ကြာအောင် ကြည့်နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လမ်းပေါ်က ဖြတ်သွားတဲ့ အသိက လှမ်းပြီး နှုတ်ဆက်တာကိုတောင် အသိအမှတ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ ပြုံးလို့များတောင် မပြမိဘူး။

အဆုံးမတော့ ဂျော့ဟာ စာကို အင်္ကျီအိတ်ထောင်ထဲ ထည့်ပြီး သူ့အခန်းထဲက ထွက်၊ စင်္ကြံလမ်းကူးလေးကို ဖြတ်ပြီး သူ မဝင်တာ လ ချင့်အောင် ကြာနေပြီဖြစ်တဲ့ အဖေအခန်းဆီ လာခဲ့ပါတယ်။ တကယ်တော့ ရိုးရိုးအခြေအနေမှာ ဂျော့အနေနဲ့ သူ့အဖေကို တကူးတကန့် လာတွေ့စရာ အကြောင်း မရှိပါဘူး။ နေ့စဉ်လို သူတို့ သားအဖနှစ်ယောက်ဟာ အလုပ် မှာလည်း တွေ့နေကျ။ နေ့ခင်း ထမင်းစားတော့လည်း ကိုယ့်အကြိုက် ကိုယ် စား၊ ကိုယ့်ပိုက်ဆံ ကိုယ်ပေး ဆိုပေမဲ့ ပျော်ပွဲစားရုံ တစ်ခုထဲမှာ တစ်ချိန် တည်း စားနေကျ။ ညနေဘက်များ ဆိုရင်လည်း တကယ်လို့ ဂျော့တစ် ယောက် သူ့မိတ်ဆွေတွေဆီ ဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့အမျိုးသမီးဆီ ဖြစ်ဖြစ် မသွားတဲ့ အခါ များသောအားဖြင့် သားအဖ နှစ်ယောက်သား သတင်းစာကိုယ်စီနဲ့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သတင်းစာ ဖတ်ကြသေးတာ။

သူ့အဖေရဲ့ အခန်းဟာ ခုလို နေသာလှတဲ့ တစ်မနက်မှာတောင် မှောင်လွန်းလှလို့ ဂျော့က အတော်လေး အံ့အားသင့်မိတယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း က ကာထားတဲ့ အုတ်ရိုးအမြင့်ကြီးက အရိပ်ကလည်း ကျနေတာကိုး။ သူ့

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အဖေဟာ အခန်းထောင့်နားက ကွယ်လွန်သူ မိခင်ကြီးရဲ့ အမှတ်တရ ပစ္စည်းကလေးများ ထားတဲ့ ပြတင်းပေါက်နားမှာ ထိုင်နေတယ်။ မျက်စိက မှုန်ရှာတော့ သတင်းစာကို သူ မြင်လောက်တဲ့အထိ မျက်စိနား ကပ်ထားပြီး ဖတ်နေလေရဲ့။ စားပွဲပေါ်မှာတော့ များများစားစား စားထားပုံ မရတဲ့ သူ့မနက်စာ လက်ကျန်တွေ ရှိနေတယ်။

‘အား ဂျော့ . . . ’ သူ့အဖေက ထ လာပြီး နှုတ်ဆက်တယ်။ သူ့ကိုယ်ရုံအင်္ကျီထူကြီးက ပွင့်နေပြီး ရှေ့ဘက်က အစနစ်စက ဘေးရောက်နေတယ်။ (ဒါကိုကြည့်ပြီး) ဂျော့က ‘အဖေဟာ ခုထိ လူထွားကြီးပဲ’ လို့ သူ့ဘာသာ ပြောလိုက်မိတယ်။

‘ဒီထဲမှာ မှောင်လွန်းလှပါသကော’ လို့ ဂျော့က ပြောလိုက်ပါတယ်။
‘ဟုတ်ပါ၊ မှောင်ပါ’ လို့ သူ့အဖေက ဖြေတယ်။
‘ဒါနဲ့တောင် ပြတင်းပေါက်တွေ ပိတ်ထားသေးတယ်’
‘ငါ ဒီလိုပဲ ကြိုက်တယ်’

‘အင်း၊ အပြင်ဘက်မှာတော့ အတော်ကလေး နွေးသား’ လို့ ဂျော့က သူ့ရဲ့ စကားနောက်ဆက်ကို ပြောလိုက်ရင်း ဝင်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။ သူ့အဖေကလည်း သူ့ရဲ့ မနက်စာ စားကြွင်းစားကျန်တွေကို ကြောင်အိမ်ထဲ ထည့်သိမ်းလိုက်ပါတယ်။

‘ကျွန်တော့်မှာ ပြောစရာအကြောင်း ရှိလို့ပါ’ လို့ ဂျော့က သူ့အဖေရဲ့ လှုပ်ရှားပုံကို ကြည့်ရင်း စကား စ လိုက်ပါတယ်။ ‘ခုကလေးတင်ပဲ စိန့်ပီတာစဘာဂ် ကို ကျွန်တော့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းအကြောင်း စာရေးလိုက်တယ်’ လို့ ပြောရင်း အိတ်ထောင်ထဲက စာကို နည်းနည်းဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး အသာ ပြန်ထည့်ထားလိုက်ပါတယ်။

‘စိန့်ပီတာစဘာဂ် ကို . . . ’ သူ့အဖေက မေးလိုက်ပါတယ်။

‘သူငယ်ချင်းဆီကိုပါ၊ အဖေ သိပါတယ်’ လို့ ပြန်ဖြေရင်း ဂျော့က သူ့အဖေ မျက်လုံးများကို ကြည့်နေမိတယ်။ အလုပ်က ရုံးခန်းထဲမှာ ခြေ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဖရန့်(၈) ကာ(၉)ကာ၏ စာ

၇၇

ဆန့်ပြီး ရင်ဘတ်ပေါ် လက်တင်ထိုင်တတ်တဲ့ အဖေဟာ အခုနဲ့ မတူပါလား လို့လည်း တွေးကြည့်မိလိုက်ပါတယ်။

‘ဟုတ်ပါ။ သူငယ်ချင်းဆီကို . . . ’ သူ့အဖေက ထပ်ဆင့် မေးလိုက် ပြန်ပါတယ်။

‘အဖေ့ကိုလည်း ပြောဖူးသားပဲ။ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ စေ့စပ်တဲ့ အကြောင်း ဖြည်းဖြည်းမှ အသိပေးမယ်ဆိုတာ။ ဘာအကြောင်းထူးမှ ရှိလို့ ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဖေလည်း သိသားပဲ။ ဒီကောင်က ဘယ် လောက် ခက်တယ် ဆိုတာ။ ကျွန်တော် တွေးမိတာက၊ သူ့ဘာသာ နေတတ် တဲ့ အကျင့် ရှိပေမဲ့ ကျွန်တော် စေ့စပ်လိုက်တဲ့ အကြောင်းကို တစ်ယောက် ယောက် ဆီကတော့ ကြားမှာပဲ။ အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မတတ်နိုင် ဘူး။ ကျွန်တော့်ဆီက ကြားရမှာတော့ မဟုတ်ဘူး’

‘ဟုတ်ပြီ၊ အခု မင်း စိတ်ပြောင်းသွားပြန်ပြီလား . . . ’ ဟု သူ့အဖေက ပြန်မေးလိုက်ရင်း သတင်းစာတစ်ထပ်ကို ပြတင်းပေါက် အခြေက တန်းပေါ် တင်လိုက်ရင်း သတင်းစာပုံပေါ် သူ့မျက်မှန်ကို တင်ပြီး လက်နဲ့ ဖုံးထား လိုက်ပါတယ်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် စိတ်ပြောင်းသွားတယ်။ တကယ်လို့ သူဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ သူငယ်ချင်းအစစ် ဖြစ်ခဲ့ရင် ကျွန်တော့် ပျော်ရွှင်မှုကို သူလည်း ဝေမျှ ခံစားနိုင်ရမယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို အကြောင်းကြားဖို့ တုံ့ဆိုင်းမနေ တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ စာ မပို့လိုက်ရသေးခင် အဖေ့ကို လာပြီး အသိပေးတာပါ’

‘ဂျော့’ သူ့အဖေက သွားများ မရှိသော ပါးစပ်ကို ပြနေအောင် ဖွင့်လိုက်ရင်း ပြောပြန်သည်။ ‘ငါ ပြောတာများ နားထောင်စမ်းပါဦး။ မင်း ငါ့ဆီလာတာ ဒီကိစ္စကို တိုင်ပင်ချင်လို့ မဟုတ်လား။ ဒီအတွက်တော့ဖြင့် မင်းကို အမှတ်ပေးပါတယ်၊ ယုံပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီဟာက ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူး။ တကယ်လို့ မင်းက ဖြစ်ကြောင်းရယ် ကုန်စင်ကို အမှန်အတိုင်း မပြောပြသရွေ့ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာထက်တောင် ပိုဆိုးသေးတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

၇၈

မြင့်သန်း

ပတ်သက်လို့လည်း ဒီနေရာမှာ ငါ အစပြန်ဖော် မနေချင်ဘူး။ မင်းရဲ့အမေ တိမ်းပါးသွားကတည်းက မဖြစ်သင့်တာတချို့ ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ဒီပြဿနာ တွေ အချိန်တန်ရင် ပေါ်လာမှာပါ။ အချိန်တန်ရင် ဆိုတာကလည်း မျှော်လင့် ထားတာထက် စောမှာပါ။ လုပ်ငန်းမှာဆိုရင် ငါနဲ့ မပတ်သက်တော့ဘူး။ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းအနေနဲ့က မပတ်သက်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ ငါက မပတ် သက် နိုင်တော့လို့။ ငါက သန်သန်စွမ်းစွမ်း မဟုတ်တော့ဘူး။ သတိကလည်း သိပ်မကောင်းတော့ဘူး။ အသေးအမွှား ကိစ္စတွေကိုလည်း ငါ လိုက်မကြည့် နိုင်တော့ဘူး။ ဒီလို ဖြစ်ရတာကလည်း ပထမအနေနဲ့ကတော့ သဘာဝတရား ကြောင့် ပဲပေါ့။ ဒုတိယအချက်ကတော့ မင်းအမေ မျက်ကွယ်ပြုသွားတာဟာ မင်းထက် ငါက အများကြီး ထိခိုက်နေတယ်။ ထားပါတော့ကွာ၊ ခု ဒီစာ ကိစ္စ ပြောကြရအောင်။ ငါ မင်းကို တောင်းပန်ပါရစေ ဂျော့။ ငါ့ကို မညာ စမ်းပါနဲ့၊ ပဟေဠိဆန်နေလွန်းလို့ပါ။ ငါ့ကို မညာစမ်းပါနဲ့၊ တကယ်ပဲ စိန်ပီတာစဘာဂ်မြို့မှာ မင်းသူငယ်ချင်းဆိုတာ ရှိသလား’

ဂျော့ဟာ မကျေမနပ်နဲ့ ထိုင်ရာက ထ လိုက်ပါတယ်။ ‘ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်း မပူပါနဲ့၊ သူငယ်ချင်း အယောက်တစ်ထောင်က ကျွန်တော့်အဖေ နေရာကို မယူနိုင်ကြပါဘူး။ ကျွန်တော် ဘာတွေးမိတယ် ဆိုတာ သိရဲ့လား။ အဖေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုမစိုက်ဘူး။ အသက်က ဂရုစိုက်ရမယ့်အရွယ် ရောက်နေပြီ။ လုပ်ငန်းကို ကျွန်တော်တစ်ယောက် တည်း မလုပ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ အဖေ ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ တကယ်လို့ ဒီလုပ်ငန်းကြောင့် အဖေ ကျန်းမာရေး ထိခိုက်သပါ့ဆိုရင် မနက်ဖြန်ကျ အလုပ်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်မယ်။ ဒီလိုတော့လည်း မလုပ်ပါဘူး။ အဖေရဲ့ နေ့တစ်ခု ကိစ္စတွေ ပြောင်းပစ်ရမယ်။ လုံးဝကို ပြောင်းပစ်ရမယ်။ ခုကြည့်၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ အလင်းရောင်ရပြီး စိုစိုပြည်ပြည် ဖြစ်နေပါရဲ့။ ဒီမှာ မှောင် မှောင် မည်းမည်းထဲ လာထိုင်နေတယ်။ အစာစားတော့လည်း အာဟာရ ဖြစ်အောင် မစားဘဲ ဖြစ်သလို စားတယ်။ လေကောင်းလေသန့်ရရင် အဖေ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဖရန်(၈) ကာ(၈)ကာ၏ စာ

၇၉

အတွက် အများကြီး အကျိုးရှိနိုင်ပေမဲ့ အဖေက ပြတင်းပေါက် ပိတ်ထား တယ်။ မဟုတ်သေးဘူး အဖေ၊ ဆရာဝန် လာကြည့်ခိုင်းပြီး သူ့ ညွှန်ကြား ချက် ယူရမယ်။ ကျွန်တော်တို့ အခန်းပြောင်းကြရမယ်။ အဖေက ကျွန်တော့် အခန်းယူ၊ ကျွန်တော်က ဒီအခန်းကို ပြောင်းလာမယ်။ အဖေ ဘာမှ စိတ် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရဘူး။ အဖေပစ္စည်းတွေ အားလုံး ပြောင်းပေးမယ်။ ဒါတွေ လုပ်ဖို့ အချိန်ရှိပါတယ်။ ခု ခုတင်ပေါ် ပြန် ခဏ လှဲနေလိုက်၊ အဖေ အနားရဖို့ လိုတယ်။ လာ၊ အဖေအဝတ်အစားတွေ လဲပစ်ရအောင်။ ကျွန်တော် ကူပါမယ်။ ကျွန်တော် လုပ်နိုင် ကိုင်နိုင်တာ အဖေ တွေ့မှာပါ။ လောလောဆယ် အရှေ့ဘက်က အခန်း သွားချင်ရင် ကျွန်တော့် ခုတင်ပေါ် သွားလှဲနေချည်။ ဒါက လုပ်သင့်တဲ့ အလုပ်တစ်ခု မဟုတ်လား’

ဂျော့က သူ့အဖေ အနားကပ်ပြီး ရပ်လိုက်ပါတယ်။ ဆံပင် ဖွေးဖွေး ဖြူနေတဲ့ သူ့အဖေရဲ့ ခေါင်းဟာ ရင်ဘတ်ပေါ် ကျရောက်လာပါတယ်။

‘ဂျော့’ အဖေက လှုပ်ရှားခြင်း မရှိဘဲ ဖြည်းဖြည်းညင်းညင်းနဲ့ ခေါ် လိုက်ပါတယ်။

ဂျော့ဟာ ချက်ချင်းပဲ သူ့အဖေ ဘေးနား ထိုင်ချလိုက်ပါတယ်။ သူ့အဖေရဲ့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေတဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ၊ အဖေရဲ့ မျက်လုံးအိမ်ထောင့်တွေမှာ ကြီးမားလှတဲ့ သူငယ်အိမ်ကြီးများနဲ့ သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေတာ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

‘မင်းမှာ စိန့်ပီတာစဘာဂ်က သူငယ်ချင်းဆိုတာ တကယ် မရှိဘူး မဟုတ်လား၊ မင်း အမြဲလိုပဲ ငါ့ကို နောက်နေကျ မဟုတ်လား။ မင်းမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နေရာအနှံ့မှာ သူငယ်ချင်း ရှိနိုင်မှာတုံး။ ငါတော့ ယုံကို မယုံဘူး’

‘နည်းနည်းလောက် ပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး အဖေရာ’ ဂျော့ က သူ့အဖေကို ကုလားထိုင်မှ ပွေ့ထူလိုက်ပြီး ညဝတ်အင်္ကျီရှည်ကို ချွတ် လိုက်တုန်း သူ့အဖေဟာ အင်အားချည့်နဲ့စွာနဲ့ ရပ်နေရှာပါတယ်။ ‘လွန်ခဲ့တဲ့

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သုံးနှစ်လောက်က ကျွန်တော်ရဲ့ အဲဒီသူငယ်ချင်း အလည်လာသေးတယ်လေ။ အဖေ သူ့ကို သိပ်သဘောမကျဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် မှတ်မိနေပါသေးတယ်။ အနည်းဆုံး နှစ်ခါလောက်ရှိမယ် ထင်တယ်။ အဖေက သူ့အကြောင်း မေးတော့ သူ ဒီမလာဘူးလို့ ကျွန်တော် လိမ်ပြောခဲ့ရဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူက ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာလေ။ အဖေအနေနဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းအပေါ် သဘောမကျဘူးဆိုတာ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ လက်ခံ နားလည်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကလည်း ခပ်ဆန်းဆန်းရယ်။ နောက်ပိုင်းမတော့ အဖေနဲ့သူ ပလဲနံပ သင့်သွားကြပြန်ရောလေ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် အတော် သဘောကျ ဂုဏ်ယူမိပါရဲ့။ အဖေက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ သူပြောတာ နားထောင်ပြီး ပြန်ပျက်မေးခွန်းများ ထုတ်လို့၊ ပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး၊ မှတ်မိလာမှာပါ။ သူက ရုရှတော်လှန်ရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ အံ့ဩစရာ အကြောင်းတွေကို ပြောပြလေ့ ရှိတယ်လေ။ ဥပမာ ပြောရရင် ကီရပ်ကို သူ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားတုန်းက ခင်ကြီးတစ်ပါးက သူ့လက်ဖဝါးပေါ်မှာ ကားစင်တိုင်ပုံ ခွဲပြီး သွေးသံတရဲရဲနဲ့ ပရိသတ်ကို ဝရန်တာတစ်ခုမှာ ရပ် တရားဟောတဲ့ အကြောင်းလေ။ အဖေကိုယ်တိုင် ဒီအကြောင်း တစ်ခါ နှစ်ခါ ပြန်ပြောဖူးပါတယ်’

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ဂျော့ဟာ သူ့အဖေကို ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ပြန်ချလိုက်ရင်း လင်နင်သား အတွင်းခံ ဘောင်းဘီပေါ်မှာ ဝတ်ထားတဲ့ သိုးမွေးဘောင်းဘီနဲ့ ခြေစွပ်တွေကို ချွတ်လိုက်ပါတယ်။ သူ့အဖေရဲ့ အတွင်းခံ အဝတ်တွေ သန့်သန့်ပြန်ပြန် မရှိတာကို တွေ့ရတဲ့အခါ ဂျော့ဟာ သူ့ကိုယ်သူ ခွင့်မလွှတ်နိုင် ဖြစ်သွားပါတယ်။ တကယ်တော့ သူ့အဖေ အဝတ် မှန်မှန် လဲဝတ်ဖို့က သူ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်။ ခုချိန်ထိက သူနဲ့ သူ့အမျိုးသမီး အနေနဲ့က သူ့အဖေ ရှေ့ရေခဲနဲ့ ပတ်သက်လို့ သေသေချာချာ ပြောဆိုထားကြတာ မရှိသေးဘူး။ သူတို့အနေနဲ့ ထင်နေကြတာကတော့ သူ့အဖေဟာ သူ့အခန်းဟောင်းမှာပဲ ဆက်နေလိမ့်မယ် ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခု အခြေအနေအရ သူ

ရာပြည့်စာအုပ်ထုတ်

အိမ်ရာသစ် ထူထောင်ရင် အဖေကို ခေါ်သွားရလိမ့်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ တကယ်လို့ ထပ်စဉ်းစားကြည့်မယ် ဆိုရင်တော့ သူ့အဖေကို သူ စောင့်ရှောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တာဟာ နောက်များတောင် ကျနေတော့သလို ပါပဲ။

သူ့အဖေကို ခုတင်ပေါ် ပွေ့ချီတင်လိုက်ပါတယ်။ ခုတင်ဘက်ကို တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်းလောက် လှမ်းလိုက်တုန်း သူ့အဖေဟာ အင်္ကျီထဲက (အိတ်ထောင်) နာရီကြိုးနဲ့ ဆော့နေတယ်လို့ ဂျော့က ရိပ်မိလိုက်ပါတယ်။ သူ့အဖေက နာရီကြိုးကို အသေအချာ ဆုပ်ကိုင်ထားလေတော့ ဂျော့ဟာ သူ့အဖေကို အိပ်ရာပေါ် ချက်ချင်း ချလိုက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး။

အိပ်ရာပေါ် ရောက်သွားတဲ့ အခါမှာတော့ အားလုံး အဆင်ပြေသွားပါတယ်။ ဂျော့ အဖေဟာ သူ့ကိုယ်သူ စောင်လုံအောင် ခြုံလိုက်ရင်း စောင်အပို တစ်ထည်ကို သူ့ပခုံးပေါ် တင်ထားလိုက်ပါတယ်။ ဂျော့ကို ခပ်စိန်းစိန်း ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

‘ကိုင်း အဖေ သူ့ကို သတိရပြီ မဟုတ်လား’ လို့ ဂျော့က ပြောလိုက်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြီး အားပေးလိုက်ပါတယ်။

‘ငါ့ တစ်ကိုယ်လုံး လုံရဲ့လားဟေ့’ သူ့အဖေဟာ သူ့ခြေထောက်တွေကို စောင်နဲ့ လုံအောင် ခြုံမိ မမိ မသိသလိုနဲ့ မေးလိုက်ပါတယ်။

‘ကြည့်၊ အဖေ အိပ်ရာထဲ နေရတာ ကြိုက်ပါတယ်’ လို့ ပြောရင်း ဂျော့က သူ့အဖေ ပတ်ပတ်လည်က အိပ်ရာခင်းကို အကျအနဖြစ်အောင် မွေ့ရာအောက် ထည့်လိုက်ပါတယ်။

‘ငါ့တစ်ကိုယ်လုံး လုံရဲ့လားဟေ့’ အဖေက နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် မေးလိုက်ရင်း အဖြေကို စိတ်ဝင်တစားနဲ့ စောင့်နေပါတယ်။

‘မပူပါနဲ့၊ အဖေ့တစ်ကိုယ်လုံး လုံပါတယ်’

‘မဟုတ်သေးဘူး၊ ငါ မလုံသေးဘူး’ ဂျော့အဖေက အော်ဟစ်လိုက်ရင်း ခြုံထားတဲ့ စောင်တွေကို တအား ကန်ထုတ်လိုက်တာ စောင်တွေဟာ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အိပ်ရာပေါ်မှာ ပလူပျံသွားပါတော့တယ်။ ပြီးတော့ လက်တစ်ဖက်က မျက်နှာကြက်ကို ထောက်ထားလိုက်ရင်း အိပ်ရာပေါ် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပါတယ်။ ‘မင်း ငါ့ကို ဖုံးထားချင်တယ် မဟုတ်လား၊ အလကားအကောင်၊ ငါ သိပါတယ်၊ မင်း ငါ့ကို ဖုံးထားချင်တယ် ဆိုတာ။ ငါ့မှာ အားရှိပါသေးတယ်၊ မင့်သူငယ်ချင်းကို ငါ သိတာပေါ့၊ ငါ့သားတစ်ယောက်လိုပါ။ ဒါကြောင့်လည်း မင်းက တောက်လျှောက် မလိုတမာ ဖြစ်နေခဲ့တာပေါ့။ သူ့အတွက် ငါ ဝမ်းမနည်းခဲ့ဘူးလို့များ မင်း ထင်သလား။ ဒါ့ကြောင့်လည်း အလုပ်ကျရင် မင်းဘာသာ အခန်းတံခါး ပိတ်ပြီး ရုရှပြည်ကို မဟုတ်က ဟုတ်က စာတွေ ရေးနေတာ မဟုတ်လား။ (အလုပ်သမားတွေ ကတော့) တို့ဆရာ အလုပ်များနေလေရဲ့လို့ ထင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အဖို့ ကံကောင်းတာက ငါ့သားအကြောင်း သိဖို့ ငါ့ကို ဘယ်သူကမှ ဆရာလုပ်ဖို့ မလိုတာဘဲ။ မင်းကတော့ ထင်မယ်။ ဒီကောင့်ကို မှောက်လိုမှောက်၊ လှန်လိုလှန် ငါ လုပ်ချင်သလို လုပ်လို့ရတယ် လို့။ ဒီလို သူငယ်ချင်းကို ပိုင်လှပြီလို့ ထင်တဲ့ အခါကျမှပဲ ကျုပ်သားတော်မောင်က မိန်းမယူဖို့ ဆုံးဖြတ်သတဲ့ . . .’

ဂျော့ကတော့ ထမင်းလုံး တစ္ဆေခြောက်သလို ဖြစ်နေတဲ့ သူ့အဖေကို ကြည့်နေလေရဲ့။ အဖေဟာ ချက်ချင်းပဲ စိန့်ပီတာစဘုဂ်က သူငယ်ချင်းကို ရင်းရင်းနှီးနှီး သိနေလေရဲ့။ ရင်ထဲ အသည်းထဲက ခံစားနေရနေလေရဲ့။ ဂျော့ရဲ့ မျက်စိထဲမှာတော့ ရုရှနိုင်ငံကြီးရဲ့ ကျယ်ဝန်းလှတဲ့ အတွင်းမှာ ပျောက်ဆုံးနေရှာတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း၊ အေးဓားပြ အတိုက်ခံရလို့ ဘာမျှ မကျန်တော့တဲ့ ကုန်လှောင်ရုံ တံခါးဝက သူ့သူငယ်ချင်း၊ ဖျက်ဆီးခံထားရတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေ၊ ဆိုင်ခုံတွေ စတဲ့ နောက်ခံကားတွေ ရှေ့က ယဲ့ယဲ့ ကလေးပဲ ကျန်တော့တဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းကို မြင်ယောင်လို့သာ နေမိပါတယ်။ ဘာလို့များ ဒီလောက် အဝေးကြီး သွားနေရတာလဲ။

‘ငါ့ကို ဂရုစိုက်စမ်း’ အဖေက ဂျော့ကို အော်လိုက်ပါတယ်။ ဂျော့ဟာ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ သူ့အဖေ ခုတင်ဘက်ကို ပြေးသွားလိုက်ပေမဲ့ တစ်
ဝက် တစ်ပျက်မှာ ရပ်လိုက်ပါတယ်။

‘မင်း အနှောင့်အယှက်မရှိ ပျော်ချင်တော့ မင်းရဲ့ အမေကိုလည်း
မေ့မစ်ရတယ်။ မင်းသူငယ်ချင်း အပေါ်လည်း သစ္စာမဲ့ရတယ်။ မင်းအဖေ
ကိုလည်း အိပ်ရာထဲမှာ မလှုပ်နိုင်အောင်၊ မရှားနိုင်အောင် ညှပ်ထားတယ်။
ဟေ့ မင်းအဖေ လှုပ်နိုင် ရှားနိုင်ရဲ့လား’ လို့ ပြောပြန်ရင်း ဘာအထောက်အကူ
မှ မပါဘဲ အဖေက ထ ရပ်လိုက်ပါတယ်။ ငါသိပါတယ် ဆိုတဲ့ အကြည့်ဟာ
သူ့မျက်လုံးတွေမှာ တောက်လောင်နေတယ်။

ဂျော့ဟာ သူ့အဖေနဲ့ ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင် အခန်းထောင့်မှာ
သွားရပ်နေလိုက်တယ်။ အတော်ကြာကြာ ကတည်းက ဂျော့ဟာ ရုတ်တရက်
အငိုက်မမိလေအောင်၊ အရာရာကို လွတ်ကွက်မရှိအောင် အပေါ်က၊
အနောက်က . . . စသည်ဖြင့် သတိ ဝီရိယထားပြီး ကြည့်ရပေမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်
ထားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ခုလေးတင်ပဲ အတော်ကြာအောင် မေ့လျော့ထားခဲ့မိတဲ့
အဲဒီ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သွားသတိရလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အပ်နဖားက
အပ်ချည် ကြိုးများ ကျွတ်ထွက်သွားသလို ပါပဲ။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို
သူ မေ့သွားပြန်လေရဲ့။

‘မင့်သူငယ်ချင်းကတော့ သစ္စာအဖောက် မခံရရှာပါဘူး’ လို့ အော်
ပြောလိုက်ရင်း အဖေဟာ လက်ညှိုးတထောင်ထောင်နဲ့ ‘ငါက ဟောဒီ
နေရာကနေ သူ့ကိုယ်စားလှယ် လုပ်နေခဲ့တာပဲ’ လို့ ဆိုပြန်ပါတယ်။

‘ခင်ဗျားဟာ လူပြက်ပဲ’ ဂျော့ဟာ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းမထားနိုင်တော့
ဘဲ အော်ဟစ်လိုက်ပါတယ်။ မှားမှန်းသိလိုက်လို့ သူ့လျှာကို သူ ထိန်းပေမဲ့
နောက်ကျသွားခဲ့တာကြောင့် သွားက လျှာကို ကိုက်မိလိုက်တော့ နှစ်ဆ
လောက် နာသွားတာပေါ့။

‘ဟုတ်ပဲ၊ ငါက ပြက်လုံးထုတ်နေခဲ့တာ။ ပြက်လုံးလေ၊ ဒီစကား
ကတော့ မှန်ပဲ။ မင်းအဖေ မုဆိုးဖိုကြီးအတွက် ဒီထက်ပိုလို့ ဘာများ စိတ်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ချမ်းသာစရာ ရှိသေးလို့တုံး။ ငါ့သားတစ်ယောက် အနေနဲ့ အသက်ရှင်ပြီး ဖြေနိုင်သေးသပါ့ဆိုရင် ငါ့ကို ဖြေစမ်းပါဦး။ သစ္စာမရှိလှတဲ့ အလုပ်သမား တွေရဲ့ စော်ကားမော်ကား ခံနေရတဲ့ အလုပ်ရုံရဲ့ နောက်ဘက် အခန်းကလေး ထဲက ဇရာထောင်းခံနေရတဲ့ (ငါ့လို) အဘိုးကြီး တစ်ယောက်အတွက် ဘာ များ ရှိသေးလို့တုံး။ ငါ့သားဆိုတဲ့ အကောင်ကလည်း ငါ စီမံပြောဆိုထားတဲ့ စီးပွားရေး ကိစ္စတွေကို အပြီးသတ်လောက် လုပ်ကိုင်ရတာနဲ့ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်နေတော့တာကိုး။ အဖေ ရှေ့မှာတော့ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီး လူကောင်း မျက်နှာဖုံးကို စွပ်ပြီး (တကယ်တော့) အသာကလေး လစ်ပြေး ချင်တာကိုး။ ငါက မွေးထားတဲ့ သားတစ်ယောက်ကို ငါက မချစ်ဘူးများ မင်း ထင်နေသလား’

ဟော အဖေဟော ရှေ့ကို ငိုက်ကျလာတော့မယ်လို့ ဂျော့ ထင်လိုက် မိပါတယ်။ တကယ်လို့ လဲပြိုကျသွားရင် ဘယ်နှဲ့လုပ်မတုံး။ ဂျော့ ခေါင်း ထဲမှာ အသံမျိုးစုံ ညံနေပါတော့တယ်။

သူ့အဖေဟော ရှေ့ကို ငိုက်ကျလာပေမဲ့ လဲပြိုမသွားပါဘူး။ ဂျော့ ကလည်း ကူညီမယ့်ပုံ မပေါ်လေတော့ သူ့အဖေဟော (သူ့ဘာသာ) ပြန်ပြီး တည့်မတ်လိုက်ပါတယ်။

‘မင်း အကူအညီ မလိုပါဘူးကွာ။ မင်းဘာသာ နေမြဲသာ နေစမ်းပါ။ ငါ့အနားကို မင်း လာရဲမယ်လို့ မင်း ထင်တယ် မဟုတ်လား။ မင်း မလာရဲ တာက မင်းကိုယ်တိုင်ကမှ မလာချင်ပဲ။ မင်းကိုယ်မင်းလည်း သိပ်အထင် မကြီးစမ်းပါနဲ့။ တကယ်တမ်းကျတော့ ငါက ပိုသန်စွမ်းပါသေး သကော။ ငါ့ဘာသာဆိုရင်တော့ ကျလောက်ပြီပေါ့။ မင်းရဲ့အမေက သူ့ရဲ့ခွန်အား တွေ ထားခဲ့လေတော့ ငါ့အနေနဲ့က မင်းရဲ့သူငယ်ချင်းနဲ့ အဆက်အသွယ် ဖြစ်နေရတာပေါ့။ မင်း ဆက်ဆံနေသူတွေဟာ ခု ငါ့အိပ်ထောင်ထဲမှာပါ ကွာ’

အဖေဟော ညဝတ်အင်္ကျီထဲမှာတောင် အိတ်ထောင်တွေ တပ်ထား
ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ပါပကောလို့ ဂျော့က တွေးလိုက်မိပြန်ပါတယ်။ ဒီတစ်ချက်တည်းနဲ့ အဖေ့ကို လူသူလေးပါး ရယ်စရာဖြစ်အောင် လုပ်ပစ်နိုင်တယ် လို့ တွေးမိလိုက်မေတဲ့ ခဏပါပဲ။ ဂျော့ဟာ အမြဲလိုပဲ အရာရာကို မေ့လျော့တတ်လေ့ ရှိပါတယ်။

‘မင့် သတို့သမီးနဲ့မင်း လက်ချင်းတွဲလို့ ငါ့ဆီများ လာခဲ့စမ်းပါ။ မင်းလက်ထဲက ငါ ဖယ်ပြပါမယ်။ မင်း စောင့်သာ ကြည့်ပေတော့’

ဂျော့ဟာ မယုံကြည်လှတဲ့ မျက်နှာပေးမျိုး လုပ်လိုက်ပါတယ်။ သူ့အဖေကတော့ ငါ မှန်တာကို ပြောတာဟေ့ ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ဂျော့ ရှိတဲ့ အခန်းထောင့်ဘက်ကို လှည့်ပြီး အသာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါတယ်။

‘ဒီကနေ့ မင်းက ငါ့ကို အတော်ကလေး ရယ်ရအောင် လုပ်နိုင်သား။ ငါ့ဆီ လာပြီး မင်းရဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းအကြောင်း မင့်သူငယ်ချင်းဆီကို စာရေးရလေမလားလို့ မေးတယ်။ မင့်သူငယ်ချင်းက သိပြီးပြီကွယ် ငတုံးရဲ့ သူက သိပြီးပြီ။ ငါက သူ့ဆီ စာရေးနေတာ။ ဒီလိုလေ၊ မင်းက ငါ့မှာရှိတဲ့ စာရေးကိရိယာတွေကို သိမ်းဖို့ မေ့နေခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်လည်း မင်းသူငယ်ချင်းဟာ ဒီကို မလာတာ ကြာနေတော့တာပေါ့။ သူက မင်း သိတာထက် အဆတစ်ရာလောက် ပိုတောင် သိသေး။ မင်းရဲ့ စာတွေကို မဖတ်ဘဲ သူ့ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး၊ ငါရေးတဲ့ စာတွေကို ဖတ်ဖို့ ညာဘက်လက်နဲ့ ကိုင်ထားတာ’

အဖေဟာ စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောရင်း သူ့လက်ကို ခေါင်းပေါ်မှာ ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပါတယ်။ ‘သူက အဆတစ်ထောင်လောက် ပိုတောင် သိသေး’ လို့လည်း အော်ပြောလိုက်ပြန်ပါတယ်။

‘အဆတစ်သောင်းလောက်. . . .’ လို့ ပြောပြီး ဂျော့က သူ့အဖေကို သရော်မယ် လုပ်မိပေမဲ့ တကယ်တမ်း ပြောလိုက်တဲ့ အခါမှာတော့ တကယ်ကို တလေးတစား ပြောသလို ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။

‘ခုလို မေးခွန်းမျိုးတွေ မင်းဆီက ထွက်လာအောင် ငါ နှစ်ပေါင်း

ရာပြည့်စာအုပ်ထုတ်

အတော်ကြာ စောင့်ခဲ့ပါသကော။ ငါက အရာရာကို ဂရုတစိုက် ရှိနေတယ် လို့များ မင်း ထင်နေသလား။ ငါက သတင်းစာတွေကို ဖတ်နေတယ်များ မင်း ထင်နေသလား။ ဟောဒီမှာကြည့်’ လို့ ပြောရင်း သူ့အိပ်ရာထဲက သတင်းစာကို ဂျော့ဆီ ပစ်လိုက်ပါတယ်။ ဂျော့ ဘယ်လိုမှ အမျိုးအမည် မသိတဲ့ သတင်းစာတစ်စောင်။

‘မင်းဟာ ရင့်ကျက်တဲ့ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်ဖို့ ဘယ်လောက် ကြာကြာများ နှောင့်နှေးနေခဲ့သတုံး။ ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းတဲ့ နေ့ရက်တစ်ခု ရောက်လာမှာ မကြည့်နိုင်လို့ မင့်အမေဟာ သေပေးခဲ့ရတယ်။ မင်းသူငယ် ချင်း ဆိုရင်လည်း ရုရှပြည်သွားပြီး ချွတ်ခြံကျနေရတာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ် တာ ကာလအတွင်းမှာတော့ အသုံးမကျ ဝမ်းမဝတဲ့ ဘဝ ရောက်နေခဲ့တာ။ ငါကတော့ ဘယ်လို အခြေအနေဆိုတာ မင်း အမြင်ပဲ။ မင်းမှာ မျက်စိရှိလို့ မြင်နိုင်သပါ့ ဆိုရင်ပေါ့’

‘အင်း (အဖေက) ကျွန်တော့်အပေါ် အကွက်ချောင်းနေခဲ့တာပေါ့ လေ’ ဂျော့က ပြန်အော်လိုက်ပါတယ်။

အဖေက ဂျော့ကို သနားသံနဲ့ ပြန်ပြောလိုက်တာက ‘မင်း စောစောက ပြောဖို့ကောင်းတာ၊ ခုတော့မှ ဘာမှ ပြောစရာ မလိုတော့ဘူး’ ပြီးတော့ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ဆက်ပြောလိုက်တာကတော့ ဒီလိုပါ။ ‘ကိုင်း အခုတော့ မင်း သိပြီ မဟုတ်လား။ မင်းက လွဲလို့ လောကကြီးမှာ ဘာတွေရှိတယ် ဆိုတာ။ ခုထိတော့ မင်းက လွဲလို့ ဘာမှ မသိဘူး။ မင်းဟာ ကောင်းတာ ဆိုးတာ နားလည်တဲ့သူမျိုး မဟုတ်ပေဘူး။ အမှန်ပြောရရင် မင်းဟာ မကောင်းမှု လွှမ်းခြုံထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ဒါကြောင့် မင်းကို သိစေချင် တာက ငါက မင်းကို ရေနစ်သေစေလို့ စီရင်ချက် ချလိုက်တယ်’

ဂျော့ဟာ အခန်းထဲက ပြေးထွက်သွားမိပါတယ်။ သူ့အဖေရဲ့ အိပ် ရာပေါ်မှာ လဲပြီသွားသံ ခပ်အုပ်အုပ်ကိုတော့ ပြေးရင်း နားထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ် လို့သာ နေပါတယ်။ လှေကားထစ်တွေကနေ တအားမြန်မြန်ကြီး ပြေးဆင်း

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သွားတဲ့အခါ အောက်ကနေ တက်လာတဲ့ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့ အမျိုးသမီးကို ဝင်တိုးမိသွားပါသေးတယ်။ အမျိုးသမီးက ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ ဘုရားသခင် တ လိုက်ရင်း သူ့မျက်နှာကိုသူ ကိုအက်ပရွန်နဲ့ အုပ်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာတော့ ဂျော့ဟာ အနားမှာတောင် မရှိတော့ပါဘူး။ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးက ပြေးထွက်၊ လမ်းမကိုကျော်၊ (ဒီလိုနဲ့ ဂျော့ဟာ) ရေစပ်ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ (တံတားရဲ့) လက်ရန်းကို သူ ကိုင်ထားလိုက်ပုံက အစာငတ်နေတဲ့ လူက အစာကို အငမ်းမရ ကိုင်ထားသလိုပါ။ ငယ်ငယ်တုန်းက သူ့မိဘတွေက သူ့ကို ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဘားကျွမ်းသမားလေး တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဂုဏ်ယူစဉ်ကလို့ပဲ။ သူက လက်ကိုင်တန်းကို ကိုင်ထားပြီး အခြားတစ်ဖက်ကို လွဲခဲ့လိုက်ပါတယ်။ တံတားလက်ကိုင်ကို လက်အန်သေလုနီးပါး တွဲလဲခိုထားရင်း သံတန်းတွေကြားက လှမ်းကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ဖြတ်သွားတဲ့ ဘတ်စ်ကားတစ်စင်းရဲ့ စက်သံဟာ သူ ရေထဲပြုတ်ကျသွားတဲ့ အသံကို လွှမ်းမိုးထားလိမ့်မယ်လို့ သူ သိလိုက်ပါတယ်။ ‘အဖေနဲ့ အမေတို့ကို ကျွန်တော် အမြဲ ချစ်နေခဲ့တာပါ’ လို့ ညင်းညင်းသာသာ ရေရွတ်လိုက်ရင်း သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို လွှတ်ချလိုက်ပါတော့တယ်။

အဲဒီတုန်းက တံတားပေါ်မှာ ယာဉ်ရထားတွေ အဆက်မပြတ် သွားနေကြလေရဲ့။

“ပီရင်ချက်” အရေးအသားနှင့် ပတ်သက်၍

[ဤရှင်းလင်းပြဆိုချက်များမှာ ကာ(ဖ)ကာနှင့် ပတ်သက်သော ပညာရှင် အများတို့၏ လေ့လာချက်များကို အခြေခံ၍ ဆွေးနွေးထားသည် ဖြစ်သော်လည်း အဓိက အနေဖြင့် စာအုပ်သုံးအုပ်တွင် အခြေခံပါသည်။ ပထမ စာအုပ်မှာ ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားများကို ပြန်လည် သင်ကြားပြသရာတွင် လက်ကိုင်ထားရသည့် Approaches to Teaching Kafka's Short Fiction ဖြစ်ပါသည်။ ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသား လေ့လာသူများကို သင်ကြားရာတွင် အရေးပါသော အချက်များကို တက္ကသိုလ် အသီးသီးမှ ပညာရှင်များက နှီးနှောသည့် အနေဖြင့် ရေးသားထားသော စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ရာ၊ ဆရာများအဖို့ သာမက ဆက်လက်လေ့လာလိုသူများ ဖတ်ရှုသင့်သော စာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။ ဒုတိယစာအုပ်မှာ ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားများနှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်းလင်းဖွင့်ဆိုရာတွင် နိုင်နင်းလှသော ဖလော်ရေး၏ Explain to me Some Stories of Kafka စာအုပ်မှ ဖြစ်ပါသည်။ ဖလော်ရေးမှာ ဤစာအုပ် အပါအဝင် ကာ(ဖ)ကာနှင့် ပတ်သက်သော စာအုပ် အများအပြား ရေးသားခဲ့ပြီး၊ တည်းဖြတ်မှုများလည်း ပြုခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်နှင့် လုပ်နိုင်ခြင်း (ရေးသားနိုင်သည့် စွမ်းရည်) တို့မှာ စဉ်းငယ်မျှ သံသယဖြစ်ရန် မလိုပါ။ အခြားတစ်အုပ်မှာ ဟားဗတ်မှ ကထိက ရှုအား၏ The Way of Oblivion အမည်ရှိ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဖရန့်(ဖ) ကာ(ဖ)ကာ၏ စာ

စာအုပ်ဖြစ်၏။ ၎င်းစာအုပ်မှာ စာပေအရေးအသားများကို နှိုင်းယှဉ်
လေ့လာသူတိုင်း နမူနာ ယူရသော စာအုပ်ဖြစ်ပြီး၊ ဟေရာကလိုက်
တပ်စနှင့် ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားများကို နှိုင်းယှဉ်ပြထားသည့်
စာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။ ဝေဖန်ရေးကို စိတ်ပါသူတိုင်း နမူနာယူရမည့်
သို့မဟုတ် လက်ကိုင်ထားရမည့် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ပါသည်။
အထောက်အကူပြု အခြားသော စာအုပ်များကို ဤအရေးအသား၏
အဆုံး၌ စာရင်း ပေးထားခဲ့ပါမည်။ |

(၁)

ကာ(ဖ)ကာ အသက်ရှင်စဉ်က ရင်းနှီးခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး၊ ကာ(ဖ)ကာ ယုံကြည်
အားထားခဲ့သော မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်သူ မက်(စ)ဗရော့က ကာ(ဖ)ကာ၏ ဘဝ
မှတ်တမ်း ရေးရာတွင် “စီရင်ချက်” ဝတ္ထုကို ကာ(ဖ)ကာ က သူ၏ မိတ်ဆွေများ
အား အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်ပြခဲ့ဖူးကြောင်း ရေးသားခဲ့သည်။ ထို့ပြင် “လိမ္မာရေးခြား
ရှိသော၊ တာဝန်သိသော သားတစ်ဦးနှင့် နားလည်ရန် ခက်ခဲသော၊ စိတ်ရင်း
မကောင်းလှသော ဖခင်တစ်ဦးတို့ ရင်ဆိုင်ရသော ဇာတ်လမ်း ဖြစ်သည်။ ပထမ
အကြိမ် ဖတ်၍ စိတ်စိစစ်မှု ရှုထောင့်အရ ကြည့်သော် နားလည်ရန် မခက်ခဲလှ။
အကြိမ်ကြိမ် ပြန်၍ဖတ်သော် မြှုပ်ထားသော အနက်တို့ကို တွေ့လာရသည်”
ဟု ရေးသားခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ကာ(ဖ)ကာ၏ ၁၉၁၃ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၁
ရက် ဒိုင်ယာရီ မှတ်တမ်းတွင် ရေးသားထားချက် တစ်ခုကို ထုတ်နုတ်ပြခဲ့သည်။
ကာ(ဖ)ကာက “စီရင်ချက်” အရေးအသားကို နားလည်ရန် ခက်ခဲခဲ့သော် ထိုသို့
ပင် ရှိနေစေချင်သည် ဟု ဆိုခဲ့လေသည်။

သို့ရာတွင် ကာ(ဖ)ကာ၏ အလိုမှာ မပြည့်ချေ။ နောက်ပိုင်း ပညာရှင်
အများက နားလည်ရန် အားထုတ်လာကြသည်။ နားလည်ရန်မှာ ဖတ်သူ၏တာဝန်
ဆိုသည့် အပိုင်းကို လက်ခံလာကြသောအခါ နားလည်ရန် အားထုတ်လာကြသည်
မှာ အပြစ်တင်စရာ တစ်ခု မဟုတ်တော့။ လူမှုရေး ရှုထောင့်များမှသာ မဟုတ်၊

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ရှုထောင့်များမှပါ အနက်ဖွင့်ဆို လာကြသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ဟားဗတ်တောဗာ၏ အရေးအသားမျိုး ဖြစ်သည်။ (အကျယ်ကို Franz Kafka: An Interpretation of his Work, 1948 တွင် ကြည့်ပါ။) တစ်ချိန်တည်း လောက်တွင် ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားများအပေါ် နားလည်ရန် အားထုတ်ခဲ့သော ကလော့-အက်ဒမာန် မဂ်နေ ကမူ ကာ(ဖ)ကာ အနေဖြင့် သူ၏ အရေးအသားများကို ဒိုင်ယာလက်တစ် နည်းလမ်းအရ ပြန်လည်တည်ဆောက်ကာ အဖြေရှာခြင်းကို မလိုလားခဲ့သည့်အတွက် ထိုသို့ အဖြေရှာကြရန် မသင့်ဟု ဆိုသည်။ မဒမ်မဂ်နေ က ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားများကို အရေးအသားတွင် ပါရှိခဲ့သည့် အတိုင်းသာ နားလည်ရန် လိုသည်ဟု ဆိုသည်။ (အကျယ်ကို The Objective Description of Absurdity, 1946 တွင် ဖတ်ပါ။)

မဒမ်မဂ်နေ အနေဖြင့် “စီရင်ချက်” ဝတ္ထုပါ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ဆင်ခြင်နည်းလမ်း မကျမှု၊ ဆင်ခြင်တုံတရား မရှိမှုတို့ကို အဓိကထား တင်ပြခဲ့သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူက မေးလိုက်သော ‘ . . . မင်းမှာ စိန်ပီတာစဘာ့ဂ် က သူငယ်ချင်းဆိုတာ တကယ်မရှိဘူး မဟုတ်လား’ ဟူသော မေးခွန်းမှာ စာဖတ်နေသူကို အံ့အားသင့်စေသော မေးခွန်းဖြစ်သည်။ ထိုမေးခွန်းအရ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ သူငယ်ပြန်နေပြီလား ဟု ထင်မှတ်လာစရာ ရှိတော့သည် ဟု ဆို၏။ မဒမ်မဂ်နေ အနေဖြင့် “စီရင်ချက်” အရေးအသားကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ ကြည့်ရာတွင် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ရူးသွပ်နေမှုကို အဓိကထား၍ လေ့လာခဲ့သည် ဟု ဆိုရမည်။ စင်စစ် “စီရင်ချက်” တွင် ဖခင်တစ်ဦးတည်းကိုသာ လေ့လာရမည် မဟုတ်။ သားဖြစ်သူသည်လည်း ဝတ္ထု၏ အဓိကဇာတ်ကောင် ဖြစ်နေသည်။ သူ၏ အပြုအမူ၊ အပြောအဆိုများကို မေ့လျော့ထားခဲ့ရန်မှာ မဖြစ်နိုင်ချေ။ အကယ်၍ ထိုသို့ လေ့လာမှု ပြုခဲ့သော် သားဖြစ်သူ၏ ဆင်ခြင်တုံတရား နည်းပါးမှု၊ သဘောထား မမှန်မှုများကိုလည်း တွေ့လာရပေမည်။ ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် သားဖြစ်သူတို့၏ ဆင်ခြင်တုံတရား မရှိမှုကို တွေ့မြင်လာသောအခါ ထိုအရေးအသား တစ်ခုလုံးတွင် ပါဝင်နေခဲ့သော ဆင်ခြင်တုံတရား မရှိမှု၏ နေရာကို တွေ့လာကြရပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်လည်း “စီရင်ချက်”

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဝတ္ထုကို မဒမ်မဂ်နေ က “ဆင်ခြင်တုံတရား မရှိခြင်း၏ ထူးခြားနေမှုကို နက်နက် နဲနဲ တွေ့ရှိလိုက်ရခြင်း ပါပေ” ဟု ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ဟန် တူသည်။

ဝတ္ထု၏ အဓိကဇာတ်ကောင် နှစ်ဦးဖြစ်သော သားအဖနှစ်ယောက် တွေ့ ဆုံရာ အခန်းကို ဂရုထားကြည့်လျှင် နှစ်ဦးစလုံး၏ အမြင်/ရှုထောင့်တို့မှာ အခြေခံမှ စ၍ပင် မူးတင်း ပဲတင်းမျှ မလျှော့နိုင်ကြသော အနေအထား၌ ရှိခဲ့ကြောင်း တွေ့ရ ပေလိမ့်မည်။ ဖခင်ဖြစ်သူက သားဖြစ်သူကို တရားခံတစ်ဦးသဖွယ် မေးခွန်းထုတ် ပြီးသည်နှင့် သားဖြစ်သူက “အပြောကျယ်လှသော ရုရှပြည်အတွင်း ပျောက်ဆုံး နေသော သူ၏ သူငယ်ချင်း” ကို မြင်လိုက်မိသည်။ ဂျော့မှာ သူ့ အမှန်တကယ် ပြောချင်ဆိုချင်သည့် အနေအထားနှင့် တကယ်တမ်း ပြောဆိုဖြစ်လိုက်သည့် အနေအထားတို့မှာ ကွာနေတတ်သည်။ သူ့အဖေကို သူက “သရော်မယ်လို့ လုပ်မိ ပေတဲ့ တကယ်တမ်း ပြောဆိုလိုက်ရာမတော့ သူ့ပါးစပ်ကပဲ အတည် ပြောလိုက် မိသွားတယ်” ဆိုသည်ကို ဂရုပြုစေချင်ပါသည်။ အဆုံး၌ ဂျော့က အမှန်ကို ဝန်ခံသည့် သဘောဖြင့် “အဖေ ကျွန်တော့်ကို ချောင်းနေတာပေါ့လေ” ဟု ဆိုရင်း သူ့ဘက်မှ အဆုံးသတ်လိုက်သည်။ သို့အတွက်လည်း ဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း သား အဖ နှစ်ဦးစလုံး၏ ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းပမှုမှာ တန်းတူရည်တူ ဖြစ်နေသည်။ ဇာတ်လမ်းတွင် စာဖတ်ပရိသတ်နှင့် တိုက်ရိုက် ထိတွေ့ရသော ဇာတ်ကောင်မှာ နှစ်ဦးသာ ရှိခဲ့ရာ၊ ထိုဇာတ်ကောင်နှစ်ဦး၏ ဆင်ခြင်တုံတရား မရှိမှုသည် တည် ဆောက်ထားသော ဇာတ်လမ်းတစ်ခုလုံး၏ ဆင်ခြင်တုံတရား မရှိခြင်း ဖြစ်နေ ပါတော့သည်။

(၂)

ဤအချက်သည်ပင် ဂျော့အပေါ် စွဲချက်မျိုးစုံ တင်နေခဲ့သော သူ၏ဖခင်မှာ လူသား တစ်ဦး အနေဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ဘုရားသခင်/ကောင်းကင်ဘုံ အနေအထားဖြင့် ဖြစ်စေ ဆင်ခြင်တုံတရား မရှိခဲ့ခြင်းကို ငြင်းဆိုပစ်ရန် သွေဖည်လိုက်သောအချက် ဖြစ်လာ ပါသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အတိတ်၌ သောင်တင်နေခဲ့သော ဘဝကို ကာ(၅)ကာ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

က သွယ်ဝိုက်ကာ ဖော်ထုတ်ပြခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုအနေအထားများကို ဂျော့က လုံးဝဥသံ့ မသိ။ ဂျော့က သူ့အဖေ အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ရာတွင် မျက်စိမှန်လှ စွာဖြင့် အားထုတ်၍ ဖတ်နေခဲ့သည်ဟု ထင်ခဲ့မိသော သတင်းစာမှာ ဂျော့ “ဘယ် လိုမှ အမျိုးအမည် မသိသော သတင်းစာ”။ သတင်းစာမှာ ဖခင် ဖြစ်သူ၏ အိပ်ရာထဲ မည်သို့ ရောက်သွားခဲ့သည်ကိုလည်း မသိ။ အလားတူပင် အိတ်ဆောင် နာရီမှ ကြိုးဖြင့် ကစားနေသော ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အနေအထားကို ဖော်ထုတ်ရာ တွင်လည်း ကာ(ဖ)ကာသည် သွယ်ဝိုက်စွာ ဖော်ထုတ်ပြလိုသည်များ ရှိခဲ့သည်။ ကာ(ဖ)ကာ ဖော်ဆောင်လိုခဲ့သည်မှာ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ပစ္စပွန်ကို ကြိုးစားတွယ်ဖက် ထားလိုပုံနှင့် သားဖြစ်သူ၏ သူ့တွင် ကျရောက်နေခဲ့သော တာဝန်တစ်ရပ်ကို အလွယ်တကူ ပစ်ချလိုက်နိုင်ခြင်း မရှိပုံ သဘောတို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဂျော့၏ဖခင် ပြောစကားများအနက် သေချာစွာ လေ့လာကြည့်သော် စိန်ပီတာစဘာ့ဂ် နေထိုင်သည်ဟု ဆိုသော ဂျော့၏ မိတ်ဆွေအကြောင်းများ ပြောဆိုခြင်းမှ လွဲ၍၊ အတော်များများမှာ ဆင်ခြင်ခြင်း၏ စနစ်များ အတွင်းမှ အလုံးစုံ စနစ်တကျ ပြောဆိုသည်ဟု မဆိုနိုင်သည့်တိုင်၊ ဆင်ခြင်တုံတရား မပါဘဲ ပြောဆိုသည်ဟူ၍လည်း လုံးဝ မဆိုနိုင်ပြန်ချေ။ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ပြောစကားများမှာ အမှန်ကို ပြောသည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း စိတ်မရှည်နိုင်စရာ ဖြစ်နေပြန်သည်။ ဥပမာအားဖြင့် “လုံသည်” ဟူသော အသုံးအနှုန်း သုံးစွဲပုံကို ဂရုပြုစေလိုပါ သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူက “ငါ့တစ်ကိုယ်လုံး လုံရဲ့လားဟေ့” ဟု မေးသည်တွင် စာလုံး/စကားလုံး၏ အနက်ရင်း ရှိသည့်အတိုင်း ဆိုလိုပုံ မပေါ် (ဤတွင် Fingu- rative ကို ဆိုလိုသည်။) သို့ရာတွင် သားဖြစ်သူ နားလည်ပုံမှာ စာလုံး/စကားလုံး ပါ အနက်အဓိပ္ပာယ် ရှိသည့်အတိုင်းသာ ဖြစ်နေသည် (ဤတွင် Literal ကို ဆိုလိုသည်။) သို့ဖြစ်ရကား ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အပြုအမူတို့မှာ လုံးလုံးလျားလျား အပြစ်တင်ရန် မဟုတ် ဖြစ်နေပြန်သည်။

ဇာတ်လမ်းကို ပြန်လည်၍ ဖတ်ရှုကြည့်သော် ဂျော့မှာ သူ့ဖခင်အတွက် စဉ်းစား၊ စီမံခဲ့ခြင်းများ မရှိပုံ တွေ့လာရပေမည်။ သူ အိမ်ထောင်ပြုသွားသော

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အခါ သူ့ဖခင်ကို မည်သို့ နေရာချထားပေးမည်၊ မည်သို့ စီမံထားပေးမည် ဆိုသည် များ မရှိကြောင်း ပေါ်လွင်နေသည်။ သားအဖ နှစ်ယောက်သားမှာ များသောအား ဖြင့် သူတို့၏ လုပ်ငန်း၌သာ တွေ့ဆုံကြလေ့ရှိရာ၊ ဝတ္ထုအရေးအသားပါ ဖော်ပြ ချက်တို့အရ ဂျော့ အနေဖြင့် သူ၏ ဖခင်၏ ရှိနေခြင်းသည် အနှောင့်အယှက် တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ရှိနေမှုကို မလိုလားကြောင်း သားဖြစ်သူက ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့ခြင်း မရှိသော်လည်း၊ သား ဖြစ်သူ၏ မလိုလားမှုများကို သူ၏ အပြုအမူများ၌ မြင်လာရသည်။ ထိုအချက် သည်ပင် ဖခင်က သိရှိထားပြီး (ရိပ်မိပြီး)၊ သားဖြစ်သူကို ထုတ်ဖော် ပြောကြား လိုသော်လည်း အခွင့်မသာ၊ အကြောင်းမတိုက်ဆိုင်။ ဂျော့ ကိုယ်တိုင်မှာလည်း သူ့တွင် အပြစ်ရှိကြောင်း သိနေသည်။ သို့ဖြစ်ရကား ဖခင်ကြီးက အဖေနှင့်သား အကြားရှိ မပြေလည်မှုအကြောင်း ပြောမည် ဆိုသည်တွင် ဂျော့က စကားလွဲ လိုက်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

ဥပမာ ဖခင်က သားဖြစ်သူကို သူ့အမြင် ပြောပြပြီး၊ စိန့်ပီတာစဘာဂ် မြို့မှ သူငယ်ချင်းအကြောင်း မေးသည်တွင် ဂျော့က “ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေ အကြောင်း မပူပါနဲ့. . .” ဟူသော စကားကို အစချီကာ “ကျွန်တော် ဘာတွေမိ တယ် ဆိုတာ သိရဲ့လား၊ အဖေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုမစိုက်ဘူး” ဟု ပြောရင်း စကားလမ်းကြောင်း လွဲခဲ့သည်။ ထိုအခါတွင်မှ စ၍ ဖခင်ဖြစ်သူက သားဖြစ်သူ၏ ညံ့ကွက်ကို ရိပ်မိကာ အခွင့်ကောင်းတစ်ရပ်အဖြစ် သုံးစွဲပြီး ထိုအကွက်ကို နင်း၍ သာ ပြောဆိုတော့သည်။ အစတွင် ဂျော့က သူ့ကို အိပ်ရာပေါ် ပို့ချင်သည်ကို သဘောမတူလှသော်လည်း ဖခင်ကြီးက အကင်းပါးစွာဖြင့် (ရွံ့သည့်အနေဖြင့်) အိပ်ရာပေါ် ပို့စေသည် သာမက သူ့အဝတ်အစားများလည်း ချွတ်စေကာ စောင်ဖြင့် လုံအောင် ခြုံစေတော့သည်။ ဤတွင် ဖခင်ဖြစ်သူက “တစ်ကိုယ်လုံး လုံရဲ့လား ဟေ့” ဟူ၍ အကြိမ်ကြိမ် ပြောဆိုနေခြင်းမှာ (Figurative သဘော)၊ စင်စစ် သားဖြစ်သူအား ရွံ့၍ ပြောနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ “လုံအောင် ခြုံသည့်သဘော” မှ ခြုံသည့်သဘောကို “နစ်မြုပ်ထားစေသည်၊ မြှုပ်နှံပစ်သည်” ဟူသော သဘော

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အထိ သယ်ဆောင်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖခင်၏ ရှိနေမှုကို သားဖြစ်သူက ဖျောက်ဖျက်ပစ်သည့် အမြင်ကို ပေါ်လွင်စေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဖခင်ကို မြှုပ်နှံလိုက်ပြီး နောက် ဖခင်၏ အခန်းကဏ္ဍကို သားဖြစ်သူက ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုခြင်း ရှိနေကြောင်း ဖခင်ဖြစ်သူက သိနေသည့်သဘော ဖြစ်သည်။

ဆင်ခြင်ခြင်းသည် သားအဖ နှစ်ယောက်စလုံးတွင် မရှိဟု ဆိုရန် ခက်သည်။ ၎င်းတို့အကြားတွင် ဆင်ခြင်ခြင်းအားဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော စကားအသွားအလာ မရှိသည်မှာ မှန်သော်လည်း၊ တစ်ဦးချင်းစီ၏ အတွင်း၌ သူတို့၏ စနစ်/အမြင် စသည်တို့ဖြင့် “သာ” တည်ဆောက်ထားသော စနစ်/အမြင်မှာ ရှိနေခဲ့သည်။ အနောက်တိုင်း ဆင်ခြင်ခြင်း စနစ်တွင် ဆင်ခြင်တုံတရား၏ အနေအထားမှာ ထိုအခါက အပြန်အလှန် ဆက်စပ်နေခြင်းများ၌ တည်ခဲ့သည်ကို ကာ(ဖ)ကာ က ပုဂ္ဂလိက မြင်မှတ်နားလည်မှု ဘောင်အတွင်းမှ မြင်မှတ်နားလည်ခြင်းနှင့် ဆုံးဖြတ်ကြခြင်းများကို မြင်စေခဲ့စေချင်သည်။ ဆင်ခြင်တုံတရား၏ နေရာကို သူက မှန်သည်၊ မှားသည် မဆိုဘဲ အနေအထားကို ပြခဲ့သည်။

(၃)

ဂျော့၏ သူငယ်ချင်းကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားရန် လိုအပ်လာပြန်သည်။ ဂျော့၏ သူငယ်ချင်းမှာ စာဖတ်သူတို့နှင့် တိုက်ရိုက် ထိတွေ့မှု မရှိနိုင်သော ဇာတ်ကောင်သာ ဖြစ်သည်။ သူ၏ ရှိနေခြင်း/မရှိခြင်း အလုံးစုံမှာ ဂျော့နှင့် သူ့ဖခင်ကြီး ပြောသမျှသာ ဖြစ်သည်။ စင်စစ် “စီရင်ချက်” အရေးအသားမှာ သာမန်အရေးအသား ပုံစံမှ ကာ(ဖ)ကာ၏ဟန် ပေါက်လာခြင်းတွင်၊ ကာ(ဖ)ကာ က ဂျော့၏ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးအဖြစ် စာဖတ်သူတို့နှင့် တိုက်ရိုက် မထိတွေ့နိုင်သည့် ဇာတ်ကောင် ဖန်တီးပေးခြင်းလည်း အချက်တစ်ချက် ဖြစ်သည်။ အရေးအသား တစ်ခုလုံး၏ သုံးပုံတစ်ပုံ နီးပါးမှာ ထို“သူငယ်ချင်း”အကြောင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း သတိထားမိပါလိမ့်မည်။ ထို“သူငယ်ချင်း”မှာလည်း နားလည်ရခက်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဂျော့ကိုယ်တိုင်က “ခပ်ဆန်းဆန်းရယ် . . . ” ဟု သူ့အဖေကို ပြောခဲ့ဖူးသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကာ(၈)ကာမှာ စာရေးသည့် အခါများတွင် သူ့ဘဝနှင့် ရင်း၍ရေးသော အလေ့ရှိသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ သူ့ခံစားမှုများ၊ နေ့စဉ် ဘဝအတွေ့အကြုံများ စသည်တို့ကို သူ၏ အရေးအသားများတွင် ဖော်ထုတ်ရေးသား ပြလေ့ရှိသည်။ သို့အတွက် အင်ဂျယ်(လ)၊မက်(စ) စသူတို့က “စီရင်ချက်” အရေးအသားပါ ဂျော့နှင့် သူ၏ သူငယ်ချင်းတို့နှင့် ပတ်သက်၍ ကာ(၈)ကာ၏ ဗဟိဒ္ဓ အပြင် သဏ္ဍာန်ကို ဂျော့၌ တွေ့ရပြီး၊ အတွင်းသဏ္ဍာန်ကို ဂျော့၏ သူငယ်ချင်း၌ တွေ့နိုင်သည်ဟု ဆိုခဲ့ကြသည်။ ဤအချက်မှာ လက်ခံရမည့်အချက် ဖြစ်နေသည်။ အကယ်၍ ကာ(၈)ကာ၏ မှတ်တမ်း (ဒိုင်ယာရီ) ကို ဖတ်သော် တစ်နေရာ၌ . . . “ကျွန်တော်ဟာ လူမှုဆက်ဆံရေး နည်းတယ်။ ကိုယ့်ဘာသာ နေချင်တယ်။ ထိမ်ချန်ထားတတ်တယ်။ ကျေနပ်မှု မရှိဘူး. . . ။ မိသားစုထဲမှာပဲ နေချင်တယ်။ လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ထက် ဆန်းသေးတယ် . . . ။” (၂၁၊ ဩဂုတ်၊ ၁၉၁၃) ဟု သူ့အကြောင်းကို သူ အကဲဖြတ်ထားခဲ့သည်။ ဂျော့မိတ်ဆွေမှာ ထိုစရိုက် အပြည့်ပါသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ အခြားသော သူ၏ မှတ်တမ်းများ၊ ပေးစာများတွင် လည်း သူ၏ စရိုက်၊ အလေ့ စသည်များကို ရေးသားခဲ့ရာတွင်ပါ ကာ(၈)ကာ၏ အတွင်းသဏ္ဍာန် အလုံးစုံတို့မှာ သူ့ သူငယ်ချင်း၏ စရိုက်များ အတိုင်းသာ တွေ့နိုင်သည်။

ကာ(၈)ကာ၏ ဘဝတွင် အိမ်ထောင်ပြုမှုမှာ အလွန် ဆုံးဖြတ်ရန်ခက်သော ကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ သူ၏မှတ်တမ်း (ဒိုင်ယာရီ) အရေးအသားများတွင် အိမ်ထောင် ပြုရေး မပြုရေး အကြိမ်ကြိမ် ရေးထားကြောင်း တွေ့နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် “စီရင်ချက်” အရေးအသားတွင် ဂျော့ဗင်ဒီမန်းက သူ့သူငယ်ချင်းထံ ရေးသော စာမှာ စင်စစ် စာရေးဆရာ ကာ(၈)ကာနှင့် သာမန် ကာ(၈)ကာတို့ အကြားမှာ ဆက်နွှယ်နေမှု တစ်ခုအဖြစ် ပညာရှင်တို့က မြင်ကြသည်။ ထိုဆက်နွှယ်နေမှု အကြားမှ ဖိုခုံလောက်ဆိုင် ပြဿနာတစ်ရပ်မှာ **လူ-စာရေးဆရာ-အိမ်ထောင်ပြုခြင်း** တည်းဟူသော ပြဿနာ ဖြစ်သည်။ ဂျော့က သူ၏ သူငယ်ချင်းကို သူ အိမ်ထောင်ပြုတော့မည့်အကြောင်း ဆုံးဖြတ်၍ စာရေးလိုက်သည်။ သို့သော် သူ၏

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သူငယ်ချင်းမှာ ဂျော့ အိမ်ထောင်ပြုတော့မည့်အကြောင်း သိရမည် မဟုတ်။ ဂျော့ ကိုယ်တိုင်မှာလည်း အိမ်ထောင်ပြုဖြစ်တော့မည် မဟုတ်။ “စီရင်ချက်” အရေး အသား အဆုံးပိုင်းကို ပြန်၍ဖတ်သော်၊ ဂျော့တစ်ယောက် ရေထဲ ခုန်ချသွားကြောင်း တွေ့ရပေမည်။ သူ့ သူငယ်ချင်းထံသို့ ရေးခဲ့သောစာမှာ သူ့အိတ်ထောင်ထဲတွင် ပါသွားခဲ့သည်။ ဂျော့ကဲ့သို့ ကာ(ဖ)ကာ အနေဖြင့် အိမ်ထောင်ပြုလိုပုံ ရှိသော်လည်း သူ့ သူငယ်ချင်းကဲ့သို့ အိတ်ထောင်ပြုသည့် ကိစ္စမှာ ဘဝတွင် အရေးမပါသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ကာ(ဖ)ကာ၏ တကယ်ဘဝအတွင်းမှ ပဋိပက္ခများမှာ ဂျော့နှင့် သူ့ သူငယ်ချင်းတို့ အကြား ကွာဟနေမှု၌ တွေ့လာရပေသည်။

“စီရင်ချက်” ၏ အစပိုင်းတွင် ဂျော့နှင့် စေ့စပ်ထားသူ အမျိုးသမီးက “ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် ရှင့်သူငယ်ချင်းက မင်္ဂလာဆောင် မလာဖို့ သေချာတာပေါ့” ဟု ပြောခဲ့သည်ကို သတိရစေချင်ပါသည်။ ထိုအရေးအသားဖြင့် ကာ(ဖ)ကာ သည် ဂျော့၏ သူငယ်ချင်းကို ပြန်လည်၍ ထိမ်မြုပ်ပစ်လိုက်သည်။ ကနဦးတွင် ဂျော့၏ သူငယ်ချင်းကို တစ်စတစ်စဖြင့် ဖော်လာခဲ့သော်လည်း၊ စာဖတ်သူကို အလုံးစုံ မမြင်စေလို။ တစ်နည်းအားဖြင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို သင်္ကေတတစ်ခု အဖြစ် သုံးစွဲခဲ့ပြီး၊ ထိုသင်္ကေတကို သူက ထိန်းသိမ်းထားခဲ့သည်။ ထိုသင်္ကေတ ကို အင်အားရှိလာစေသည်။

၁၉၁၃ ခု ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၁ ရက်နေ့တွင် ရေးသားခဲ့သော သူ၏ ဒိုင်ယာရီ မှတ်တမ်းတွင်မူ ထို “သူငယ်ချင်း” နှင့် ပတ်သက်၍ ကာ(ဖ)ကာ က ဤသို့ ရေးခဲ့သည်။

“သူငယ်ချင်းသည် ဖခင်နှင့် သားဖြစ်သူတို့ အကြားမှ ဆက် သွယ်နေမှုတစ်ခုဖြစ်၏။ သူသည် ဖခင်နှင့် သားတို့အကြားမှ အခိုင်မာဆုံး ရှိနေသော အဆက်အသွယ် ဖြစ်သည်။ . . . သူငယ် ချင်း ဖြစ်သူကို မဟာမိတ်ပြု၍ ဖခင်ဖြစ်သူက ဂျော့၏ ဆန့်ကျင် ဘက် ဖြစ်ရန် တည်ဆောက်ယူရသည်။ . . . ”

သို့ဖြစ်ရကား ကာ(ဖ)ကာ၏ တည်ဆောက်ထားပုံအရ “သူငယ်ချင်း”

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

သည် ဂျော့အတွက် အလွန်အရေးကြီးသူ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဂျော့နှင့် စေ့စပ်ထားသူ ပင်လျှင် ဇာတ်လမ်းအရ သူငယ်ချင်းကို အကြောင်းပြု၍ ပေါ်လာရသဖြင့် သူငယ်ချင်း ကဲ့သို့ပင် အရေးပါလှသည် မဆိုနိုင်။ ဇာတ်လမ်းတွင် ဂျော့၏ သူငယ်ချင်း အကြောင်း တစ်ကိုယ်တည်း တီးတိုးသံများကို ကာ(ဖ)ကာ၏ ရေးဟန်အတွင်းမှ သင်္ကေတ (များ) ဟု မှတ်ယူသော်၊ ဂျော့နှင့် သူ့ဖခင်တို့ နှီးနှောခန်းသည် ကာ(ဖ)ကာ က သင်္ကေတ (တစ်စုံတစ်ရာ) ဖြင့် ဖွင့်ဆိုပြချက် (ရင်ဖွင့်သံ) ဟု ခေါ်ရပေတော့မည်။

(၄)

ကာ(ဖ)ကာ၏ “ဖခင်သို့ ပေးစာ” တွင် ဤသို့ စ ခဲ့ပါသည်။

“တစ်ခါက အဖေက ကျွန်တော့်ကို မေးဖူးတယ် မဟုတ်လား။ မင်း ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရတာတုံး လို့။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကတော့ ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိဘူး။ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း အနေနဲ့ ကတော့ အဖေ့ကို ကြောက်ရွံ့နေမှု သက်သေပဲ။ တခြား တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအနေနဲ့ ပြောရရင် ခုလို ကြောက်ရွံ့လာရတာရဲ့ အကြောင်းရင်းကလေးများက များလွန်းတော့ အပိုင်းအစ ကလေးတွေတောင် ခု ပြောရင်းနဲ့ မမှတ်မိနိုင်တော့ဘူး။”

သို့ဖြစ်ရကား ဂျော့နှင့် သူ့ဖခင်တို့ ဆုံသည့်အပိုင်းကို ပြန်၍ လေ့လာသော်၊ ကာ(ဖ)ကာ၏ သူ့ဖခင်အပေါ် ကြောက်ရွံ့နေမှုမှာ ဂျော့၏ ကြောက်ရွံ့နေမှုပင် ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် “စီရင်ချက်” ပါ ထိုအပိုင်းမှာ စာရေးဆရာ ကာ(ဖ)ကာ က သူ၏ အတွင်းသား/အဖွဲ့တွင် တည်ရှိနေသော K အကြောင်း ရေးလိုက်သည့် စာတစ်စောင်၊ အရေးအသားတစ်ခု ဟု ဆိုရပေတော့မည်။ ကာ(ဖ)ကာသည် သူ၏ အတွင်း၌ တည်ရှိနေသော အနေအထား/အသိ/အမြင် စသည်တို့နှင့် ပတ်သက်၍ ရေးသားရာတွင် K ဟူ၍ ခေါ်ဆိုသတ်မှတ်ကာ ရေးလေ့ရှိပါသည်။ K ကို အချို့က ကာ(ဖ)ကာ၏ မြှုပ်ထားသော အခြားတစ်ဘဝ ဟု ဆိုကြသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

၉၈

မြင့်သန်း

တစ်နည်းဆိုရသော် ကာ(ဖ)ကာ က အရေးအသားအားဖြင့် တင်စားဖော်ထုတ် ပြလေ့ရှိသော သူ၏ အတွင်းသား အမြင်ဘဝဟု ဆိုရပါမည်။ **(ခုံရုံးတင်) စစ်ဆေးခြင်း** (The Trial) ကို ရေးသားစဉ်က၊ သူ၏ မှတ်တမ်းတစ်နေရာတွင် “အရာရာ တို့မှာ ကျွန်တော်၏ အတွင်းဘဝကို ကျွန်တော်က ပုံဖော်ရန်အတွက် ဖြစ်လာကြ သည်” ဟု ရေးခဲ့သည်။ ဤတွင် ကာ(ဖ)ကာ က “အရာရာ” ဟု ညွှန်းရာတွင် သူ၏ အရေးအသားများဖြစ်သော **ရဲတိုက်** (The Castle) မှ **KI (ခုံးရုံးတွင်) စစ်ဆေးခြင်း** မှ **ဂျိုးဇက် ကေ** (Joseph K)၊ **အမေရိက** မှ **ကာလ်ရော့စမန်း** (Karl Rossmann) နှင့် “စီရင်ချက်” မှ **ဂျော့ဗင်ဒီမန်းတို့**ကို ဆိုလိုခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုဇာတ်ကောင်များတွင် တူညီသော စရိုက်တစ်ခု ရှိနေသည်။ ထိုသို့ တူညီနေကြခြင်းသည်ပင်လျှင် ကာ(ဖ)ကာ ဖော်ထုတ်တင်ပြလိုခဲ့သော အမြင် တစ်ရပ်ဟု ဆိုရပါမည်။ ကာ(ဖ)ကာ ဖန်တီးသည့် အဓိက ဇာတ်ကောင်တို့၏ အတွင်းစရိုက်၊ ဘဝမှာ အမြဲလိုပင် အခြားသော ဇာတ်ကောင်များက သိခဲ့သည်။ သိနိုင်ခဲ့သည်။ သို့မဟုတ် သိခွင့်ရခဲ့သည် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် အဓိက ဇာတ်ကောင် ၏ အပြင်ပန်း ဘဝ အနေအထားများမှာမူ အမြဲလိုပင် ပြော၍ မကုန်နိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်ရကား သီးခြား လူတစ်ဦးချင်းစီတို့၏ သိမှတ်ခံစား နားလည် နိုင်မှု ဘဝ/ အနေအထားကို သိမှတ်ခံစား နားလည်နိုင်စွမ်း မရှိသည့် ကမ္ဘာကြီး က မေ့လျော့နေမှုသည် ကာ(ဖ)ကာ အနေဖြင့် အဓိက ဖော်ထုတ်ပြလိုခဲ့သော အကြောင်းရပ် တစ်ခု ဖြစ်နေတော့သည်။ “စီရင်ချက်” မှ **ဂျော့ အနေအထား**မှာ သူ့ဖခင်ကပင် မသိနိုင်၊ နားမလည်နိုင်။ ထိုမျှသာမက ကာ(ဖ)ကာ က သူ့ဇာတ် ကောင် **ဂျော့ နေရာမှ သူ့ဖခင်** (တကယ့်ဘဝမှ ဖခင်) ကို ဖြေရှင်းပြချက်သည်များ ဖြေရှင်းပြခဲ့သော်လည်း၊ သူသည် အမြဲတစေလိုပင် သူ့ဘဝ [ကာ(ဖ)ကာ၏ ဘဝ] အမြင်များ ရောထွေးလျက် ရှိနေကြောင်း ပေါ်လွင်နေသည်။ သို့ကြောင့်လည်း သူ၏ “ဖခင်သို့ ပေးစာ” တစ်နေရာတွင် “ကျွန်တော် ရေးသမျှသည် အဖေ အကြောင်းသာ ဖြစ်သည်” ဟု ကာ(ဖ)ကာ က ရေးသားခဲ့သည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

(၅)

ကာ(ဖ)ကာ၏ The Judgment ကို “စီရင်ချက်” ဟူ၍ ကျွန်တော် ပြန်ဆိုသုံးနှုန်းရသည်တွင် ဆင်ခြေရှိပါသည်။ မူရင်း၌ The Judgment ကို Das Urteil ဟူ၍ ရေးသားရာတွင် “အဆုံးအဖြတ်”၊ “စီရင်ဆုံးဖြတ်ချက်” သဘော ဆောင်ပါသည်။ Urteil မှာ ကြိယာပုဒ်ဖြစ်သော erteilen မှ လာရာ၊ “သိကြားစေသော သဘော” သက်ရောက်ပါသည်။ ဒေးဗစ်ရှုအား လက်ခံသော (Wahrspruch, den der Richter erteilt) ကို ယူ၍ “တရားသူကြီးတစ်ဦး၏ အဆုံးအဖြတ်” ဟူသော သဘောကို ယူကာ၊ ကျွန်တော်က “စီရင်ချက်” ဟူသော စာလုံး/အသုံးအနှုန်းမှာ အကိုက်ညီဆုံးဟု ယူဆပါသည်။ ဇာတ်ကောင် ဂျော့ကို ဇာတ်လမ်းအဆုံး၌ “ရေနစ်သေစေ” ဟု စီရင်ချက် ချရာတွင် သုံးစွဲသော verurteilt မှာလည်း urteil ၏ ဆက်နွယ်မှု သဘောကို တွေ့နိုင်ပါသည်။

ဤကာ(ဖ)ကာ၏ “စီရင်ချက်” အရေးအသားတွင် စာဖတ်သူတို့အား (ကျွန်တော်၏ ဆန္ဒသက်သက်ဖြင့်) တွေ့ရှိစေလိုသော အချက်သုံးချက် ရှိရာ၊ ပထမ အချက်မှာ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော ဆင်ခြင်တုံတရား မရှိမှု/ဆင်ခြင်တုံတရား နည်းပါးမှု/ နည်းလမ်းတကျ မဟုတ်သော ဆက်သွယ်မှုများ ဖြစ်ပါသည်။ ကာ(ဖ)ကာသည် သူ၏ ဇာတ်လမ်းအဖွဲ့ပါ ထိုအရေးအသားတွင် ဖော်ပြခဲ့သော ယင်းအချက်မှာ နေ့စဉ်ဘဝအတွင်းမှ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။ ရှေ့က ပြဆိုခဲ့သော အချက်များမှာ ထျာဟန် (Elizabeth W. Trahan) နှင့် ဖလော်ရေ (Angel Flores) တို့၏ အရေးအသားများမှ ဖြစ်ပါသည်။ အခြားသော အချက်နှစ်ခုမှာ “စီရင်ချက်” အရေးအသားတွင် ပေါ်လွင်စေချင်သည့် ဖြစ်ခြင်း-ပျက်ခြင်းသဘော နှင့် သေခြင်း-ရှင်ခြင်း ကိစ္စ ဖြစ်ပါသည်။ ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားများကို နှစ်ကာလ အတော်ကြာ လေ့လာဖတ်ရှုခဲ့ပြီးနောက် “စီရင်ချက်” အရေးအသားနှင့် ပတ်သက်၍ ထိုအချက်နှစ်ချက်ကို ကျွန်တော့် အနေဖြင့် မြန်မာစာဖတ်သူများအား အသိပေးလိုသော်လည်း ကျွန်တော်သည် ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားများနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိသူ၊ လုပ်ပိုင် ခွင့်ရှိသူ မဟုတ်ပါ။ မြင့်သန်းက ရေးသော်၊ ဖတ်သူ မျက်စိနောက်ရုံသာ ရှိပါမည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော် ပြဆိုလိုသော ထိုအချက်နှစ်ရပ်နှင့် အနီးစပ်ဆုံးကို စောစော ပိုင်းက မောရီ ဘလန်ရှက် (Maurice Blanchot) ၏ အရေးအသား အချို့တွင် ကျွန်တော် ဖတ်ရှုခဲ့ရသော်လည်း၊ အထောက်အထားပြရန် များစွာ မလွယ်သော အနေအထား၌ ရှိနေခဲ့ပါသည်။ နောက်ပိုင်းတွင်မူ ဘလန်ရှက်၏ အရေးအသား များကို ထိရောက်စွာ (ပြန်လည်) ထုတ်ဝေလာသော်လည်း၊ သူ၏ အရေးအသား အချို့မှာ ဘာသာပြန်ဆိုသော အနေအထားတွင် ပါမလာခဲ့ပါ။ သို့ရာတွင် ၁၉၉၈ ခု၌ ဟားဗတ်မှ ကထိက ဒေးဗစ်ရှူအားက စာပေနှိုင်းယှဉ်မှု တစ်ရပ် အနေဖြင့် ဟေရာ ကလိုက်တပ်(စ)နှင့် ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားများကို လေ့လာတင်ပြ ရာတွင် ကျွန်တော် ပြဆိုလိုသော အချက်များ ပါဝင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုမျှမက ဒေးဗစ်က ဘလန်ရှက်ကိုပါ အထိုက်အလျောက် ကိုးကားခဲ့ကြောင်းလည်း တွေ့ရပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော် ပြဆိုလိုသော အချက်နှစ်ရပ်ကို ရှုအား အရေးအသားမှ (အကျဉ်း) ပြဆိုပါမည်။ ရှုအားမှာ ပြောရေးဆိုခွင့် ရှိသူ ဖြစ်၍ သူ၏ ပြဆိုချက်ဟု ဆိုသော် ပိုမိုခိုင်မာ ပါလိမ့်မည်။

ရှေးဦးစွာ ကာ(ဖ)ကာ က ဖြစ်ခြင်းနှင့် ပျက်ခြင်း ဆက်စပ်မှုကို ပြဆိုရန် ဂျော့နှင့် သူ့သူငယ်ချင်း၏ အနေအထားကို ပြဆိုခဲ့ပါသည်။ အရပ်တစ်ပါးသို့ ထွက်သွားသော ဂျော့၏ သူငယ်ချင်း အောင်မြင်နေသည်ဟု ဆိုသော ကာလတွင်၊ ဂျော့မှာ သူ့ဖခင် စီမံအုပ်ချုပ်မှုအောက်၌ သူ၏ ကိုယ်ပိုင်အောင်မြင်မှု မရှိသေး။ သို့ရာတွင် သူ့မိခင်ကြီး တိမ်းပါးသွားခဲ့ပြီးသည့်နောက် ဖခင်ကြီးက လုပ်ငန်း များအား သူနှင့်ပင် လွှဲထားပြီး သူ့ခြေ သူ့လက် ဖြစ်စေသော အခါ (ကာလ) တွင် လုပ်ငန်းမှာ အောင်မြင် (Erfolgen) လာခဲ့သည်။ ထိုအခါတွင်မူ ဂျော့၏ မိတ်ဆွေမှာ ကျဆုံးခန်း (အပျက်ပိုင်း) သို့ ရောက်နေခဲ့သည်။ ဂျော့၏ အားထုတ်မှု များ အောင်မြင်လာသော (အဖြစ်ပိုင်း) သည် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ မအောင်မြင် တော့ခြင်း၊ သို့မဟုတ် အောင်မြင်မှု ရပ်တန့်သွားခြင်း (အပျက်ပိုင်း) နှင့် တိုက် ဆိုင် ဆက်နွယ် ဖြစ်ပျက်နေသည် သာမက၊ ဂျော့ဘဝနှင့် တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင် နေသည့် အခြားသော အပျက်တရားနှင့်လည်း စပ်ဆိုင်နေသည်။ ၎င်းအဖြစ်အပျက်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

မှာ ဂျော့၏မိခင်ကြီး တိမ်းပါးသွားခဲ့ခြင်း (Todesfall / erfolgte Todesfall) (အပျက်ပိုင်း) ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ဂျော့၏ မိခင်ကြီးသာ ရှိနေသေးသော် သူ့ အနေနှင့် လုပ်ငန်းအပေါ် စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ကိုင်၍ သူ့အရည်အသွေး ပြကာ အောင်မြင်မှု ရနိုင်မည် မဟုတ်။ ထို့ပြင် မိခင်ကြီး တိမ်းပါးသွားခြင်း၏ နောက် ဆက်တွဲအဖြစ် ဂျော့၏ဖခင်ကြီး စိတ်ဓာတ်တက်ကြွမှု နည်းပါးလာခြင်း၊ ဇရာ၏ ထုထောင်းခံရမှုကို အသိအမှတ် ပြုလာခြင်းတို့မှာ ဂျော့ ဝန်းကျင်သို့ ထိခတ်လာ သော “အလုံးစုံသော” တိုက်ဆိုင်မှု (Zufalle) အပျက်တရားများသာ ဖြစ်တော့ သည်။ အောင်မြင်ခြင်း-ကျဆုံးခြင်း၊ တစ်နည်း ဖြစ်ခြင်း-ပျက်ခြင်း၏ နှီးနှွယ် နေတတ်မှုကို ကာ(ဖ)ကာ က သူ၏ အရေးအသားတွင် ပေါ်လွင်စေချင်ခဲ့သည်။

အခြားတစ်ချက်ဖြစ်သော သေခြင်း-ရှင်ခြင်း ကိစ္စမှာလည်း ဖြစ်ခြင်း-ပျက်ခြင်းကဲ့သို့ ဆက်နွယ်မှုများ ရှိသည့်သဘောနှင့်၊ “သေဆုံးခြင်း” တစ်စုံတစ်ရာ ၏ နောက်ဆက်တွဲများ အမြဲတစေ ရှိနေတတ်သည့် သဘောဖြစ်သည်။ သေဆုံး ခြင်း/ပြီးဆုံးခြင်းသည် “အကြောင်းအရာ၊ အဖြစ်အပျက်” များ အနေဖြင့် ယတိ ပြတ် ပြီးဆုံးသည့်သဘော မဆောင်ကြောင်း ပေါ်လွင်စေချင်သော သဘောကို ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားတွင် တွေ့နိုင်သည်။ ကာ(ဖ)ကာ က ထိုသဘော များကို သူ သိနေကြောင်း ဂျော့မှတစ်ဆင့် ဖော်ပြခဲ့သည်။ ဂျော့ (နှင့်၊ သူ၏) ပြန်လည်တွေးပုံတွင် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ကို သိသော အနေအထားအဖြစ် “. . . အတွေး ထဲ (Nachdenken) ရောက်လာသမျှ ဘာမှ သိပ်အရေးမကြီးလှတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှု တွေ (Vorfälle)” ဟူ၍ ရေးပြခဲ့သည်။ ထို့အတူ ကာ(ဖ)ကာသည် သေဆုံးခြင်း/ ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ဦးတည်နေမှုကို ဂျော့က သူ၏သူငယ်ချင်းထံ ရေးသောစာတွင် “. . . ငါကတော့ အကောင်းဆုံး သတင်းတွေကို နောက်ဆုံး (မှ ပေးဖို့) ချန်ထား တယ်” ဟူ၍ ရေးခဲ့သည်။ “နောက်ဆုံး” (Schluss) သည် အဆုံးသတ် ပြီးဆုံးခြင်း ဖြစ်ရာ အဆုံးသတ်ရန် ဦးတည်နေကြခြင်းကို ပြဆိုလိုသည် သာမက စာကြောင်း ကို အဓိပ္ပာယ်နှစ်မျိုး မြင်စေချင်ခဲ့ပုံ ရသည်။ အကြောင်းမှာ သူ၏ “စီရင်ချက်” အဆုံးသည် (မျှော်လင့်မထားသော) ဖန်တီးမှုတစ်ခု၏ အကောင်းဆုံးအပိုင်း ဖြစ်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

နေခဲ့သည်။ ကထိက ရှုအား ကမူ ဤသို့ ရေးသားခြင်းကို စာရေးဆရာ၏ ရေးနည်း တစ်ရပ်ဟု သတ်မှတ်ခဲ့သည်။

ရည်ရွယ်ချက်နှင့် သေဆုံးခြင်း/ပြီးဆုံးခြင်းများ အကြားမှ ပြတ်တောက် လျက် ရှိသော အဆက်အသွယ်ကိုလည်း ကာ(ဖ)ကာ၏ “စီရင်ချက်” အရေး အသားတွင်မြင်နိုင်ပါသည်။ ပထမ အချက်မှာ ဂျော့၏ သေဆုံးခြင်းသို့ ဦးတည် သွားသော တနင်္ဂနွေ တစ်မနက်ခင်းအကြား ဖြစ်ပါသည်။ ဇာတ်လမ်း စသည့် အခါက ဂျော့၏ ပျင်းရိဖွယ်ကောင်းသော တနင်္ဂနွေ တစ်မနက် အဖြစ်သာ စ ခဲ့သော်လည်း၊ (ဇာတ်လမ်း ဖြစ်-ပျက် ခဲ့သော) အချိန်ကာလအားဖြင့် တစ်နာရီ နှစ်နာရီခန့် အတွင်း လူတစ်ယောက်၏ ဘဝမှာ ပြီးဆုံးခဲ့ရသည်။ ဇာတ်လမ်းမှာ ဖန်တီးတည်ဆောက်မှု တစ်ခုသာ ဖြစ်သော်လည်း၊ ထိုသို့ နိဂုံးသတ်မည်ဟု မမျှော် မှန်းထားနိုင်။ ဒုတိယ အချက်မှာ ဂျော့၏ သူ့သူငယ်ချင်းထံ ရေးသောစာ ဖြစ် သည်။ စာ၏ ဦးတည်ရာမှာ သူ့သူငယ်ချင်းထံသို့ ဖြစ်သော်လည်း၊ အဆုံး၌ ထိုစာမှာ ဂျော့နှင့်အတူ မြစ်ကြမ်းပြင် တစ်နေရာရာတွင် အဆုံးသတ်ရတော့မည် “သာ” ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ ဂျော့ ရေးလိုသည့် အကြောင်းများ ရေးသား ထားသော “ထို” စာမှာ ဂျော့၏ အင်္ကျီအိတ် အတွင်း၌ပင် နိဂုံးချုပ်သွားခဲ့ရသည်။ တတိယ အချက်မှာ ဂျော့၏ နောက်ဆုံးစကား ဖြစ်သည်။ အဖေနှင့် အမေကို ကြားစေချင်သော စကားမှာ မည်သူမျှ မကြားလိုက်ရဘဲ လေထဲတွင်သာ ပျောက် ဆုံးသွားရပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရည်ရွယ်ရင်းများနှင့် သေဆုံးခြင်း/ပြီးဆုံးခြင်းတို့ အကြားတွင် ဆက်နွှယ်မှုများ ပြတ်တောက်နေတတ်ပြီး၊ ရည်ရွယ်ရင်း အကြောင်း များ သွေဖည်တတ်သည့်သဘော ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်ကျင့်တရား ပညာပိုင်းတွင် “ဖြစ်သင့်ခြင်း” နှင့် “ဖြစ်နေခြင်း” ကို ဆွေးနွေးရသကဲ့သို့ ဖြစ်ပါသည်။

(၆)

နိဂုံးချုပ်ရန်အတွက် “စီရင်ချက်” အရေးအသားမှ နောက်ဆုံးစာကြောင်းကို ဆွေးနွေးပြလိုပါသည်။ နောက်ဆုံးစာကြောင်းမှ “အဲဒီတုန်းက တံတားပေါ်မှာ ဂျာပြည်စာအုပ်ထုတ်

ယာဉ်ရထားတွေ အဆက်မပြတ် သွားနေကြလေရဲ့။” ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ကာလ တရား တစ်ခုအတွင်းမှ ကန့်သတ်ထားသော နေရာတစ်ခုတွင် ဖြစ်ပျက်နေသော အဖြစ်အပျက် တစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။ မက်(၈)ဗရော့ကို ထိုစာကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောဆိုရာတွင် “နောက်ဆုံးစာကြောင်းဟာ အဲဒီအခါက ပြုန်းခနဲ ဟု ပြောခဲ့ပါသည်။ ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့ အဖြစ်တစ်ရပ်ပဲ” မက်(၈) အလိုအရမူ ကာ(၅)ကာ အနေဖြင့် ဂျော့ကို (စာလုံးများအားဖြင့်) အဆုံးစီရင်ပြီးနောက် ရုတ် ခြည်း မြင်တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းတစ်ရပ် ဖြစ်မည် ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ သို့ရာ တွင် မြင်ကွင်းချည်းသက်သက် ဖော်ပြလိုရုံ မဟုတ်။ ထိုမြင်ကွင်းကို အခြေတည်၍ သူ့ အတွေးသစ် စ သည်ကို ပေါ်စေလိုပုံ ရသည်ဟု ဆိုသည်။

စာလုံး/စကားလုံးများအားဖြင့် ဖန်တီးတည်ဆောက်ထားခဲ့သော “စီရင် ချက်” အရေးအသားမှာ ဤမှာပင် ပြီးဆုံးခဲ့သည်မှာ မငြင်းသာ။ သို့ရာတွင် ဇာတ်လမ်းမှာ ထိုရွှေ့ထိုမျှနှင့် မပြီးနိုင်သည့်သဘော ဖြစ်သည်။ အဆုံး၏ အစ ဟု ဆိုသော် ဆိုနိုင်ပါသည်။ ဘာသာစကားအားဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော “အဆုံး” များသည် တကယ့်အဆုံးများ မဟုတ်သေးသည့်သဘော ဖြစ်သည်။ ရှေးက မြန်မာဝတ္ထု အရေးအသား၌ တွေ့ခဲ့ရသော စာကြောင်း နှစ်ကြောင်းကို နမူနာ ပေးလိုပါသည်။ မောင်ထင်၏ ကိုဒေါင်းတွင် “ကိုဒေါင်းကား သေလေပြီ။ ကိုဒေါင်း သက်တော်ရာကျော် ရှည်ပါစေသတည်း” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဇော်ဇော် အောင် က ယုဇန မခင်ပျိုတွင် “. . . သူတို့သုံးယောက် အသက်ရှင် ကျန်ရစ်သည်။” ဟူ၍လည်းကောင်း ရေးသားခဲ့ကြသည်။ ဘာသာစကားဖြင့် တည်ဆောက်ပြခဲ့ သော “အဆုံး” များသည် ဘာသာစကားကို ဖန်တီးတည်ဆောက်ပြုသူ၏ အား ထုတ်မှု အဆုံး မတိုင်သေးသည့်သဘော ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ယနေ့တိုင် ကာ(၅)ကာ၏ အရေးအသားများကို လေ့ လာနေရဆဲ ဖြစ်တော့သည်။

အကိုးအကားပြု အရေးအသားများ

1. **Bloom, Harold, (ed.)** *Franz Kafka. Chelsea: New York, 1986.*
2. **Flores, Angel, (ed.)** *Explain to me Some Stories of Kafka: "The Judgemnt", The Metamorphosis, "A Report to Academy," "A Hunger Artist."* Gordion: New York, 1983.
3. ----- . *The Problem of "The Judgment. "Gridion"*New York, 1977.
4. **Gray, Richard T. (ed.)** *Approaches to Teaching Kafka's Short Ficition.* The Modern Language Association of America: New York, 1995.
5. **Kafka, Franz.** *The Great Wall of China and Other Short Works,* (tr. ad ed.) Malcolm Pasley. Penguin Books: London, 1991.
6. ----- . *The Transformation ('Metamorphosis') and Other Stories,* (tr. and ed.) Malcolm Pasley. Penguin Books: London; 1992.
7. ----- . *The Complete Stories, (ed.)* Nahum N.Glatzer, (tr.) Willa & Edwin Muir. Schocken: New York, 1971.
8. ----- . *Stories 1904-1924.* (tr.) J. A. Underwood. Cardinal Book: London & Sydney, 1990.
9. ----- . *Letter to His Father.* (tr.) Ernest Kaiser and Ethiene Wilkins. Sshocken: New York, 1966.

10. **Magny, Claude-Edmonde.** "The Objective Description of Absurdity." In A Flores (ed.) *Kafka Problem*. Gordion: New Heaven, 1946.
11. **Schur, David.** *The Way of Oblivion: Heraclitus and Kafka*. HUP: Cambridge and London, 1998.
12. **Tauber, Herbert.** *Franz Kafka: An Interpretation of his Works*, (tr.) Roberts, G and R. Senhouse. New Heaven, 1946.

World Modern Classics

INTRODUCING FRANZ KAFKA

မြစ်တည့်မှ ပစာဖတ်တော်
တက္ကသိုလ်ဝယ်ထဲသို့
ရာဇ်ဦး သွတ်သွတ်လာတော့အထက်
တစ်ဦး ဆင်ဆင်ဖြစ်သုတ် ၇၀
ပတ္တနာနှင့် အရိုက်ထောင့်၊ အမြင်
စိတ်ချက် ပတ္တလင်တို့ပါ စုစည်းထားသည်။